SIDNEY SHELDON
Planuri perfecte

The Best Laid Plans
Sidney Sheldon

Lira"
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României SHELDON, SIDNEY
Planuri perfecte / Sidney Sheldon; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera,
2017
ISBN 978-606-33-1899-3
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

Planuri perfecte
Sidney Sheldon

SIDNEY SHELDON
Planuri perfecte
Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

capitolul 1
Prima notiţă din jurnalul lui Leslie Stewart era: „Dragă Jurnalule. Azi-dimineaţâ l-am cunoscut pe băr-batul cu care mă voi căsători11. Era o afirmaţie simplă şi optimistă, care nu anunţa câtuşi de puţin dramaticul şir de evenimente ce stăteau să se petreacă.
Era una dintre acele zile rare, sortite fericirii, în care nimic nu putea să meargă rău, în care nimic nu ar fi îndrăznit să meargă rău. Leslie Stewart nu era deloc in-teresată de astrologie, dar în dimineaţa aceea, în timp ce răsfoia Lexington Herald-Leader, privirea îi căzu pe horoscopul din rubrica de astrologie semnată de Zoi- taire. Care anunţa următoarele:
PENTRU LEU (23 IULIE - 22 AUGUST): LUNA NOUĂ ÎŢI LUMINEAZĂ VIAŢA AMOROASĂ. TE AFLI ÎN PUNCTUL CULMINANT AL CICLULUI TĂU LUNAR ŞI TREBUIE SĂ FII DEOSEBIT DE ATENTĂ LA UN EVENIMENT NOU ŞI PALPITANT DIN VIAŢA TA. SEMNUL COMPATIBIL CU AL TĂU E CEL AL FECIOAREI. AZI VA FI O ZI ROŞIE ÎN CALENDAR. FII PREGĂTITĂ SA O SAVUREZI.
„Ce anume să fiu pregătită să savurez?11 se întrebă Leslie cu amărăciune. Ziua de azi avea să fie la fel ca orice altă zi. Astrologia era doar o prostie, distracţie facilă pentru minţile naive.
Leslie Stewart era director de relaţii cu publicul şi publicitate în cadrul firmei Bailey & Tomkins din Le-xington, Kentucky. Avea trei şedinţe programate pentru după-amiaza aceea, prima cu reprezentanţii companiei

Kentucky Fertilizer, ai cărei directori executivi erau în-cântaţi de noua campanie pe care tocmai le-o pregătea ea. Le plăcea în special fraza introductivă. „Dacă vrei să te bucuri de parfumul trandafirilor..." Cea de-a doua întâlnire era cu Breeders Stud Farm, iar cea de-a treia cu reprezentanţii companiei Lexington Coal.
Zi roşie în calendar?
La aproape treizeci de ani, cu o siluetă zveltă şi ape-tisantă, Leslie Stewart arăta exotic şi interesant: ochi cenuşii şi uşor oblici, pomeţi înalţi şi păr moale, blond auriu, pe care îl purta lung şi coafat cu o eleganţă sim-plă. O prietenă de-a ei îi spusese la un moment dat:
- Dacă eşti frumoasă şi înzestrată cu creier şi vagin, poţi fi stăpână peste întreaga lume.

Leslie Stewart era frumoasă şi avea un coeficient de inteligenţă de 170 de puncte, iar de restul se ocupase natura. Dar constatase că felul în care arăta era un dezavantaj. Bărbaţii se călcau într-una în picioare să o invite la întâlniri sau să o ceară în căsătorie, dar prea puţini dintre ei se oboseau să încerce să o cunoască şi să o descopere cu adevărat. In afară de cele două secretare care lucrau la Bailey & Tomkins, Leslie era singura femeie din firmă. Existau cincisprezece angajaţi bărbaţi. Lui Leslie îi luase mai puţin de o săptămână să descopere că era mai inteligentă decât oricare dintre ei. Era o constatare pe care hotărâse să nu o împărtăşească nimănui. La început, ambii parteneri, Jim Bailey, un bărbat supraponderal, cu vocea blândă, de vreo patruzeci şi ceva de ani, şi Al Tomkins, un tip anorectic şi agitat, cu zece ani mai tânăr decât Bailey, încercaseră să o convingă pe Leslie să se culce cu ei. Ea pusese capăt acelor tentative spunându-le simplu:

- Dacă îmi mai cereţi asta o dată, îmi dau demisia.

Ceea ce îi potolise în această privinţă. Leslie era o
angajată prea valoroasă pentru a-şi permite să o piardă. In prima ei săptămână la acest loc de muncă,

în timpul unei pauze de cafea, Leslie le spusese o glumă colegilor ei:

- Trei bărbaţi dau peste un duh femeie care promite să îi îndeplinească fiecăruia câte o dorinţă. Primul băr-bat spune: „Mi-aş dori să fiu cu douăzeci şi cinci la sută mai deştept". Duhul clipeşte, iar bărbatul spune: „O, deja mă simt mai deştept". Cel de-al doilea bărbat spu-ne: „Mi-aş dori să fiu cu cincizeci la sută mai deştept". Geniul clipeşte, iar bărbatul exclamă: „Grozav! Cred că acum ştiu lucruri pe care nu le ştiam înainte". Cel de-al treilea bărbat spune: „Aş vrea să fiu cu sută la sută mai deştept". Aşa că duhul clipeşte, iar bărbatul se transfor-mă în femeie.

Leslie îi privise pe bărbaţii de la masă, aşteptând o reacţie. Şi descoperise că se zgâiau la ea, deloc amuzaţi.

Ceea ce o făcuse să priceapă ceea ce era de priceput.

Ziua cu roşu în calendar promisă de astrolog începu la ora unsprezece în dimineaţa aceea. Jim Bailey intră în biroul strâmt şi înghesuit al lui Leslie.

-Avem un client nou, o anunţă el. Vreau să îl preiei tu.

Leslie avea deja în cârcă mai multe proiecte decât oricine altcineva din firmă, dar ştia că nu ar fi fost o idee bună să protesteze.

- In regulă, spuse ea. Despre ce e vorba?
- Nu despre ce, ci despre cine. Ai auzit de Oliver Rus- sel, desigur?

Toată lumea auzise de Oliver Russell. Era un avocat local care candida şi pentru funcţia de guvernator, iar chipul lui se afla pe panouri publicitare din întregul stat Kentucky. Cu istoricul fabulos de procese pe care îl avea, era considerat, la treizeci şi cinci de ani, cel mai eligibil burlac din tot statul. Apărea la toate talk-show-urile de la posturile de televiziune majore din Lexington, WDKY, WTVQ, WKYT, şi la posturile de radio locale populare, WKQQ şi WLRO.

Izbitor de frumos, cu păr negru, ciufulit, ochi de culoare închisă, constituţie atletică şi un zâmbet cald, avea reputaţia de a se fi culcat cu majoritatea femeilor din Lexington.

- Da, am auzit de el. Ce anume vom face pentru el?
- Vom încerca să îl ajutăm să devină guvernatorul statului Kentucky. E deja pe drum încoace.

Oliver Russell sosi câteva minute mai târziu. In per-soană era chiar mai atrăgător decât în fotografii. Când îi fu prezentat lui Leslie, îi zâmbi cald.

- Am auzit multe despre tine. Mă bucur mult că tu te vei ocupa de campania mea.

Nu era nici pe departe aşa cum se aşteptase Leslie. Individul avea un aer de sinceritate complet dezarmantă. Timp de o clipă Leslie rămase fără replică.

- Mulţumesc. Te rog, ia loc.

Oliver Russell se aşeză.

- Să începem cu începutul, sugeră Leslie. De ce can-didezi la funcţia de guvernator?
- E foarte simplu. Kentucky e un stat minunat. Ştim că aşa e, pentru că locuim aici şi ne putem bucura de magia pe care o oferă, dar o bună parte din ţară vede în noi doar o grămadă de ţărănoi. Eu vreau să schimb această imagine. Kentucky are mai multe de oferit decât o duzină de alte state luate laolaltă. Istoria acestei ţări de aici a început. Avem una dintre cele mai vechi sedii gu-vernamentale din America. Kentucky a oferit Americii doi preşedinţi. E locul de origine al lui Daniel Boone şi Kit Carson şi al judecătorului Roy Bean. Avem cele mai frumoase peisaje din lume, peşteri palpitante, râuri, câmpuri cu iarbă albastră, totul. Vreau ca şi restul lumii să devină conştientă de toate aceste lucruri.

Vorbea cu o convingere profundă, iar Leslie se trezi puternic atrasă de el. Se gândi la articolul din secţiunea de astrologie: „Luna nouă îţi iluminează

viaţa amo-roasă. Azi va fi o zi roşie în calendar. Fii pregătită să o savurezi11.

Planuri perfecte
9
II auzi pe Oliver Russel spunând:
- Campania nu va funcţiona decât dacă crezi în asta cu la fel de multă tărie ca mine.
- Cred, se grăbi Leslie să spună. Poate cu prea mult entuziasm? Aştept cu nerăbdare să facem asta. Ezită o secundă. Pot să îţi pun o întrebare?
- Desigur.
- Ce zodie eşti?
- Fecioară.
După plecarea lui Oliver Russell, Leslie se duse în biroul lui Jim Bailey.
- îmi place, spuse ea. E sincer. Chiar îi pasă. Cred că ar fi un bun guvernator.
Jim o privi gânditor.
- Nu va fi uşor.
Ea se uită la el nedumerită.
- Oh? De ce?
Bailey ridică din umeri.
-Nu sunt sigur. Se petrece ceva ce nu-mi pot explica. L-ai văzut pe Russell pe toate panourile publicitare şi diversele televiziuni?
-Da.
- Ei bine, asta a încetat.
- Nu înţeleg. De ce?
- Nu ştie nimeni nimic exact, dar circulă o mulţime de zvonuri ciudate. Unul dintre zvonuri e că cineva îl susţinea pe Russell, venind cu toţi banii necesari pentru campania lui, apoi, din motive necunoscute, l-a abandonat brusc.
- în mijlocul unei campanii pe care era pe punctul de a o câştiga? Nu are nici o logică, Jim.
- Ştiu.
- De ce a apelat la noi?
- îşi doreşte cu adevărat să câştige. Cred că e ambi-ţios. Şi simte că poate să îşi lase amprenta. Ar vrea ca noi să-i pregătim o campanie care să nu-l coste foarte mulţi bani. Nu-şi poate permite să plătească în continuare

pentru apariţii în media sau să îşi facă prea multă pu-blicitate. Tot ce putem face pentru el, la drept vorbind, e să îi obţinem interviuri, să inserăm articole în diverse ziare, genul ăsta de lucruri. Clătină din cap. Guverna-torul Addison cheltuieşte o avere pe campania lui. In ultimele două săptămâni Russell a scăzut în sondaje. E păcat. E un avocat bun. Lucrează mult pro bono. Cred că ar fi bun şi ca guvernator.
în seara aceea Leslie scrise pentru prima dată în noul ei jurnal. „Dragă Jurnalule. Azi-dimineaţă l-am cunoscut pe bărbatul cu care mă voi căsători. “
Prima parte a copilăriei lui Leslie Stewart fusese idi-lică. Fusese un copil extraordinar de inteligent. Tatăl ei era profesor de engleză la Lexington Community Colle- ge, iar mama era casnică. Tatăl lui Leslie era un bărbat chipeş, nobil şi intelectual. Era un tată afectuos şi avea grijă ca familia să meargă în vacanţe împreună şi să călătorească împreună. Tatăl ei o adora.
- Tu eşti fetiţa lui tati, obişnuia el să spună.
îi spunea cât era de frumoasă şi o lăuda pentru note, pentru purtare, pentru prietenii ei. în ochii lui Leslie nu putea greşi cu nimic. La aniversarea vârstei de nouă ani tatăl ei îi cumpărase o superbă rochie din catifea maro, cu manşete din dantelă. Apoi începuse să îi ceară să îmbrace rochia aceea pentru a face paradă cu fata lui când îi veneau prietenii la cină.
- Nu-i aşa că e frumoasă? îi tot întreba.
Leslie îl adora.
într-o dimineaţă, un an mai târziu, într-o fracţiune de secundă, viaţa minunată a lui Leslie se spulberase. Mama ei, cu faţa pătată de lacrimi, o rugase să stea jos.
-Scumpo, tatăl tău ne-a... părăsit.
Leslie nu înţelesese la început.
- Când o să se întoarcă?
- Nu se mai întoarce.

Şi fiecare cuvânt fusese ca un cuţit tăios. Mama mea l-a alungat, îşi spusese Leslie. Ii era milă de mama ei, pentru că acum avea să urmeze un divorţ şi o luptă pentru custodia ei. Tatăl ei nu avea să renunţe niciodată la ea. Niciodată. Va veni după mine, îşi spusese Leslie. Dar se scurseseră câteva săptămâni fără ca tatăl ei să sune vreodată. Nu e lăsat să vină să mă vadă, decisese Leslie. Mama îl pedepseşte. De-abia mătuşa mai în vârstă a lui Leslie îi explicase copilei că nu avea să fie nici o luptă pentru custodie.

Tatăl lui Leslie se îndrăgostise de o văduvă care preda la universitate şi se mutase cu aceasta, în casa ei de pe Limestone Street.
Intr-o zi, când se aflau la cumpărături, mama lui Leslie îi arătase acesteia casa respectivă.
- Acolo locuiesc, îi spusese ea cu amărăciune.
Leslie hotărâse să îşi viziteze tatăl. Când mă va vedea,
îşi spusese, va dori să se întoarcă acasă.
Intr-o vineri, după şcoală, Leslie se dusese la casa de pe Limestone Street şi sunase la sonerie. Uşa fusese des-chisă de o fată de vârsta lui Leslie. Purta o rochie de catifea maro, cu manşete de dantelă. Leslie se holbase la ea şocată.
Fetiţa o privise curioasă.
- Cine eşti?
Leslie fugise.
In anul următor Leslie o privise pe mama ei închizân- du-se în ea însăşi. îşi pierduse orice urmă de interes faţă de viaţă. Până atunci Leslie crezuse că „a muri de inimă rea“ era doar un clişeu, însă asistase neputincioasă la suferinţa mamei sale, care slăbise tot mai mult până murise, iar când oamenii o întrebau de ce murise mama ei, Leslie le răspundea:
- A murit de inimă frântă.
Iar Leslie hotărâse că nici un bărbat nu avea să-i facă vreodată aşa ceva.
După moartea mamei sale, Leslie se mutase la mătuşa ei. Tânăra urmase cursurile liceului Bryan Station şi absolvise University of Kentucky

cu menţiunea Summa Cum Laude. în ultimul an de fa-cultate fusese votată regină a frumuseţii şi refuzase nu-meroase oferte de la agenţii de modele.
Leslie avusese două aventuri amoroase de scurtă durată, una cu o vedetă din echipa de fotbal a universităţii, iar cealaltă cu profesorul ei de economie. Se plictisise rapid de amândoi. Observase imediat că era mai inteligentă decât ambii.
Chiar înainte ca Leslie să termine facultatea, mătuşa ei murise. Fata îşi încheiase studiile şi îşi depusese candidatura la agenţia de publicitate şi relaţii cu publi-cul Bailey & Tomkins. Sediul acesteia se afla pe Vine Street, într-o clădire în formă de U, cu acoperiş de cupru şi o fântână în curte.
Jim Bailey, partenerul cu mai multă greutate în firmă, studiase CV-ul lui Leslie şi dăduse din cap.
- Foarte impresionant. Ai noroc. Chiar ne căutăm o secretară.

-Secretară? Eu sperasem...
-Da?
-Nimic.
Leslie începuse ca secretară, luând notiţe la toate şe-dinţele, în timp ce mintea ei analiza şi căuta modalităţi de a îmbunătăţi campaniile de publicitate sugerate de ceilalţi. într-o dimineaţă îl ascultase pe unul dintre directorii de vânzări spunând:
- M-am gândit la logoul perfect pentru clientul Rancho Beef Bill. Pe eticheta conservei putem pune o imagine cu un cowboy prinzând cu lasoul o vacă. Asta sugerează că înăuntru se află carne proaspătă şi...
E o idee oribilă, îşi spusese Leslie. Toată lumea se zgâia la ea şi, spre groaza ei, Leslie îşi dăduse seama că vorbise cu voce tare.
- Binevoieşti să ne explici de ce anume, domnişoară?
-Am...
Şi-ar fi dorit să se afle altundeva. Oriunde altundeva.
Toată lumea aştepta. Leslie trăsese adânc aer în piept.

- Când îşi pun carnea în farfurie, oamenii nu vor să li se aducă aminte că mănâncă un animal mort.
Se lăsase o tăcere de mormânt. Apoi Jim Bailey îşi dresese vocea:
- Poate ar trebui să ne mai gândim puţin la asta.
în săptămâna următoare, în timpul unei şedinţe privind campania de publicitate pentru un nou săpun cosmetic, unul dintre manageri declarase:
-Vom folosi regine ale concursurilor de frumuseţe.
-Mă scuzaţi, intervenise Leslie sfidătoare, dar cred că asta s-a mai făcut. De ce n-am putea folosi superbe stewardese din lumea întreagă pentru a arăta că săpunul nostru cosmetic e universal?
în cadrul şedinţelor ulterioare bărbaţii se treziseră apelând la Leslie pentru a-i cere părerea.
Un an mai târziu ajunsese pe prima treaptă a departamentului de creare conţinut, iar doi ani după aceea devenise director de vânzări, ocupându-se şi de publicitate şi de relaţiile cu publicul.
Oliver Russell era prima dificultate reală cu care se confrunta Leslie în cadrul acestei agenţii. La două săptămâni după prima vizită a lui Oliver Russell, Bai-ley îi sugeră lui Leslie că poate era mai bine să renunţe la el, deoarece nu îşi putea permite să plătească ono-rariul obişnuit al agenţiei, însă Leslie îl convinse să păstreze proiectul.
- Consideră că o faci pro bono, spuse ea.

Bailey o studie pentru o clipă.
- în regulă.
Leslie şi Oliver Russell erau aşezaţi pe o bancă în Triangle Park. Era o zi răcoroasă de toamnă, iar dinspre lac adia o briză blândă.
- Urăsc politica, zise Russell.
Leslie îl privi surprinsă.
-Atunci cum se face că...

-Pentru că vreau să schimb sistemul, Leslie. A căzut pe mâna unor grupuri de interese şi corporaţii care încredinţează puterea unor oameni nepotriviţi, apoi îi controlează. Sunt multe lucruri pe care vreau să le fac. Din voce îi răzbătea pasiunea. Oamenii care conduc ţara asta au transformat-o într-un club privat. Le pasă mai mult de ei înşişi decât de oameni. Nu e corect şi am de gând să încerc să îndrept asta.
Leslie îl ascultă pe Oliver vorbind şi îşi spuse că ar fi putut să o facă. Avea un entuziasm irezistibil. Adevărul era că tot ceea ce ţinea de el îi stârnea entuziasmul. Nu mai simţise niciodată aşa ceva faţă de un bărbat şi era o experienţă îmbătătoare. Nu avea de unde să ştie ce simţea el faţă de ea. El se purta întotdeauna ca un gen-tleman desăvârşit, naiba să-l ia. Leslie avea impresia că la fiecare câteva minute tot venea cineva la banca lor să îi strângă mâna lui Oliver şi să îi ureze succes. Femeile de regulă îi aruncau priviri veninoase lui Leslie.
Probabil că toate au ieşit la un moment dat cu el, îşi spuse ea. Probabil toate s-au culcat cu el. Ei bine, asta nu e treaba mea.
Auzise că, până nu demult, Oliver avusese o relaţie cu fiica unui senator. Era curioasă ce se întâmplase. Dar nici asta nu e treaba mea.
Era imposibil de negat faptul că tentativa de a salva campania lui Oliver mergea foarte prost. Neavând bani să îşi plătească personalul de campanie, nici reclame la televizor, radio sau în ziare, îi era imposibil să concureze cu guvernatorul Gary Addison, a cărui imagine părea să fie peste tot. Leslie îi organiză lui Oliver apariţii la picnicuri organizate de diverse companii, la fabrici şi la o duzină de evenimente sociale, dar ştia că aceste apariţii erau toate prea puţin importante, ceea ce o frustra.
-Ai văzut cele mai recente sondaje? o întrebă Jim Bailey pe Leslie. Băiatul tău o ia la vale.
Nu şi dacă îl pot împiedica eu, îşi spuse Leslie.

Leslie şi Oliver luau cina la Chez-Nous.
- Nu funcţionează, aşa-i? întrebă Oliver calm.
- Mai avem încă timp destul, afirmă Leslie într-o încercare de a-l linişti. Odată ce alegătorii vor ajunge să te cunoască...
Oliver clătină din cap.
-Am citit şi eu sondajele. Vreau să-ţi spun că îţi sunt recunoscător pentru tot ceea ce ai încercat să faci pentru mine, Leslie. Ai fost grozavă.
Ea stătu şi îl privi peste masă, spunându-şi: E cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi nu pot să-l ajut. Ar fi vrut să îl ia în braţe şi să îl ţină strâns şi să îl consoleze. Să îl consolez? Unde mi-e capul?
Când se ridicară să plece, văzură un bărbat, o femeie şi două fetiţe îndreptându-se spre masa lor.
- Oliver! Ce mai faci?
Cel care vorbise avea în jur de patruzeci de ani şi era un bărbat atrăgător, cu un petic negru peste ochi care îi dădea un aer scandalos de pirat prietenos.
Oliver se ridică şi îi întinse mâna.
- Bună, Peter. Fă cunoştinţă cu Leslie Stewart. Peter Tager.
-Bună, Leslie. Tager arătă din cap spre familia lui. Aceasta este soţia mea, Betsy, iar aceasta este Elizabeth şi aceasta este Rebecca.
Din vocea lui răzbătea o mândrie enormă.
Peter Tager se întoarse spre Oliver.
-Regret teribil ceea ce s-a întâmplat. E al naibii de mare păcat. Mi-a displăcut enorm să o fac, dar nu am avut încotro.
- înţeleg, Peter.
- Dacă aş fi putut face ceva...
- Nu contează. Sunt bine.
- Ştii că îţi doresc tot binele din lume.
In drum spre casă, Leslie întrebă:
- Despre ce era vorba?
Oliver dădu să spună ceva, apoi se opri.

- Nu e important.
Leslie locuia intr-un elegant apartament cu o cameră din cartierul Brandywine al oraşului Lexington. Când se apropiară de clădire, Oliver îi spuse pe un ton ezitant:

- Leslie, ştiu că agenţia ta se ocupă de mine pe un tarif mai mult simbolic, dar, sincer, cred că îţi pierzi timpul. Poate ar fi mai bine să renunţ de pe acum.
- Nu, răspunse ea, iar intensitatea din vocea ei o sur-prinse. Nu poţi renunţa. Vom găsi o soluţie să facem campania să funcţioneze.
Oliver se întoarse să o privească.
- Chiar îţi pasă, nu-i aşa?
Oare interpretez eu greşit întrebarea?
- Da, îi confirmă ea încet. Chiar îmi pasă.
Când ajunseră la apartamentul ei, Leslie trase adânc aer în piept.
-Vrei să vii înăuntru?
El o privi îndelung.
-Da.
După aceea Leslie nu mai ştiu cine făcuse primul pas. Tot ce mai ţinea minte era că se treziseră dezbrăcându-se unul pe celălalt, apoi ea ajunsese în braţele lui şi făcuseră dragoste sălbatic, cu o urgenţă neîmblânzită, iar după aceea într-un ritm lent, dogoritor, smuls de sub tirania timpului şi extaziant. Era cea mai minunată senzaţie pe care o cunoscuse Leslie vreodată. Petrecură împreună întreaga noapte şi fu magic.
Oliver era nesătul, oferind şi cerând în acelaşi timp, şi rezista la nesfârşit. Era un animal. Iar Leslie îşi spuse: „O, Doamne, şi eu sunt".
Dimineaţă, servind un mic dejun alcătuit din suc de portocale, ouă jumări, pâine prăjită şi şuncă, Leslie îl informă:
-Vineri va avea loc un picnic la Green River Lake, Oliver. Vor fi o mulţime de oameni acolo. Mă voi ocupa să ţii un discurs. Vom plăti un spot radio ca să afle toată lumea că vei fi acolo. Apoi vom...

Planuri perfecte

- Leslie, protestă el, nu am bani pentru aşa ceva.
-O, nu-ţi face griji pentru asta, spuse ea distrată. O să plătească agenţia.
Ştia că nu exista nici cea mai mică şansă ca agenţia să fie dispusă să plătească. Intenţiona să o facă ea. Avea să îi spună lui Jim Bailey că banii fuseseră donaţi de un susţinător al lui Russell. Şi ar fi fost adevărat. Aş face orice, absolut orice pentru a-l ajuta, îşi spuse ea.
Două sute de oameni se strânseseră la picnicul de la Green River Lake, iar când Oliver se adresă mulţimii, îi fermecă pe toţi.
-Jumătate dintre oamenii din ţara aceasta nu vo-tează, le spuse el. Avem cea mai mică participare la vot dintre toate ţările industrializate din lume, sub cincizeci la sută. Dacă vă doriţi să se schimbe ceva, e responsabilitatea

voastră să vă asiguraţi că se schimbă. E mai mult decât o responsabilitate, e un privilegiu. Vor fi alegeri în curând. Indiferent dacă votaţi pentru mine sau pentru contracandidatul meu, votaţi. Mergeţi la urne.
Toată lumea îl aplaudă.
Leslie avu grijă ca Oliver să fie prezent la cât mai multe evenimente oficiale posibil. Prezidă peste deschiderea unei clinici de copii, boteză un pod, discută cu grupuri militând pentru drepturile femeilor, grupuri sindicale, îşi făcu apariţia la evenimente caritabile şi la aziluri de bătrâni. Chiar şi aşa, continua să scadă în sondaje.
Atunci când Oliver nu făcea campanie, el şi Leslie îşi găseau timp să fie împreună. Se plimbară cu trăsura prin Triangle Park, petrecură o după-amiază de sâmbătă la Piaţa de Antichităţi, şi cinară la restaurantul A la Lucie. Oliver îi oferi flori cu ocazia Groundhog Day şi la aniversarea bătăliei de la Bull Run şi îi lăsă mesaje afectuoase în căsuţa vocală: „Scumpo, unde eşti? Mi-e foarte, foarte, foarte dor de tine“, „Şunt îndrăgostit nebuneşte de căsuţa ta vocală. Ai habar cât e de sexy când răspunde?", „Cred că trebuie să fie ilegal să fii atât de fericit. Te iubesc".

Pentru Leslie nu conta unde mergea cu Oliver. voia doar să fie cu el.
Unul dintre cele mai palpitante lucruri pe care le fă-cură fu să meargă la rafting pe râul Russell Fork într-o duminică. Călătoria începu inocent, blând, până când ajunseseră în punctul în care râul se învolbura în spirală în jurul bazei munţilor, într-o buclă uriaşă din care începu un şir de căderi verticale asurzitoare, năucitoare, în cascade: un metru jumătate... doi metri jumătate... trei... toate despărţite doar de câte o clipă înspăimântătoare, în care barca abia apuca să se întindă pe toată lungimea ei. Călătoria dură trei ore jumătate, iar când Leslie şi Oliver coborâră din barcă erau uzi leoarcă şi foarte fericiţi să fie încă în viaţă. Nu îşi putură lua mâinile unul de pe celălalt. Făcură dragoste în cabana lor, pe bancheta din spate a maşinii, în pădure.
într-o seară de început de toamnă Oliver pregătea cina în propriul cămin, o casă încântătoare din Ver- sailles, un orăşel din apropiere de Lexington. Meniul includea cotlete marinate în sos de soia, usturoi şi ier-buri aromatice, servite alături de cartofi la cuptor, salată şi un vin roşu perfect.
- Eşti un bucătar minunat, îi spuse Leslie. Se lipi afectuoasă de el. De fapt, eşti minunat la toate, scumpul meu.
- Mulţumesc, iubito. îşi aminti ceva. Am o mică sur-priză pentru tine, ceva ce vreau să încerci. Dispăru în dormitor pentru o clipă şi se întoarse cu o sticluţă în care se afla un lichid incolor. Poftim, spuse el.

-Ce anume e?
- Ai auzit de Extaz?
- Dacă am auzit? Mă aflu în el.
- Mă refeream la drogul Ecstasy. Ăsta este drogul, în variantă lichidă. Se spune că e un afrodiziac grozav.
Leslie se încruntă.
- Dragul meu, nu ai nevoie de asta. Noi nu avem ne-voie. Ar putea fi periculos. Ezită. îl foloseşti frecvent?
Oliver râse.

Planuri perfecte
- La drept vorbind, nu. Scapă de expresia aia de pe faţa ta. Sticluţa asta mi-a dat-o un prieten, spunându-mi să încerc. Ar fi fost prima dată.
- Hai să nu avem o astfel de premieră, spuse Leslie. Vrei te rog să îl arunci?
-Ai dreptate. Fireşte că da. Se duse la baie, iar o clipă mai târziu Leslie îl auzi trăgând apa. Oliver reapăru. S-a dus tot. Rânji. Cine are nevoie de extaz într-o sticluţă? Eu am parte de el într-o formulă mult mai bună. Spunând acestea, o luă în braţe. Leslie citise poveştile de dragoste şi auzise cântecele de dragoste, dar nimic nu o pregătise pentru această realitate incredibilă. Crezuse dintotdeauna că versurile romantice erau doar prostii sentimentale, vise pline de speranţă. Acum ştia că nu era cazul. Brusc lumea i se părea mai luminoasă, mai frumoasă. Totul era atins de magie, iar magia aceea era Oliver Russell.
Intr-o dimineaţă de sâmbătă Oliver şi Leslie făceau o drumeţie în parcul Breaks Interstate, savurând peisajele spectaculoase din jurul lor.
-Nu am mai fost niciodată pe poteca asta, spuse Leslie.
- Cred că o să îţi placă.
Se apropiau de o cotitură bruscă a cărării. Când dă-dură colţul, Leslie se opri, năucită. în mijlocul cărării se afla un panou de lemn pictat de mână.
LESLIE, VREI SĂ FII SOŢIA MEA?
Inima lui Leslie îşi acceleră bătăile. Se întoarse spre Oliver, incapabilă să vorbească.
El o prinse în braţe.
- Vrei?
Cum am ajuns să fiu atât de norocoasă? se întrebă Leslie. îl îmbrăţişă strâns şi îi şopti:
- Da, scumpule. Fireşte că vreau.
- Mă teamă că nu îţi pot promite că te vei căsători cu un guvernator, dar sunt un avocat destul de bun.

Ea se cuibări la pieptul lui şi îi şopti:
- Va fi mai mult decât suficient.

Câteva seri mai târziu Leslie tocmai se îmbrăca pen-tru a se întâlni cu Oliver la cină, când acesta o sună:
- Iubito, îmi pare teribil de rău, dar am veşti proaste. Trebuie să merg la o şedinţă azi şi va trebui să anulez cina cu tine. Mă ierţi?
Leslie zâmbi şi spuse blând:
- Eşti iertat.
In ziua următoare Leslie luă un exemplar din State Journal. Titlul mare anunţa:
CADAVRUL UNEI FEMEI DESCOPERIT
ÎN RÂUL KENTUCKY
Articolul continua: „La primele ore ale acestei dimi-neţi, poliţia a găsit cadavrul unei femei goale, părând să aibă puţin peste douăzeci de ani, în apele râului Ken- tucky, la circa şaisprezece kilometri est de Lexington. Se va efectua o autopsie pentru a determina cauza morţii..."
Leslie se înfioră citind articolul. Murise atât de tână-ră. Avusese oare un iubit? Un soţ? Cât de recunoscătoa-re sunt să fiu în viaţă şi atât de fericită şi atât de iubită.
Părea că toată suflarea din Lexington discuta despre nunta ce se apropia. Lexington era un oraş mic, iar Oii- ver Russell era o persoană populară. Alcătuiau un cuplu care arăta spectaculos, Oliver oacheş şi frumos, iar Leslie cu trăsăturile ei plăcute şi silueta fină şi părul blond ca mierea. Vestea se răspândise cu iuţeala fulgerului.
-Sper că ştie cât e de norocos, spusese Jim Bailey.
Leslie zâmbise.
- Amândoi suntem norocoşi.
- Aveţi de gând să fugiţi în lume şi să vă căsătoriţi în secret?
-Nu. Oliver îşi doreşte o nuntă ca la carte. Ne vom căsători la biserica Calvary Chapel.
- Când va avea loc fericitul eveniment?
- Peste şase săptămâni.

Câteva zile mai târziu, intr-un articol de pe prima pagină a State Journal scria: „Autopsia a dat la iveală faptul că femeia găsită în râul Kentucky, identificată ca Lisa Burnette, secretară în cadrul unei firme de avocatură, a murit în urma unei supradoze dintr-un drog ilegal periculos cunoscut în stradă sub numele de Ecstasy lichid..."
Ecstasy lichid. Leslie îşi aminti seara petrecută cu Oliver. Şi îşi spuse: „Ce noroc am avut că a aruncat sticluţa".
Următoarele câteva săptămâni fură umplute de pregătiri frenetice pentru nuntă. Erau atâtea lucruri de făcut. Invitaţiile fură expediate către două sute de persoane. Leslie îşi alese o domnişoară de onoare şi selectă ţinuta acesteia, o rochie similară în lungime cu un costum de balerină, cu pantofi şi mănuşi asortate, gândite să se combine armonios cu lungimea mânecilor. Pentru ea însăşi Leslie se duse la cumpărături la Fayette Mall, pe Nicholasville Road, şi se opri asupra unei rochii până în podea, cu fusta amplă şi o trenă maiestuoasă, cu pantofi asortaţi rochiei şi mănuşi lungi. Oliver îşi comandă un frac negru cu pantaloni în dungi, vestă gri, o cămaşă albă cu guler pentru papion şi o lavalieră în dungi. Drept cavaler de onoare îşi alesese un avocat din cadrul firmei lui.
-Totul e pregătit, îi spuse Oliver lui Leslie. M-am ocupat de toate aranjamentele pentru recepţia de după. Aproape toată lumea a acceptat invitaţia.
Leslie simţi un mic fior străbătând-o din cap până în picioare.
- De-abia aştept, iubitul meu.

*

Intr-o seară de marţi, cu o săptămână înainte de nuntă, Oliver veni la apartamentul lui Leslie.
- Mă tem că a intervenit ceva, Leslie. Un client de-al meu are probleme. Voi fi nevoit să zbor la Paris pentru a lămuri lucrurile.
- La Paris? Cât vei lipsi?

-Nu ar trebui să dureze mai mult de două sau trei zile, maxim patru. Mă voi întoarce cu suficient timp înainte.
- Spune-i pilotului să piloteze cu grijă.
- Iţi promit.
După plecarea lui Oliver Leslie luă ziarul de pe masă. Distrată, răsfoi până la horoscopul lui Zoltaire. Care anunţa următoarele:

PENTRU LEU (23 IULIE - 22 AUGUST): ACEASTA NU ESTE O ZI BUNĂ PENTRU A VĂ SCHIMBA PLANURILE. ASUMAREA DE RISCURI POATE CONDUCE LA PROBLEME GRAVE.
Leslie citi horoscopul din nou, tulburată. Aproape fu tentată să îl sune pe Oliver şi să îi ceară să nu plece. Dar ar fi ridicol, îşi spuse ea. E doar un horoscop stupid.
Veni ziua de luni fără ca Leslie să fi primit vreo veste de la Oliver. Sună la biroul lui, însă angajaţii lui nu ştiau nimic. Nu transmisese nimănui nimic. Se făcu marţi. Leslie începu să intre în panică.
La ora patru în dimineaţa zilei de miercuri fu trezită de ţârâitul insistent al telefonului. Se ridică în capul oa-selor în pat, spunându-şi: E Oliver! Slavă Domnului!
Ştia că ar fi trebuit să fie furioasă pe el pentru că nu o sunase mai de mult, dar acest lucru nu mai era impor-tant acum. Ridică receptorul.
-Oliver...
O voce de bărbat spuse:
- Sunteţi Leslie Stewart?
Leslie simţi brusc un fior îngheţat.
- Cine e la telefon?
-Al Towers, de la Associated Press. Avem o poveste pe fir, domnişoară Stewart, şi dorim reacţia dumnea-voastră. Se întâmplase ceva oribil. Oliver murise. Dom-nişoară Stewart?

-Da.
Vocea îi sună ca o şoaptă gâtuită.
- Ne-aţi putea oferi o declaraţie?
- O declaraţie?
- In legătură cu faptul că Oliver Russell s-a căsătorit la Paris cu fiica senatorului Todd Davis. Timp de o clipă camera păru să se învârtă cu ea. Aţi fost logodită cu domnul Russell, nu-i aşa? Dacă aţi binevoi să îmi oferiţi o declaraţie... Ea rămase încremenită. Domni-şoară Stewart.
Leslie îşi recăpătă glasul.
- Da. Le doresc tot binele din lume.
Puse receptorul înapoi în furcă, năucită. Era un coşmar. Avea să se trezească peste câteva minute şi să descopere că visase.
Insă nu era un vis. Fusese abandonată din nou. „Ta-tăl tău nu se mai întoarce.“ Se duse la baie şi îşi privi chipul palid în oglindă. „Avem o poveste pe fir.“ Oliver se căsătorise cu altcineva. De ce? Cu ce am greşit? Cum l-am dezamăgit? Insă în adâncul inimii ştia că Oliver era cel care o

dezamăgise pe ea. Dispăruse din viaţa ei. Cum avea să poată înfrunta viitorul?
Când Leslie intră în sediul agenţiei în dimineaţa aceea, toată lumea făcu eforturi uriaşe să nu se zgâiască la ea. Se duse direct în biroul lui Jim Bailey. Acesta aruncă o scurtă privire spre faţa ei palidă şi spuse:
- Nu ar fi trebuit să vii azi la muncă, Leslie. Ce-ar fi să te întorci acasă şi să...
Ea trase adânc aer în piept.
- Nu, mulţumesc. Voi fi bine.
Buletinele de ştiri ale televiziunilor şi radiourilor şi ziarele din după-amiaza aceea descriseră în detaliu nunta din Paris. Senatorul Todd Davis era fără îndoială cel mai influent cetăţean al statului Kentucky, iar povestea privind căsătoria fiicei sale cu bărbatul care o lăsase

pe Leslie cu ochii în soare era o veste uriaşă. Telefoanele din biroul lui Leslie ţârâiră fără încetare.
- Vă sun de la Courier-Journal, domnişoară Stewart. Aţi putea să ne oferiţi o declaraţie privind nunta?
- Da. Singurul lucru care mă interesează e fericirea lui Oliver Russell.
- Dar urma să vă...
-Ar fi fost o greşeală să ne fi căsătorit. Fiica senato-rului Davis a fost prima în viaţa lui. E evident că nu a reuşit să o uite. Le doresc tot binele din lume.
- Suntem de la State Journal din Frankfort...
Şi astfel continuă toată ziua.
Leslie avea impresia că jumătate din Lexington o compătimea, iar cealaltă jumătate se bucura de ceea ce i se întâmplase. Oriunde mergea se lovea de şoapte şi conversaţii întrerupte. Era însă ferm hotărâtă să nu îşi arate sentimentele.
- Cum i-ai putut permite să-ţi facă...
- Când iubeşti cu adevărat pe cineva, răspunse Leslie convinsă, îţi doreşti să fie fericit. Oliver Russell e cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată. Le doresc să aibă parte amândoi de toată fericirea posibilă.
Trimise mesaje de scuze tuturor celor care fuseseră invitaţi la nuntă şi le returnă darurile.

O vreme Leslie pe jumătate speră şi pe jumătate aş-teptă cu teamă telefonul de la Oliver, Chiar şi aşa, când veni într-un sfârşit, o surprinse nepregătită. Fu zguduită de sunetul familiar al vocii lui.
-Leslie... Nu ştiu ce să-ţi spun.
- E adevărat, nu-i aşa?
-Da.
-Atunci nu ai ce să-mi spui.
-Voiam doar să îţi explic cum s-a întâmplat. înainte să te cunosc pe tine, Jan şi cu mine am fost aproape logodiţi. Iar când am văzut-o din nou, mi-am dat seama că încă o iubesc.
- înţeleg, Oliver. Adio.

Cinci minute mai târziu Leslie fu sunată de secre-tara ei.
-Aveţi un apel telefonic în aşteptare, domnişoară Stewart.
- Nu vreau să vorbesc cu...
- E senatorul Davis.
Tatăl miresei. Ce vrea de la mine? se întrebă Leslie.
Ridică receptorul. De la celălalt capăt al firului, o vo-ce gravă, cu accent sudist, spuse:
- Domnişoara Stewart?
-Da.
- Sunt Todd Davis. Cred că tu şi cu mine ar trebui să discutăm ceva.
Ea ezită.
- Domnule senator, nu văd ce...
-Vin după tine într-o oră.
Telefonul se închise.
Exact o oră mai târziu, în faţa clădirii în care lucra Leslie se opri o limuzină. Un şofer îi deschise lui Leslie portiera maşinii. Pe bancheta din spate stătea senatorul Davis. Era un bărbat cu un aer distins, cu păr alb lung şi o mustaţă mică şi îngrijită. Avea chipul unui patriarh. Deşi era toamnă, purta acelaşi costum alb care îl reprezenta şi aceeaşi pălărie de paie albă, cu borul lat. Era un personaj clasic dintr-un secol apus, un gentleman sudist de modă veche.
Când Leslie urcă în maşină, senatorul Davis spuse:
- Eşti o tânără superbă.
- Mulţumesc, răspunse ea înţepat.
Limuzina porni.
-Nu mă refeream doar la aspectul fizic, domnişoară Stewart. Am auzit cum ai gestionat toată povestea asta sordidă. Fără îndoială e foarte dificil pentru

tine. Nu mi-a venit să-mi cred urechilor când am auzit. Tonul îi deveni furios. Ce s-a ales din moralitatea de altă dată? Drept să îţi spun, sunt dezgustat de Oliver pentru cât de nevrednic s-a purtat cu tine. Şi sunt furioasă pe Jan

că s-a căsătorit cu el. Intr-un fel mă simt vinovat, pentru că e fiica mea. Se merită unul pe celălalt.
Vocea îi era gâtuită de emoţie.
O vreme îşi continuară drumul în tăcere. Când Les- lie deschise gura în cele din urmă, spuse:
- îl cunosc pe Oliver. Sunt sigură că nu a intenţionat să mă rănească. Ceea ce s-a întâmplat... s-a întâmplat şi gata. îmi doresc tot ce e mai bun pentru el. Merită asta şi nu aş face nimic să îi stau în cale.
-Asta e foarte generos din partea ta. O studie un moment. Chiar eşti o tânără remarcabilă.
Limuzina se oprise. Leslie se uită pe fereastră. Ajun-seseră la Paris Pike, centrul de echitaţie din Kentucky. Existau mai bine de o sută de ferme de cai în Lexington şi împrejurimi, iar cea mai mare dintre acestea era pro-prietatea senatorului Davis. Cât vedeai cu ochii nu erau decât garduri din scânduri albe, padocuri albe decorate cu chenar roşu, şi coline întinse acoperite cu iarbă albastră de Kentucky.
Leslie şi senatorul Davis coborâră din maşină şi porniră spre gardul care demarca hipodromul. Stătură acolo câteva minute, privind superbele animale care fă-ceau sport.
Senatorul Davis se întoarse spre Leslie.
- Sunt un om simplu, spuse el încet. O, ştiu cum tre-buie să sune asta în urechile tale, dar e adevărat. Aici m-am născut şi aici aş putea să îmi petrec restul vieţii. Nu mai există în toată lumea un loc ca ăsta. Priveşte doar în jurul tău, domnişoară Stewart. S-ar putea ca asta să fie cea mai reuşită replică a raiului pe pământ. Poţi să mă învinovăţeşti pentru că nu vreau să renunţ la toate astea? Mark Twain spunea că, dacă ar veni sfârşitul lumii, şi-ar dori să se afle în Kentucky, pentru că locul ăsta e mereu cu vreo douăzeci de ani în urmă. Eu sunt nevoit să îmi petrec jumătate din viaţă la Washington şi detest asta.
-Atunci de ce o faceţi?

- Pentru că o consider o obligaţie. Oamenii pe care îi reprezint m-au votat să le fiu senator şi, până nu vor vota să renunţe la mine, voi rămâne în Senat, străduindu-mă să-mi fac treaba cât mai bine posibil. Schimbă brusc subiectul. Vreau să ştii cât de mult îţi admir sentimentele şi felul în care te-ai purtat. Dacă ai fi reacţionat urât, presupun că s-ar fi iscat ditamai scandalul. Dar la cum stau lucrurile, ei bine, aş dori să îmi exprim recunoştinţa.
Leslie îl privi.
- Mă gândeam că poate ţi-ai dori o vacanţă pe undeva, o scurtă călătorie în străinătate, să îţi petreci ceva timp vizitând diverse locuri. Fireşte, aş suporta eu toate...
- Vă rog nu îmi faceţi asta.
- încercam doar...
-Ştiu. Nu am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră, domnule senator Davis, dar dacă Oliver o iubeşte, e fără îndoială o persoană specială. Sper că vor fi fericiţi.
El continuă stânjenit:
- Cred că ar trebui să ştii că vor veni aici pentru a se căsători din nou. La Paris au făcut o ceremonie civilă, dar Jan îşi doreşte o cununie religioasă aici.
Vestea se înfipse ca un pumnal în inima lui Leslie.
- înţeleg. Este în regulă. Nu au nici un motiv de îngrijorare.
- Mulţumesc.
Nunta avu loc două săptămâni mai târziu, la biserica Calvary Chapel în care ar fi trebuit să se căsătorească Leslie şi Oliver. Biserica fu ticsită de oameni.
Oliver Russell, Jan şi senatorul Todd Davis stăteau în picioare în faţa preotului, la altar. Jan Davis era o brunetă atrăgătoare, cu o siluetă impunătoare şi un aer aristocrat.
Preotul se apropia de sfârşitul slujbei.
- Dumnezeu a lăsat ca bărbatul şi femeia să fie le-gaţi prin sfânta taină a căsătoriei şi trăind alături tot restul vieţii...

Uşa bisericii se deschise şi intră Leslie Stewart. Rămase în spate pentru o clipă, ascultând, apoi se apropie de ultima strană, rămânând însă în picioare.
îl auzi pe preot spunând:

- Deci, dacă ştie cineva vreun motiv care să îi împiedice pe cei doi să se lege prin sfânta taină a căsătoriei, să vorbească acum sau... Ridică privirea şi o observă pe Leslie. Sau să îl treacă pentru totdeauna sub tăcere.
Aproape involuntar, capetele celor prezenţi începură să se întoarcă în direcţia lui Leslie. Mulţimea fu străbătută de şoapte. Oamenii simţeau că urmau să fie martori la o scenă dramatică, iar atmosfera din biserică deveni brusc încărcată de tensiune.
Preotul aşteptă o clipă, apoi îşi drese stingherit vocea:
- Atunci, prin autoritatea cu care am fost investit, vă declar acum soţ şi soţie. Din voce îi răzbătu o notă de uşurare. Poţi săruta mireasa.
Când preotul ridică din nou privirea, Leslie dispăruse.
Ultimul mesaj din jurnalul lui Leslie era după cum urmează:
Dragă jurnalule. A fost o nuntă superbă. Mireasa lui Oliver e foarte frumoasă. A purtat o minunată rochie de mireasă din dantelă şi satin alb, cu un corsaj fără mâneci şi un bolero deasupra. Oliver arăta mai chipeş ca niciodată. Părea foarte fericit.
Sunt mulţumită.
Pentru că, pe când o să termin cu el, o să-l fac să-şi dorească să nici nu se fi născut vreodată.
capitolul 2
Senatorul Todd Davis fusese cel care aranjase recon-cilierea dintre Oliver Russell şi fiica lui. Todd Davis era văduv. Era totodată un multimiliardar care deţinea plantaţii de tutun, mine de cărbune şi câmpuri petro-lifere în Oklahoma şi Alaska, precum şi o fermă de cai

de curse de talie mondială. în calitate de lider al majori-tăţii din senat, era unul dintre cei mai puternici oameni de la Washington şi se afla la cel de-al cincilea mandat. Era un om cu o filosofie simplă. Nu uita niciodată o favoare, nu ierta niciodată nici cea mai mică greşeală.
Se mândrea cu faptul că ştia să aleagă câştigători, atât in materie de curse de cai, cât şi în politică, iar pe Oliver Russel îl identificase de la bun început drept un tânăr promiţător. Faptul că ar fi fost posibil să se căsătorească cu fiica lui fusese un bonus neaşteptat, până când Jan făcuse neghiobia de a renunţa la el. Când senatorul aflase vestea iminentei căsătorii dintre Oliver Russell şi Leslie Stewart, fusese deranjat de aceasta. Foarte deranjat.
Primul contact al senatorului Davis cu Oliver Russell fusese când acesta din urmă se ocupase de o problemă legală pentru el. Senatorul Davis fusese

impresionat. Oliver era inteligent, chipeş şi articulat, cu un farmec băieţesc care atrăgea oamenii. Senatorul începuse să ia prânzul cu Oliver în mod regulat, fără ca Oliver să aibă habar cât de atent era studiat. La o lună după ce îl cunoscuse pe Oliver, senatorul Davis trimisese după Peter Tager:
- Cred că ne-am găsit următorul guvernator.
Tager era un bărbat onest, care crescuse într-o fami-lie religioasă. Tatăl lui era profesor de istorie, iar mama era casnică, şi cu toţii mergeau cu sfinţenie la biserică. La vârsta de unsprezece ani Peter Tager trecuse prin-tr-un accident de maşină. Vehiculul în care se afla cu părinţii şi fratele lui mai mic suferise o defecţiune la frâ-ne. Ceea ce cauzase un accident mortal. Singurul care supravieţuise fusese Peter, care îşi pierduse un ochi. Pe-ter era convins că Dumnezeu îi cruţase viaţa pentru a putea să propovăduiască adevărul Domnului.
Peter Tager înţelegea dinamica politicii mai bine de-cât oricare dintre ceilalţi oameni pe care îi cunoscuse senatorul Davis vreodată. Tager ştia unde se aflau vo-turile şi cum să le obţină. Avea o capacitate aproape su-pranaturală de a ghici ce anume voia publicul să audă

şi ce anume se săturase să tot audă. Dar chiar mai im-portant pentru senatorul Davis era faptul că Peter Tager era un om în care putea să aibă încredere, un bărbat cu integritate. Oamenii îl plăceau. Petecul negru pe care îl purta peste un ochi îi dădea un aer răpitor. Cel mai important lucru din lume pentru Tager era familia sa. Senatorul nu mai cunoscuse niciodată vreun om atât de profund mândru de soţia şi copiii săi.
Când senatorul Davis îl întâlnise iniţial pe Peter Tager, acesta tocmai se gândea să îmbrăţişeze preoţia.
- Atât de mulţi oameni au nevoie de ajutor, domnule senator. Vreau să fac tot ceea ce îmi stă în putinţă.
însă senatorul Davis îl convinsese să se răzgândească.
-Gândeşte-te că ai putea ajuta mult mai mulţi oa-meni lucrând pentru mine în Senatul Statelor Unite.
Fusese o alegere inspirată. Tager ştia cum să rezolve treburile.
- Bărbatul pe care mă gândesc să îl susţin drept guvernator e Oliver Russell.
- Avocatul?
- Da. Are un talent înnăscut. Am o bănuială că dacă îl vom susţine, nu are cum să nu iasă victorios.
- Pare interesant, domnule senator.

Cei doi începuseră să discute ideea.
Senatorul Davis îi vorbise lui Jan despre Oliver Russell.
- Băiatului i se arată un viitor strălucit, scumpo.
- Dar are şi un trecut fierbinte, tată. E cel mai mare crai din oraş.
- Ei, scumpo, nu-i cazul să pleci urechea la bârfe. L-am invitat pe Oliver să ia cina aici vinerea asta.
Cina din vinerea aceea decursese bine. Oliver fusese fermecător şi, fără voia ei, Jan se trezise atrasă de el. Senatorul stătuse la locul lui, privindu-i şi punând întrebări care să dea la iveală cele mai bune calităţi ale lui Oliver. La sfârşitul serii Jan îl invitase pe Oliver la un dineu sâmbăta următoare.

-Aş fi încântat, fusese răspunsul acestuia.
Iar începând din seara aceea începuseră să iasă exclusiv unul cu celălalt.
- Se vor căsători în curând, prevestise senatorul, discutând cu Peter Tager. E timpul să punem în mişcare campania lui Oliver.
Oliver fusese convocat la o şedinţă în biroul senato-rului Davis.
-Vreau să îţi pun o întrebare, spusese senatorul. Cum ar fi să devii guvernatorul statului Kentucky?
Oliver îl privise surprins.
- Nu m-am gândit la asta.
- Ei bine, ne-am gândit noi, Peter Tager şi cu mine. Se organizează alegeri anul viitor. Asta ne oferă timp mai mult decât suficient să te facem cunoscut, să îi lăsăm pe oameni să te descopere. Având susţinerea noastră, nu ai cum să pierzi.
Iar Oliver ştiuse că era adevărat. Senatorul Davis era un om foarte influent, deţinând controlul asupra unei maşinării politice bine lubrifiate, o maşinărie capabilă să creeze mituri sau să distrugă pe oricine i-ar fi stat în cale.
- Va trebui să fii complet dedicat proiectului, îl aver-tizase senatorul.
- Voi fi.
-Am veşti chiar mai bune pentru tine, fiule. Din punctul meu de vedere, ăsta este doar primul pas. Vei executa un mandat sau două ca guvernator, apoi îţi promit că te vom muta la Casa Albă.
Oliver înghiţise un nod.
- Vorbeşti serios?
- Nu glumesc cu astfel de lucruri. Nu-i cazul să-ţi spun eu că trăim în era televiziunii. Tu ai ceva ce nu se poate cumpăra: charismă. Oamenii sunt atraşi de tine. îţi plac sincer oamenii, iar asta se vede. E aceeaşi calitate pe care o avea şi Jack Kennedy.

- Nici... nici nu ştiu ce să spun, Todd.

-Nu trebuie să spui nimic. Eu trebuie să mă întorc la Washington mâine, dar când vin înapoi, ne punem pe treabă.
Câteva săptămâni mai târziu începuse campania pentru funcţia de guvernator. Panouri publicitare cu fotografia lui Oliver împânziseră tot statul. Apăruse la televiziuni şi la mitinguri şi la seminare politice. Peter Tager organizase propriile sondaje de opinie private, care arătaseră că popularitatea lui Oliver creştea de la o săptămână la alta.
-A mai câştigat cinci puncte, îi spusese la un mo-ment dat senatorului. Nu e decât cu zece puncte în urma guvernatorului şi încă mai avem timp din belşug. Peste doar câteva săptămâni ar trebui să ajungă aproape la egalitate.
Senatorul Davis dăduse din cap.
- Oliver o să câştige. Nu încape îndoială în privinţa asta.
Todd Davis şi Jan luaseră micul dejun împreună.
-încă nu ai primit o cerere în căsătorie din partea băiatului nostru?
Jan zâmbise.
- încă nu mi-a cerut mâna clar şi răspicat, dar a început să facă aluzii la asta.
- Ei bine, nu-l lăsa să se limiteze la aluzii prea mult timp. Vreau să vă căsătoriţi înainte să devină guverna-tor. Va da mai bine dacă guvernatorul e căsătorit.
Jan îşi petrecuse braţele în jurul tatălui ei.
-Mă bucur atât de mult că l-ai adus în viaţa mea. Sunt nebună după el.
Senatorul îi zâmbise radios.
- Câtă vreme te face fericită, sunt şi eu fericit.
Totul decurgea perfect.
în seara următoare, când senatorul Davis se întorsese acasă, o găsise pe Jan în camera ei, făcându-şi bagajele, cu faţa mânjită de lacrimi. O privise îngrijorat.
- Ce se petrece, scumpo?

- O tai de-a ici. Nu vreau să-l mai văd pe Oliver cât trăiesc!
- Hei! la stai aşa. La ce te referi?
Ea se întorsese spre el.

- Mă refer la Oliver. Tonul îi era amar. Şi-a petrecut noaptea trecută la un motel cu cea mai bună prietenă a mea. Ea de-abia a aşteptat să mă sune şi să îmi spună ce amant fantastic e Oliver.

Senatorul stătuse în faţa ei, şocat.

-Nu cumva doar...?

- Nu. L-am sunat pe Oliver. Nu... nu a fost în stare să nege. Am decis să plec. Mă duc la Paris.

- Eşti sigură că faci...?

- Sunt absolut convinsă.

Iar în dimineaţa următoare Jan plecase.

Senatorul trimisese după Oliver.

- Sunt dezamăgit de tine, fiule.

Oliver inspirase adânc.

-îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat, Todd. A fost pur şi simplu o întâmplare nefericită. Am băut ceva, iar femeia aia s-a dat la mine şi, ei bine, mi-a fost greu să o refuz.

-Asta pot să înţeleg, spusese senatorul cu bunăvoin-ţă. în fond, eşti bărbat, nu?

Oliver zâmbise uşurat.

-Aşa e. Nu o să se mai întâmple. Te asigur...

-Este mare păcat, totuşi. Ai fi fost un guvernator excelent.

Sângele se scursese de pe chipul lui Oliver.

- Ce vrei să spui, Todd?

- Ei bine, Oliver, nu ar da prea bine dacă te-aş susţine în continuare, aşa-i? Adică, dacă te gândeşti la ceea ce simte Jan...

- Ce legătură are candidatura mea cu Jan?

- Le-am spus tuturor că e foarte probabil ca viitorul guvernator să devină ginerele meu. Dar cum tu nu vei

deveni ginerele meu, ei bine, voi fi pur şi simplu nevoit să îmi fac alte planuri, nu-i aşa?

-Fii rezonabil, Todd. Nu poţi...

Zâmbetul senatorului Davis pălise.

- Să nu-mi spui niciodată ce pot şi ce nu pot să fac, Oliver. Eu te pot ridica şi tot eu te pot distruge! Ii zâmbise din nou. Dar nu mă înţelege greşit. Nu-ţi port pică. îţi doresc toate cele bune.

Oliver nu spusese nimic pentru o clipă.

- înţeleg. Apoi se ridicase în picioare. îmi... îmi pare rău pentru toate astea.
- Şi mie, Oliver. Chiar îmi pare rău.
După plecarea lui Oliver senatorul îl convocase pe Peter Tager.
- Renunţăm la campanie.
- Renunţăm? De ce? Victoria ne e asigurată. Cele mai recente sondaje...
-Tu fă ce ţi-am cerut. Anulează toate apariţiile lui Oliver. Din punctul nostru de vedere, a ieşit din cursă.
Două săptămâni mai târziu sondajele începuseră să arate o scădere în punctajele lui Oliver Russell. Panourile publicitare dispăruseră treptat, iar spoturile la radio şi televiziune fuseseră retrase.
- Guvernatorul Addison începe să recupereze în son-daje. Dacă intenţionăm să ne găsim un alt candidat, ar fi bine să ne grăbim, spusese Peter Tager.
Senatorul îl privise gânditor.
- Avem timp destul. Să urmărim desfăşurarea actua-lei situaţii.
Câteva zile mai târziu, Oliver Russell apelase la agenţia Bailey & Tomkins pentru a se ocupa de campania lui. Jim Bailey îi făcuse cunoştinţă cu Leslie, iar Oliver fusese imediat atras de ea. Era nu doar superbă, ci şi inteligentă şi înţelegătoare, şi credea în el. în Jan simţise uneori o oarecare răceală, pe care însă o trecuse cu vederea. Cu Leslie era complet diferit. Ea era caldă şi sensibilă şi fusese inevitabil să se îndrăgostească de ea.

Din când în când Oliver se gândea la ceea ce pierduse: „Ăsta este doar primul pas. Vei executa un mandat sau două ca guvernator, apoi îţi promit că te vom muta la Casa Albă“.
La naiba cu toate acestea. Pot fi fericit şi fără ele, se convinsese Oliver singur. Insă din când îl când îl năpă- diseră gândurile legate de tot binele pe care ar fi putut să îl realizeze.
Când nunta lui Oliver devenise iminentă, senatorul Davis trimisese după Tager.
-Peter, avem o problemă. Nu putem să-l lăsăm pe Oliver Russell să dea cu piciorul carierei sale căsătorim du-se cu o femeie neînsemnată.
Peter Tager se încruntase.
- Nu ştiu ce aţi mai putea face în momentul de faţă, domnule senator. Nunta e complet pregătită.
Senatorul Davis rămăsese gânditor pentru o clipă.

- Dar cursa nu s-a încheiat încă, nu-i aşa?
O sunase pe fiica lui la Paris.
-Jan, am o veste teribilă pentru tine. Oliver se căsătoreşte.
Urmase o tăcere îndelungată.
-Am... am auzit.
-Ceea ce e regretabil e că nu o iubeşte pe femeia aceea. Mi-a spus că se căsătoreşte cu ea ca să încerce să îşi revină după ce l-ai părăsit. încă te iubeşte.
- Ţi-a spus Oliver asta?
-Clar. E teribil ce îşi face singur. Şi, într-un fel, tu îl forţezi să o facă, scumpo. A fost devastat când i-ai în-tors spatele.
-Tată, eu... habar nu am avut.
-Nu am văzut niciodată un bărbat mai nefericit decât el.
- Nu ştiu ce să zic.
- îl mai iubeşti?
- întotdeauna am să-l iubesc. Am făcut o greşeală teribilă.

- Ei bine, atunci poate că nu e prea târziu.
- Dar se pregăteşte să se căsătorească.
- Iubito, ce-ar fi să aşteptăm şi să vedem ce se întâm-plă? Poate o să-şi bage minţile în cap.
Când senatorul Davis închisese telefonul, Peter Tager îl întrebase:
- Ce puneţi la cale, domnule senator?
-Eu? replicase senatorul Davis inocent. Nimic. Doar pun cap la cap nişte piese împrăştiate, acolo unde le e locul. Cred că voi avea o scurtă discuţie cu Oliver.
în după-amiaza aceea Oliver Russel ajunsese în biro-ul senatorului Davis.
- Mă bucur să te văd, Oliver. Mulţumesc că ai trecut pe la mine. Arăţi foarte bine.
- Mulţumesc, Todd. Şi tu la fel.
- Ei bine, mă străduiesc, fac tot ce pot.
- Ai vrut să mă vezi, Todd?
- Da, Oliver. Ia loc. Oliver se aşezase. Vreau să mă ajuţi cu o problemă legală pe care o am la Paris. Una dintre companiile mele de acolo a dat de bucluc. Se pregăteşte o întrunire a acţionarilor. Aş vrea să fii şi tu prezent la ea.
-Cu mare plăcere. Când e şedinţa? Am să-mi verific calendarul şi...
-Mă tem că va trebui să pleci în după-amiaza asta.

Oliver se zgâise la el.
- în după-amiaza asta?
- îmi displace că nu te-am putut anunţa cu mai mult timp dinainte, dar de-abia acum am aflat şi eu. Avionul meu te aşteaptă la aeroport. Poţi face asta? E important pentru mine.
Oliver rămăsese pe gânduri.
- Am să încerc să rezolv cumva.
-îţi sunt recunoscător, Oliver. Ştiam eu că mă pot baza pe tine. Se aplecă în faţă. Regret teribil ceea ce ţi se întâmplă. Ai văzut cele mai recente sondaje? Oftase. Mă tem că ai căzut catastrofal de mult.
-Ştiu.

-Nu m-ar deranja atât de tare, dar...
Se oprise.
-Dar?
- Ai fi fost un guvernator excelent. La drept vorbind, nici că ţi-ai fi putut oferi un viitor mai Luminos de atât. Ai fi avut bani... putere. Dă-mi voie să îţi spun ceva des-pre bani şi putere, Oliver. Banii sunt indiferenţi la cine îi are. Un om al străzii îi poate câştiga la loterie, sau un idiot îi poate moşteni, sau un oarecare îi poate obţine jefuind o bancă. Dar puterea e altceva. Când ai putere, eşti stăpânul lumii. Dacă ai fi guvernator al acestui stat, ai putea influenţa vieţile tuturor celor care trăiesc aici. Ai putea promulga legi care să ajute oamenii şi ai avea puterea de a bloca legi care ar putea să le facă rău. Ţi-am promis cândva că întro bună zi ai putea deveni preşedinte al Statelor Unite. Ei bine, vorbisem serios şi chiar ai fi putut fi. Şi gândeşte-te ce ar fi însemnat acea putere, Oliver, de a fi cel mai important om din lume, de a te afla în fruntea celei mai puternice ţări din lume. Asta e ceva la care merită să visezi, nu? Doar gândeşte-te. Repetase lent. Cel mai puternic om din lume. Oliver îl asculta, întrebându-se înspre ce se îndrepta conversaţia. Părând a răspunde întrebării nerostite a lui Oliver, senatorul adăugase. Iar tu ai renunţat la toate astea pentru o tăvăleală scurtă. Te credeam mai deştept de atât, fiule.
Oliver aşteptase. Senatorul Davis spusese pe un ton indiferent:
- Am vorbit cu Jan azi-dimineaţă. E în Paris, la Ritz. Când i-am spus că te căsătoreşti, ei bine, a cedat nervos şi a izbucnit în plâns.
- îmi... îmi pare rău, Todd. Sincer îmi pare rău.
Senatorul oftase.
- Este mare păcat că voi doi nu puteţi fi împreună din nou.

- Todd, mă căsătoresc săptămâna viitoare.
-Ştiu. Şi nu ţi-aş sta în cale pentru nimic în lume. Presupun că sunt un bătrân sentimental, dar pentru

mine căsătoria e cel mai sfânt lucru de pe pământ. Ai binecuvântarea mea, Oliver.
- îţi sunt recunoscător pentru asta.
- Ştiu că eşti. Senatorul se uitase la ceas. Ei bine, ar fi bine să mergi acasă să-ţi faci bagajele. Informaţiile preli-minare şi detaliile privind şedinţa îţi vor fi trimise prin fax la Paris.
Oliver se ridicase.
- în regulă. Şi nu-ţi face griji. Rezolv eu lucrurile acolo.
- Sunt sigur de asta. Apropo, ţi-am rezervat o cameră la Ritz.
La bordul luxosului avion Challenger al senatorului Davis, în drum spre Paris, Oliver reflectase la conver-saţia purtată cu senatorul. „Ai fi fost un guvernator excelent. La drept vorbind, nici că ţi-ai fi putut oferi un viitor mai luminos de atât... Dă-mi voie să îţi spun ceva despre bani şi putere, Oliver... Când ai putere, eşti stăpânul lumii. Dacă ai fi guvernator al acestui stat, ai putea influenţa vieţile tuturor celor care trăiesc aici. Ai putea promulga legi care să ajute oamenii şi ai avea puterea de a bloca legi care ar putea să le facă rău."
Dar nu am nevoie de genul acela de putere, îşi spusese Oliver. Urmează să mă căsătoresc cu o femeie superbă. Ne vom face fericiţi unul pe celălalt. Loarte fericiţi.
Când sosise la baza Trans Air Execujet a aeroportului Le Bourget din Paris, găsise o limuzină aşteptându-1.
- Unde vă duc, domnule Russell? întrebase şoferul.
Oliver îşi amintise cuvintele senatorului. „Apropo,
ţi-am rezervat o cameră la Ritz." Şi Jan era cazată la Ritz. Ar fi mai înţelept, îşi spusese Oliver, dacă m-aş duce la un alt hotel, la Piaza Athenee sau Meurice. Şoferul îl privise nerăbdător.
- La Ritz, îi ceruse Oliver.
Ar fi trebuit cel puţin să îşi ceară scuze de la Jan.
O sunase din holul hotelului.
- Sunt Oliver. Sunt în Paris.

- Ştiu, răspunsese Jan. M-a sunat tata.

- Sunt jos, în hol. Mi-ar plăcea să ne vedem dacă...
- Urcă.
Când Oliver intrase în apartamentul lui Jan, încă nu fusese sigur ce avea de gând să îi spună.
Pe Jan o găsise aşteptându-l la uşă. Stătuse acolo o clipă, zâmbind, apoi îşi petrecuse braţele în jurul lui şi îl strânsese la piept.
- Mi-a spus tata că vii. Mă bucur atât de mult!
Oliver stătuse nemişcat, neştiind ce să facă mai de-parte. Avea să fie nevoit să îi spună despre Leslie, însă trebuia să îşi găsească vorbele potrivite. îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat între noi... Nu mi-am dorit niciodată să te rănesc... M-am îndrăgostit de altcineva... Dar orice ar fi...
-Trebuie să-ţi spun ceva, spusese el stingherit. Ade-vărul este că... Iar când o privise pe Jan, se gândise la cuvintele tatălui ei: „Ţi-am promis cândva că într-o bună zi ai putea deveni preşedinte al Statelor Unite. Ei bine, vorbisem serios.... Şi gândeşte-te ce ar fi însemnat acea putere, Oliver, de a fi cel mai important om din lume, de a te afla în fruntea celei mai puternice ţări din lume. Asta e ceva la care merită să visezi, nu?"
- Da, iubitule?
Iar cuvintele se revărsaseră de pe buzele lui ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie.
-Am făcut o greşeală îngrozitoare, Jan. Am fost un prost nenorocit. Te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine.
- Oliver!
-Vrei să fii soţia mea?
Ea nu ezitase nici o clipă.
- Da. O, da, iubirea mea!
El o luase în braţe şi o dusese în dormitor, iar câteva clipe mai târziu ajunseseră în pat, goi puşcă, şi Jan îi declarase:
-Nu ştii cât de mult mi-ai lipsit, iubitule.
- Cred că mi-am pierdut minţile...

Jan se lipise de trupul lui gol şi gemuse:
- Oh! Cât e de minunat!
-Asta pentru că locul nostru e unul lângă celălalt. Oliver se ridicase în capul oaselor. Hai să îi dăm vestea şi tatălui tău.
Ea îl privise surprinsă.
- Acum?

-Da.
Şi va trebui să îi spun lui Leslie.
Cincisprezece minute mai târziu Jan vorbea cu tatăl ei.
- Oliver şi cu mine ne vom căsători.
-Asta e o veste minunată, Jan. Sunt cum nu se poate mai surprins şi încântat. Apropo, primarul Parisului este un vechi prieten de-al meu. Se aşteaptă să îl suni. O să facă el cununia civilă acolo. Voi avea grijă să fie totul pregătit.
- Dar...
- Dă-mi-l pe Oliver la telefon.
- Doar o clipă, tată. Jan îi întinsese telefonul lui Oli-ver. Vrea să vorbească cu tine.
Oliver luase telefonul.
-Todd? A ,
- Ei bine, băiete, m-ai făcut foarte fericit. Ai luat de-cizia corectă.
- Mulţumesc. La fel consider şi eu.
- Mă voi ocupa eu ca tu şi Jan să vă căsătoriţi la Paris. Iar când vă veţi întoarce acasă, veţi face aici o cununie religioasă somptuoasă. La Calvary Chapel.
Oliver se încruntase.
- La Calvary Chapel? Nu cred că e o idee bună, Todd. Acolo era programat să merg cu Leslie pentru... Ce-ar fi să...?
Senatorul Davis îl întrerupsese pe un ton rece:
-Ai pus-o pe fiica mea într-o situaţie jenantă, Oliver, şi sunt sigur că vrei să te revanşezi pentru asta. Am dreptate?

Urmase o pauză lungă.
- Da, Todd. Desigur.
-Mulţumesc mult, Oliver. Abia aştept să ne vedem, peste câteva zile. Avem multe de discutat... domnule guvernator.
Cununia din Paris fusese o ceremonie scurtă în biro-ul primarului. Odată încheiată, Jan îl privise pe Oliver şi spusese:
- Tata vrea să ne ofere o cununie religioasă la Calvary Chapel.
Oliver ezitase, gândindu-se la Leslie şi la cât de mult ar fi afectat-o. Dar ajunsese prea departe pentru a mai da înapoi acum.
- Cum doreşte el.
Oliver nu reuşise să şi-o scoată pe Leslie din cap. Nu făcuse nimic pentru a merita felul în care se purtase cu ea. Am să o sun şi am să-i explic. Insă de

fiecare dată când pusese mâna pe telefon se întrebase: Cum aş pu-tea să îi explic? Ce aş putea să îi spun? Şi nu găsise nici un răspuns. In cele din urmă îşi făcuse curaj să o sune, însă presa apucase să ajungă la ea înaintea lui, iar el se simţise şi mai prost după aceea.
La o zi după ce Oliver şi Jan se întorseseră în Lexing- ton, campania electorală a lui Oliver reîncepu în forţă. Peter Tager pregătise terenul, iar Oliver deveni din nou omniprezent la televizor şi radio şi în ziare. Se adresă unei mulţimi numeroase în Kentucky Kingdom Thrill Park şi se află în fruntea unui miting la Toyota Motor Plant în Georgetown. Ţinu un discurs la un centru comercial de două mii de metri pătraţi din Lancaster. Iar acesta fu doar începutul.
Peter Tager rezervă un autocar de campanie care să îl poarte pe Oliver pe întregul teritoriu al statului. Autocarul îl plimbă din Georgetown până în Stanford şi făcu opriri la Frankfort... Versailles... Winchester... Louisville.

Oliver se adresă mulţimilor la Kentucky Fairground şi la Exposition Center. In onoarea lui Oliver se servi burgoo, tocăniţa tradiţională a statului Kentucky, pre-parată din pui, vacă, viţel, miel, porc şi diverse legume proaspete, fierte într-o oală mare deasupra unui foc în aer liber.
Punctajul lui Oliver crescu într-una. Singura întreru-pere în campanie fusese nunta lui Oliver. O văzuse pe Leslie în biserică şi avusese un sentiment de nelinişte. Pe care îl discutase cu Peter Tager.
- Nu crezi că Leslie ar încerca să facă ceva prin care să mă rănească, nu-i aşa?
- Fireşte că nu. Şi chiar dacă ar vrea, ce ar putea să-ţi facă? Uită de ea.
Oliver ştia că Tager avea dreptate. Totul progresa ex-celent. Nu avea nici un motiv de îngrijorare. Nimic nu l-ar mai fi putut opri acum. Nimic.
în seara alegerilor Leslie Stewart stătu singură în apartamentul ei, în faţa televizorului, şi urmări numă- rătorile. Secţie după secţie, avantajul lui Oliver devenea tot mai pronunţat. în cele din urmă, cu cinci minute înainte de miezul nopţii, guvernatorul Addison apăru la televizor pentru a-şi recunoaşte înfrângerea.
Leslie stinse televizorul. Se ridică în picioare şi inspiră adânc. O, nu mai plânge, domniţa mea, o, nu mai plânge astăzi! Vom cânta o cântare pentru vechea noastră casă din Kentucky, pentru vechea noastră casă din Kentucky din depărtare.
Sosise momentul.

capitolul 3

Senatorul Todd Davis avea o dimineaţă aglomerată. Zburase la Louisville din capitală, doar pentru o zi, pentru a participa la o vânzare de cai pursânge.

-Trebuie să întreţii calitatea genelor, îi spuse acesta lui Peter Tager, în timp ce priveau din scaun caii superbi

care erau introduşi şi scoşi din arena întinsă. Asta e ceea ce contează, Peter. Cineva tocmai venea cu o iapă splendidă spre centrul arenei. Ea e Sail Away, îi spuse senatorul Davis. O vreau.

Licitaţia fu înverşunată, dar zece minute mai târziu, când se încheie, Sail Away îi aparţinea senatorului Davis.

In momentul acela sună telefonul. Cel care răspunse fu Peter Tager.

- Da? Ascultă o clipă, apoi se întoarse spre senator. Doriţi să vorbiţi cu Leslie Stewart?

Senatorul Davis se încruntă. Ezită o clipă, apoi luă telefonul de la Tager.

- Domnişoară Stewart?

-îmi cer scuze că vă deranjez, domnule senator Davis, dar mă întrebam dacă ne-am putea vedea? Am nevoie de o favoare.

- Ei bine, eu mă întorc la Washington diseară, aşa că...

-Aş putea să vin eu să vă întâlnesc. E foarte important.

Senatorul Davis ezită câteva momente.

- Ei bine, dacă e chiar atât de important, sunt sigur că îmi pot găsi timp pentru tine, tânără domnişoară. Plec spre ferma mea în câteva minute. Vrei să ne întâl-nim acolo?

- Da, e în regulă.

- Ne vedem într-o oră.

- Mulţumesc.

Davis apăsă butonul pentru a pune capăt conversaţiei şi se întoarse spre Tager.

-M-am înşelat în privinţa ei. Credeam că este mai deşteaptă de atât. Bani ar fi trebuit să îmi ceară înainte să se căsătorească Jan cu Oliver. Rămase pe gânduri o clipă, apoi pe chip îi apăru un rânjet lent. Fir-ar a naibii de treabă.

- Ce e, domnule senator?

- Tocmai mi-a picat fisa ce e cu urgenţa asta. Domnişoara Stewart a descoperit că e însărcinată cu copilul lui

Oliver şi va avea nevoie de puţin ajutor financiar. E cea mai veche şarlatanie din lume.
O oră mai târziu Leslie intra cu maşina în incinta Dutch Hill, care era ferma senatorului. In faţa clădirii principale aştepta un paznic.
- Domnişoara Stewart?
-Da.
- Domnul senator Davis vă aşteaptă. Pe aici, vă rog.
O conduse pe Leslie înăuntru, străbătând un coridor larg care ducea la o bibliotecă întinsă, ticsită de cărţi. Senatorul Davis era aşezat la birou, răsfoind un volum. Ridică privirea când intră Leslie şi o întâmpină în picioare.
- Mă bucur să te văd, draga mea. Te rog, ia loc.
Leslie se aşeză. Senatorul îi arătă cartea.
- E fascinant. Aici sunt enumeraţi toţi câştigătorii cursei Kentucky Derby de la primul derby până la ultimul. Ştii cine a fost primul câştigător al unui Kentucky Derby?
-Nu.
- Aristides, în 1875. Dar sunt sigur că nu ai venit aici să discuţi despre cai. Puse cartea jos. Spuneai că doreşti o favoare.
Se întrebă cum avea să formuleze. Tocmai am aflat că sunt însărcinată cu copilul lui Oliver şi nu ştiu ce să fac... Nu vreau să provoc un scandal, dar... Sunt dispusă să cresc copilul, dar nu am bani suficienţi...
- îl cunoaşteţi pe Henry Chambers? îl întrebă Leslie.
Senatorul Davis clipi, luat complet prin surprindere.
- Dacă îl cunosc pe Henry? Da. De ce?
- V-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi putea face cunoştinţă cu el.
Senatorul Davis o privi, reorganizându-şi în grabă gândurile.
-Asta este favoarea? Vrei să îl cunoşti pe Henry Chambers?
-Da.

- Mă tem că nu se mai află aici, domnişoară Stewart. Locuieşte în Phoenix, Arizona.
- Ştiu. Plec spre Phoenix mâine dimineaţă. Mă gân-deam că ar fi plăcut să cunosc pe cineva acolo.
Senatorul Davis o studie pentru o clipă. Instinctul îi spunea că se petrecea ceva ce nu înţelegea.

îşi formulă prudent următoarea întrebare:
- Ştii ceva despre Henry Chambers?
- Nu. Doar că e de loc din Kentucky.
Senatorul stătu şi reflectă. E o tânără superbă, îşi spuse el. Henry îmi va rămâne dator cu o favoare.
- Am să dau un telefon.
Cinci minute mai târziu era la telefon cu Henry Chambers.
- Henry, sunt Todd. Vei regreta să afli că am cum-părat-o pe Sail Away în dimineaţa asta. Ştiu că erai cu ochii pe ea. Ascultă o clipă, apoi râse. Pun pariu că da. Am auzit că tocmai ai divorţat din nou. Păcat. îmi plă-cea Jessica.
Leslie ascultă conversaţia, care dură alte câteva minute. Apoi senatorul Davis spuse:
- Henry, am să fac o faptă bună pentru tine. O prietenă de-a mea ajunge în Phoenix mâine şi nu cunoaşte absolut pe nimeni acolo. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai lua-o sub aripa ta... Cum arată? îi aruncă o privire lui Leslie şi zâmbi. Nu e tocmai urâtă. Dar să nu-ţi vină idei. Ascultă o clipă, apoi se întoarse din nou spre Leslie. La ce oră aterizează avionul tău?
- La două cincizeci, Delta, zborul 159.
Senatorul repetă informaţia la telefon.
-Numele ei e Leslie Stewart. Ai să-mi mulţumeşti pentru asta. Ai grijă de tine, Henry. Ţinem legătura.
închise telefonul.
- Mulţumesc, spuse Leslie.
- Mai pot face ceva pentru tine?
- Nu. Asta e tot ce-mi trebuie.

De ce? Ce naiba vrea Leslie Stewart de la Henry Chambers?
Catastrofa publică legată de logodna ei cu Oliver Russell fusese de o sută de ori mai gravă decât orice şi-ar fi putut imagina vreodată Leslie. Era un coşmar care nu se mai termina. Oriunde mergea, Leslie era în-tâmpinată de şoapte. „Ea e. Practic a lăsat-o baltă în faţa altarului... Păstrez invitaţia la nuntă ca suvenir... Mă întreb ce o să facă acum cu rochia de nuntă... Bârfele oamenilor alimentau suferinţa lui Leslie, iar umilinţa era insuportabilă. Nu avea să îşi mai pună niciodată în-crederea într-un bărbat. Niciodată.
Singura ei consolare era că, într-un fel sau altul, într-o bună zi, avea să îl facă pe Oliver Russell să regrete pentru gestul impardo- nabil pe care îl făcuse faţă de ea. Habar nu avea cum anume. Având sprijinul senatorului Davis, Oliver se bu-cura de bani şi putere. Atunci va trebui să găsesc o cale

de a obţine mai mulţi bani şi mai multă putere, îşi spuse Leslie. Dar cum? Cum?
Ceremonia de investitură avu loc în grădina sediului guvernamental din Frankfort, lângă superbul ceas floral de zece metri. Jan fu alături de Oliver, privindu-şi cu mândrie soţul chipeş devenind oficial guvernator al statului Kentucky.
Dacă Oliver îşi păstra conduita ireproşabilă, urmă-toarea oprire avea să fie la Casa Albă, aşa o asigurase tatăl ei. Iar Jan intenţiona să facă tot ceea ce îi stătea în putere pentru a avea grijă să nu se întâmple nimic rău. Absolut nimic.
După ceremonie Oliver şi socrul său se retraseră în somptuoasa bibliotecă a Clădirii Executive, o construcţie superbă inspirată de Petit Trianon, vila Măriei An- toaneta de lângă palatul Versailles. Senatorul Davis îşi plimbă privirea prin încăperea luxoasă şi dădu satisfăcut din cap.

-O să îţi meargă excelent aici, fiule. De-a dreptul excelent.
-Şi totul datorită ţie, răspunse Oliver călduros. Nu voi uita asta.
Senatorul Davis flutură indiferent din mână.
- Nu-ţi bate capul cu asta, Oliver. Te afli aici pentru că meriţi. O, poate că ţi-am dat o micuţă mână de aju-tor. Dar ăsta e doar începutul. Sunt în politică de multă vreme, fiule, şi am învăţat câte ceva.
Se uită la Oliver, apoi Oliver spuse îndatoritor:
- Mi-ar plăcea foarte mult să îmi împărtăşeşti ceea ce ştii, Todd.
-Vezi tu, oamenii au impresia greşită. Important e nu pe cine cunoşti, îi explică senatorul Davis, ci mai degrabă ceea ce ştii despre oamenii pe care îi cunoşti. Toată lumea are câte un secret murdar îngropat pe un-deva. Tot ce trebuie să faci e să îl dai la iveală şi vei fi surprins să vezi cât se vor arăta de dornici să te ajute cu orice ai avea nevoie. Se întâmplă să ştiu că la Wa-shington există un congresmen care, la un moment dat, şi-a petrecut un an întreg într-un institut de boli men-tale. Un reprezentant din Nord a stat o vreme la şcoala de corecţie pentru furt. Ei bine, înţelegi ce grav le-ar fi afectate carierele dacă astfel de informaţii ar ajunge vreodată la urechea publicului. Dar nouă ne dă apă la moară. Senatorul deschise un diplomat scump din piele şi scoase un teanc de hârtii pe care i-l întinse lui Oliver. Aceştia sunt oamenii cu care vei avea de-a face aici, în Kentucky. Sunt bărbaţi şi femei influente, dar toţi au un călcâi al lui Ahile. Rânji. In cazul primarului, acel călcâi poartă tocuri. E travestit. Oliver îşi trecu rapid privirea peste hârtii, făcând ochi mari. Ai grijă să le ţii sub cheie, ai înţeles? Ce ai acolo e aur pur.

-Nu-ţi face griji, Todd. Voi fi prudent.

- Şi, fiule, nu face presiuni prea mari pe oamenii ăş-tia când ai nevoie de ceva de la ei. Nu-i frânge, fă-i doar

sa se îndoaie puţin. îl studie pe Oliver pentru o clipă. Cum vă înţelegeţi tu şi Jan?

- Grozav, se grăbi Oliver să răspundă.

Era adevărat, intr-un fel. Din punctul lui de vedere, era o căsătorie de convenienţă şi avea grijă să nu facă nimic prin care să o tulbure. Nu avea să uite niciodată cât de scump fusese pe punctul de a plăti din cauza in-discreţiei sale din urmă cu câteva luni.

-în regulă aşa. Fericirea lui Jan e foarte importantă pentru mine.

Era o avertizare.

- Şi pentru mine, replică Oliver.

- Că tot veni vorba, ce părere ai de Peter Tager?

Oliver răspunse entuziast:

- îmi place mult. M-a ajutat enorm.

Senatorul Davis dădu din cap.

- Mă bucur să aud asta. Nu vei găsi pe nimeni mai bun. Am să ţi-l împrumut, Oliver. E capabil să îţi facă viaţa mai uşoară în multe privinţe.

Oliver rânji.

- Grozav. Iţi sunt recunoscător pentru asta.

Senatorul Davis se ridică.

-Ei bine, eu trebuie să mă întorc la Washington. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva.

-Mulţumesc, Todd. Aşa voi face.

în duminica de după această discuţie cu senatorul Davis, Oliver încercă să dea de Peter Tager.

- E la biserică, domnule guvernator.

- Corect. Am uitat. Am să mă văd cu el mâine.

Peter Tager mergea la biserică în fiecare duminică,
împreună cu familia, şi participa la sesiuni de rugăciu-ne în grup de câte două ore de trei ori pe săptămână, într-un fel, Oliver îl invidia. E probabil singurul om cu adevărat fericit din câţi cunosc, îşi spuse el.

Luni dimineaţă Tager se prezentă în biroul lui Oliver.

- M-ai căutat, Oliver?

- Am nevoie de o favoare. E ceva personal.

Peter dădu din cap.
- Orice îmi stă în putere.
- Am nevoie de un apartament.
Tager aruncă o privire în jurul lui, prefăcându-se că nu-i venea să creadă.
-Reşedinţa asta e prea mică pentru tine, domnule guvernator?
-Nu. Oliver îl privi pe Tager în singurul ochi bun. Uneori am întâlniri private noaptea. Pentru care am ne-voie de discreţie. înţelegi la ce mă refer?
Urmă o pauză stingherită.
-Da.
-Vreau un loc departe de centrul oraşului. Poţi să îmi rezolvi asta?
- Presupun că da.
- Asta rămâne între noi, desigur.
Peter Tager dădu din cap nemulţumit. O oră mai târziu, Tager îi dădu un telefon senatorului Davis la Washington.
-Oliver mi-a cerut să îi închiriez un apartament, domnule senator. Ceva discret.
-Chiar aşa? Ei bine, omul învaţă repede, Peter. în-vaţă repede. Fă-o. Dar ai a naibii de mare grijă să nu ajungă nimic niciodată la urechile lui Jan. Senatorul ră-mase un moment pe gânduri. Găseşte-i ceva în Indian Hills. O locuinţă cu intrare separată.
- Dar nu e corect ca Oliver...
- Peter, fă-o şi gata.
capitolul 4
Soluţia la problemele lui Leslie apăruse sub forma a două articole separate în Lexington Herald-Leader. Primul era un editorial lung şi măgulitor care îl ridica în slăvi pe guvernatorul Oliver Russell. Şi care se înche-ia cu următoarele cuvinte: „Nimeni dintre noi, cei din Kentucky, care îl cunoaştem nu vom fi surprinşi când,

într-o bună zi, Oliver Russell va deveni preşedintele Statelor Unite“.
In articolul de pe pagina următoare scria: „Henry Chambers, fost rezident al oraşului Lexington, al cărui cal, Lightning, a câştigat Kentucky Derby acum cinci ani, şi Jessica, cea de-a treia soţie a sa, au divorţat. Chambers, care în prezent locuieşte în Phoenix, este proprietarul şi editorul publicaţiei Phoenix Star".

Puterea presei. Aceea era adevărata putere. Katharine Graham şi al ei Washington Post distruseseră un preşedinte. Şi în momentul acela se născu ideea salvatoare.
Leslie îşi petrecu următoarele două zile documentân- du-se în privinţa lui Henry Chambers. Pe internet existau informaţii destul de interesante despre el. Chambers era un filantrop de cincizeci şi cinci de ani, care moştenise o avere din tutun şi îşi dedicase cea mai mare parte din viaţă eforturilor de a o dărui altora. însă nu banii lui o interesau pe Leslie. Ci faptul că era proprietarul unui ziar şi că tocmai divorţase.
La o jumătate de oră după ce se întâlnise cu senato-rul Davis, Leslie intră în biroul lui Jim Bailey.
- Plec, Jim.
El o privi înţelegător.
- Fireşte. Ai nevoie de un concediu. Când te întorci putem...
- Nu mă mai întorc.
-Poftim? Nu... nu vreau să pleci, Leslie. Nu rezolvi nimic fugind...
- Nu fug.
- Eşti ferm hotărâtă?
-Da.
- O să ne displacă profund să te pierdem. Când vrei să pleci?
-Am plecat deja.
Leslie Stewart reflectase îndelung la diversele modalităţi prin care ar fi putut ajunge să îl cunoască pe Henry

Chambers. Exista un număr nelimitat de opţiuni facile, însă ea le respinse una câte una. Ceea ce intenţiona ea să facă trebuia plănuit foarte atent. Apoi se gândise la senatorul Davis. Davis şi Chambers aveau multe lucruri în comun şi se învârteau în aceleaşi cercuri. Fără îndoială cei doi se cunoşteau.
Acela fusese momentul în care hotărâse să îl sune pe senator.
Când ajunse în aeroportul Sky Harbor din Phoenix, dintr-un impuls, se duse la un chioşc de ziare din inte-riorul terminalului. Cumpără un exemplar din Phoenix Star şi îl răsfoi rapid. Nu găsi ceea ce căuta. Cumpără şi Arizona Republic, apoi Phoenix Gazette şi, într-un final, dădu peste rubrica de astrologie realizată de Zoltaire. Nu că aş crede în astrologie, sunt mult prea inteligentă pentru prostiile alea. Dar...
PENTRU LEU (23 IULIE - 22 AUGUST): JUPI-
TER SE ALĂTURĂ, ÎN SFÂRŞIT, SOARELUI TĂU.

PLANURILE ROMANTICE FĂCUTE ACUM SE VOR ÎNDEPLINI. PERSPECTIVE EXCELENTE PENTRU VIITOR. ACŢIONAŢI CU PRUDENŢA.

La ieşire o aştepta un şofer şi o limuzină.

- Domnişoara Stewart?

-Da.

- Domnul Chambers vă transmite salutări şi mi-a cerut să vă duc la hotelul dumneavoastră.

- Foarte drăguţ din partea lui.

Leslie fu dezamăgită. Sperase că avea să o întâmpine el personal.

- Domnul Chambers ar vrea să ştie dacă sunteţi disponibilă să luaţi cina cu el diseară.

Aşa era mai bine. Mult mai bine.

- Te rog să îi transmiţi că aş fi încântată.

La ora opt în seara aceea Leslie cina cu Henry Chambers.

Chambers era un bărbat cu un aspect plăcut, cu un chip aristocratic, păr castaniu ce începuse să încă-runţească şi un entuziasm înduioşător. O studia pe Leslie admirativ.

- Todd chiar a vorbit serios când a spus că îmi face o favoare.

Leslie zâmbi.

- Mulţumesc.

- Ce te-a determinat să vii în Phoenix, Leslie?

Nu ai vrea să ştii, reflectă ea.

- Am auzit atâtea despre locul ăsta încât m-am gândit că s-ar putea să-mi placă să locuiesc aici.

- E grozav aici. O să-ţi placă la nebunie. în Arizona sunt de toate, Marele Canion, deşert, munţi. Aici poţi găsi orice doreşti.

Şi chiar am găsit, îşi spuse Leslie.

-Vei avea nevoie de o locuinţă. Sunt sigur că te pot ajuta să îţi găseşti ceva.

Leslie ştia că banii pe care îi avea nu aveau să-i ajungă pentru mai mult de trei luni. Până la urmă, planul ei trebuia să se realize în doar două luni. Librăriile erau ticsite de cărţi care le învăţau pe femei cum să pună mâna pe un bărbat. Diversele strategii psihologice variau de la „Fă pe inaccesibila11 la „Fă-l dependent de tine în pat“. Leslie nu aplică nici unul dintre aceste sfaturi. Avea propria metodă: îl tachină pe Henry Chambers. El era dintre cei care încă mai credeau că dacă o blondă era frumoasă, era inevitabil şi proastă. Nu îi trecuse niciodată prin minte că fusese dintot- deauna atras de

femei care erau atrăgătoare fizic şi nu foarte isteţe. Leslie fu o revelaţie pentru el. Era inteligentă şi articulată şi informată într-o gamă fantastic de largă de subiecte.
Discutau despre filosofie şi religie şi istorie, iar la un moment dat Henry îi mărturisi unui prieten:
- Cred că se documentează pe o mulţime de teme ca să poată ţine pasul cu mine.

Henry Chambers găsea o plăcere imensă în compa-nia lui Leslie. Se lăuda cu ea prietenilor săi şi o plimba la braţ ca pe un trofeu.
O duse la Carefree Wine and Fine Art Festival şi la Actors Theater. Urmăriră meciul echipei Phoenix Suns pe America West Arena. Vizitară galeria Lyon din Scottsdale, Symphony Hali şi micul orăşel Chandler pentru a vedea parada Doo-dah. Intr-o seară se duseră să vadă meciul de hochei al Phoenix Roadrunners. După meci Henry spuse:
- Chiar îmi placi foarte mult, Leslie. Cred că ne po-trivim grozav. Mi-aş dori să fac dragoste cu tine.
Ea îl luă de mână şi şopti:
- Şi tu îmi placi, Henry, dar răspunsul e nu.
In ziua următoare aveau programat să se vadă la prânz. Henry o sună pe Leslie.
- Ce-ar fi să vii după mine la sediul Star? Vreau să îl vezi şi tu.
- Mi-ar plăcea la nebunie, spuse Leslie.
Era ocazia pe care o aşteptase.
Existau alte două ziare în Phoenix, Ari zona Republic şi Phoenix Gazette. Publicaţia lui Henry, Star, era singura care pierdea bani.
Birourile şi tipografia Phoenix Star erau mai mici decât se aşteptase Leslie. Henry îi oferi un tur, iar Leslie, privind în jurul ei, îşi spuse: „Cu asta nu o să pot pune la pământ un guvernator sau un preşedinte11. Dar era o rampă de lansare. Avea planuri cu ea.
Leslie se arătă interesată de tot ceea ce vedea. îi puse nenumărate întrebări lui Henry, care o trimise de fieca-re dată la Lyle Bannister, redactorul-şef adjunct. Leslie fu uluită de cât de puţine părea să ştie Henry despre domeniul presei tipărite, şi de cât de puţin îi păsa. Ceea ce îi întări hotărârea de a afla ea cât de multe posibil.
Se întâmplă la Borgata, un restaurant amenajat într-un cadru princiar, inspirat din satele italiene de altădată. Cina fusese superbă. Savuraseră supă cremă

de homar, medalioane de viţel cu sos bearnez, vinegretă cu asparagus alb, şi un souffle Grand Marnier. Henry Chambers era şarmant şi avea o prezenţă agreabilă, iar seara fusese minunată.
- Ador Phoenixul, spuse Henry. E greu de crezut că în urmă cu doar cincizeci de ani populaţia oraşului nu depăşea şaizeci şi cinci de mii de oameni. Acum este de peste un milion.
Leslie era curioasă întro privinţă.
-Ce te-a determinat să pleci din Kentucky şi să te muţi aici, Henry?
El ridică din umeri.
- Decizia nu mi-a aparţinut, la drept vorbind. A fost din cauza nenorociţilor mei de plămâni. Doctorii nu ştiau cât mai am de trăit. Mi-au spus că Arizona ar fi cel mai bun climat pentru mine. Aşa că am decis să îmi petrec restul vieţii, orice ar însemna asta, trăind pe picior mare. îi zâmbi. Şi iată-ne aici. îi luă mâna într-a lui. Când mi s-a spus cât de bine îmi va prinde, nu a ştiut nimeni ce mare dreptate aveau. Nu crezi că sunt prea bătrân pentru tine, aşa-i? o întrebă el neliniştit.
Leslie zâmbi.
- Prea tânăr. Mult prea tânăr.
Henry o privi timp de o clipă îndelungată.
-Vorbesc serios. Vrei să fii soţia mea?
Leslie închise ochii un moment. Revăzu panoul de lemn pictat de mână de pe poteca din Breaks Interstate Park. LESLIE, VREI SĂ FII SOŢIA MEA?... „Mi-e teamă că nu îţi pot promite că te vei căsători cu un guvernator, dar sunt un avocat destul de bun.“ Leslie deschise ochii şi ridică privirea spre Henry.
- Da, vreau să fiu soţia ta.
Mai mult decât orice altceva pe lume. Se căsătoriră două săptămâni mai târziu.
Când anunţul privind căsătoria apăru în Lexington Herald-Leader, senatorul Todd Davis îl studie vreme

îndelungată. „îmi cer scuze că vă deranjez, domnule se-nator Davis, dar mă întrebam dacă ne-am putea vedea? Am nevoie de o favoare... îl cunoaşteţi pe Henry Cham- bers?... V-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi putea face cunoştinţă cu el.“

Dacă doar la atât se limitaseră planurile ei, nu ar fi fost o problemă.
Dacă nu era nimic mai mult.
Leslie şi Henry îşi petrecură luna de miere la Paris şi, oriunde mergeau, Leslie se întreba dacă Oliver şi Jan vizitaseră şi ei aceleaşi locuri, dacă se plimbaseră pe străzile acelea, dacă cinaseră acolo şi făcuseră cum-părături acolo. Şi-i imagină împreună, făcând dragoste, Oliver şoptindu-i lui Jan la ureche aceleaşi minciuni pe care i le şoptise şi ei. Minciuni pentru care avea să plătească scump.
Henry o iubea sincer şi se dădea peste cap să o facă fericită. în alte circumstanţe Leslie poate că s-ar fi îndră-gostit de el, dar ceva din adâncul fiinţei ei murise. Nu voi mai putea niciodată să am încredere intr-un bărbat.
La câteva zile după ce se întoarseră în Phoenix Leslie Leslie îl surprinse pe Henry spunându-i:
- Henry, mi-ar plăcea să lucrez la ziar.
El râse.
- De ce?
- Cred că ar fi interesant. Am fost director de vânzări la o agenţie de publicitate. Probabil aş putea da o mână de ajutor la capitolul ăsta.
El se opuse, dar în cele din urmă cedă.
Henry observă că Leslie citea zilnic Lexington He- rald-Leader.
-Te ţii la curent cu ce mai fac ai tăi de acasă? o ta- chină el.
- într-un fel.

Leslie zâmbi. Citea cu aviditate fiecare cuvânt scris despre Oliver. Voia să îl ştie fericit şi bucurându-se de succes. Cu cât cădea de la o înălţime mai mare...
Când Leslie îi atrase atenţia lui Henry că publicaţia lui, Star, pierdea bani, acesta râse:
-Scumpo, este doar o picătură intr-un ocean. îmi intră bani din locuri de care nu ai auzit niciodată. Nu contează.
însă pentru Leslie conta. Conta mult. Pe măsură ce ajunse să se implice tot mai mult în administrarea zi-arului, ajunse la concluzia că cea mai mare problemă care cauza pierderi financiare era raportul cu sindica-tele.
Tiparele folosite de Phoenix Star erau învechite, dar sindicatele refuzau să permită conducerii ziarului să aducă echipamente noi, pretextând că ar fi însemnat ca o parte dintre membrii sindicatului să îşi piardă locurile de muncă. în prezent acestea negociau un nou contract cu ziarul Star. Când Leslie discută situaţia cu Henry, acesta spuse:

- De ce vrei să-ţi baţi capul cu aşa ceva? Hai să ne distrăm şi gata.
- Dar eu mă distrez, îl asigură Leslie.
Leslie organiză o întâlnire cu Craig McAllister, avocatul ziarului Star.
- Cum decurg negocierile?
- Mi-aş dori să am veşti mai bune, doamnă Chambers, dar mă tem că situaţia nu e deloc roz.
- Negocierile încă sunt în desfăşurare, nu-i aşa?
-Teoretic. Dar Joe Riley, liderul sindicatului tipo-grafilor, e un tip dat naibii şi încăpăţânat ca un catâr. Nu cedează nici un milimetru. Contractul tipografilor expiră în zece zile, iar Riley susţine că dacă sindicatul nu are pregătit un contract nou până atunci, el ne în-toarce spatele.
- Şi tu îl crezi?
- Da. Nu îmi place să cedez în faţa sindicatelor, dar realitatea este că fără ei nu avem ziar. Pot să ne blocheze

activitatea. Nu am fi prima publicaţie care să se ducă de râpă în încercarea de a le ţine piept sindicatelor.
- Care sunt revendicările lor?
- Cele uzuale. Program de muncă mai scurt, creşteri salariale, protecţie în cazul viitoarelor automatizări...
-Ne strâng cu uşa, Craig. Nu-mi place.
- Asta nu e o chestiune emoţională, doamnă Cham- bers. E o problemă practică.
- Deci recomandarea ta e să cedăm?
-Nu cred că avem încotro.
- Ce-ar fi să discut eu cu Joe Riley?
întâlnirea fu stabilită la ora patru, iar Leslie întârzie întorcându-se de la prânz. Când ajunse la recepţie, Ri-ley o aştepta, făcând conversaţie cu secretara lui Leslie, Amy, o brunetă tânără şi drăguţă.
Joe Riley era un irlandez cu aer aspru, având în jur de patruzeci şi cinci de ani. Fusese tipograf mai bine de cincisprezece ani. Cu trei ani în urmă fusese numit lider al sindicatului său şi îşi câştigase o reputaţie de cel mai dur negociator din breaslă. Leslie rămase neobservată o clipă, privindu-l cum flirta cu Amy.
îl auzi pe Riley spunând:
- Apoi bărbatul se întoarse spre ea şi îi zise: „Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, dar eu cum ajung înapoi?"
Amy râse.

- De unde le culegi, Joe?
-Mă învârt pe unde trebuie, drăguţă. Ce ai zice să luăm cina împreună diseară?
- Mi-ar plăcea foarte mult.
Riley ridică privirea şi o văzu pe Leslie.
- Bună ziua, doamnă Chambers.
- Bună ziua, domnule Riley. Poftiţi înăuntru, vă rog.
Riley şi Leslie se aşezară în sala de conferinţe a
ziarului.
- Doriţi cafea? îi oferi Leslie.
-Nu, mulţumesc.
- Ceva mai tare?

El rânji.
-Ştiţi că e împotriva regulilor să consum alcool în timpul orelor de program, doamnă Chambers.
Leslie trase adânc aer în piept.
-Voiam ca noi doi să discutăm personal pentru că auzisem că sunteţi un bărbat foarte corect.
- Mă străduiesc să fiu, răspunse Riley.
-Vreau să ştiţi că simpatizez sindicatul. Cred că oa- menii dumneavoastră au dreptul la anumite lucruri, însă revendicările dumneavoastră sunt nerezonabile. O parte dintre obiceiurile lor ne costă milioane de dolari pe an.
- Aţi putea da un exemplu concret?
- Cu mare plăcere. Lucrează mai puţine ore de muncă efectivă şi găsesc modalităţi de a-şi aranja schimburi în care sunt plătiţi suplimentar. Unii dintre ei leagă câte trei schimburi, lucrând tot weekendul. Cred că se numeşte „muncă în regim non-stop“. Nu ne mai permitem aşa ceva. Pierdem bani din cauză că echipamentele noastre sunt învechite. Dacă am putea implementa tipare digitale...
- în nici un caz! Noul echipament pe care vreţi să îl introduceţi i-ar lăsa pe oamenii mei fără loc de muncă, iar eu nu sunt câtuşi de puţin dispus să permit ca maşi-năriile să îi arunce pe oamenii mei în stradă. Nenoroci-tele de maşinării ale voastre nu au nevoie de mâncare, dar oamenii mei da. Riley se ridică în picioare. Contrac-tul nostru expiră săptămâna viitoare. Fie obţinem ceea ce dorim, fie vă întoarcem spatele.
Când Leslie îi relată discuţia lui Henry în seara aceea, el spuse:

- De ce vrei să te implici în toate astea? Sindicatele sunt un rău pe care trebuie să îl acceptăm cu toţii. Dă-mi voie să îţi ofer un sfat, iubito. Eşti nouă în domeniu şi eşti femeie. Lasă-i pe bărbaţi să se ocupe. Hai să nu...
Henry se opri, cu respiraţia întretăiată.
- Eşti bine?

El dădu din cap.
- M-am văzut azi cu tâmpitul de doctor al meu, iar el crede că ar trebui să-mi iau o butelie de oxigen.
- Mă ocup eu, spuse Leslie. Şi am să-ţi aduc o asistentă medicală pentru când nu sunt aici.
-Nu! Nu am nevoie de asistentă medicală. Sunt doar... sunt doar puţin obosit.
- Haide, Henry. La culcare cu tine.
Trei zile mai târziu, când Leslie convocă o întrunire de urgenţă a consiliului de administraţie, Henry spuse:
- Du-te tu, iubito. Eu rămân aici să mă odihnesc.
Butelia de oxigen îl ajutase, însă se simţea în conti-nuare slăbit şi deprimat.
Leslie îl sună pe doctorul lui Henry:
-A slăbit prea mult şi are dureri. Trebuie să puteţi face ceva.
- Doamnă Chambers, facem tot ceea ce depinde de noi. Aveţi grijă să se odihnească suficient şi să îşi ia în continuare medicamentele.
Leslie stătu şi îl privi pe Henry, întins în pat şi tuşind.
- îmi pare rău pentru şedinţă, spuse Henry. Discută tu cu membrii consiliului de administraţie. Oricum nu poate face nimeni nimic.
Ea se mulţumi să zâmbească.
capitolul 5
Membrii consiliului de administraţie erau strânşi în jurul mesei în sala de conferinţe, sorbind cafea şi servi nci baghete şi cremă de brânză, aşteptând-o pe Leslie. ('ând sosi, aceasta spuse:
- îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, doamnelor şi domnilor. Henry vă transmite salutări.
Lucrurile se schimbaseră încă de la prima şedinţă a consiliului de administraţie la care participase şi Les- lie. Consiliul o luase în râs atunci şi o tratase ca pe o intrusă. însă treptat, pe măsură ce Leslie învăţase

suficient despre activitate cât să poată face sugestii va-labile, îşi câştigase respectul lor. Acum, chiar înainte să înceapă şedinţa, Leslie se întoarse spre Amy, care servea cafeaua:
- Amy, aş dori să rămâi la şedinţă.
Amy o privi surprinsă.
- Mă tem că nu mă prea descurc la stenografie, doamnă Chambers. Cynthia ar face o treabă mai...
- Nu vreau să faci un proces verbal al şedinţei. Doar să notezi hotărârile care se vor lua în final, indiferent care vor fi acestea.
- Da, doamnă.
Amy luă un caiet şi un pix şi se aşeză pe un scaun lângă perete.
Leslie se întoarse imediat spre membrii consiliului de administraţie.
-Avem o problemă. Contractul nostru cu sindicatul tipografilor e pe punctul de a expira. Negociem de trei luni deja şi nu am reuşit să ajungem la un acord. Trebuie să luăm o decizie şi încă repede. Aţi văzut toţi rapoartele pe care vi le-am trimis. Aş dori să aud părerile dumneavoastră.
Se uită la Gene Osborne, partener într-o firmă locală de avocatură.
- După părerea mea, Leslie, sindicatul deja primeşte naibii prea mult. Dacă le dăm acum ceea ce ne cer, mâi-ne vor vrea mai mult.
Leslie dădu din cap şi se uită la Aaron Drexel, proprietarul unui magazin universal din oraş.
- Aaron?
- Sunt nevoit să îi dau dreptate. îi cocoloşim a dracu-lui de mult. Dacă le oferim ceva, ar trebui să primim şi noi ceva la schimb. Din punctul meu de vedere, noi ne putem permite o grevă, dar ei nu.
Comentariile celorlalţi fură similare.
Leslie spuse:

-Nu pot să fiu de acord cu restul. Toţi o priviră sur-prinşi. Eu cred că ar trebui să le satisfacem revendicările.
- E o nebunie.
-Vor ajunge să se facă stăpâni peste ziar.
- Nu o să-i mai poată opri nimeni.
- Nu putem ceda în faţa lor.
Leslie îi lăsă să vorbească. Când terminară, spuse:
-Joe Riley e un om corect. El chiar crede în ceea ce ne cere.

Aşezată lângă perete, Amy urmărea discuţia, uluită. Una dintre femei interveni:
- Sunt surprinsă că îi iei apărarea, Leslie.
- Nu iau apărarea nimănui. Pur şi simplu cred că trebuie să fim rezonabili în privinţa asta. Oricum, decizia nu îmi aparţine. Haideţi să votăm. Se întoarse spre Amy. Asta e ceea ce vreau să notezi.
- Da, doamnă.
Leslie se întoarse din nou spre grup:
- Să ridice mâna toţi cei care refuză revendicările sindicatului.
Unsprezece mâini se ridicară în aer. Să se ia notă de faptul că eu am votat cu da, iar restul comisiei a votat să nu accepte revendicările sindicatului.
Amy scria în caiet, cu o expresie gânditoare pe chip.
-Ei bine, atunci aşa rămâne, zise Leslie. Se ridică. Dacă nu mai avem nimic de discutat... Ceilalţi se ri-dicară şi ei. Vă mulţumesc tuturor pentru participare, î i privi plecând, apoi se întoarse spre Amy: Vrei te rog să transpui pe calculator decizia?
- Imediat, doamnă Chambers.
Leslie intră în biroul ei. Telefonul sosi la scurt timp după aceea:
-Vă caută domnul Riley pe linia întâi, spuse Amy.
Leslie răspunse la telefon:
-Alo!
-Joe Riley. Voiam doar să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi încercat să faceţi.
-Nu înţeleg..., zise Leslie.

- întâlnirea consiliului de administraţie. Am auzit ce s-a întâmplat.
-Sunt surprinsă, domnule Riley. A fost o şedinţă privată.
Joe Riley chicoti:
- Să spunem doar că am prieteni unde trebuie. Ori-cum, am considerat că ceea ce aţi încercat să faceţi a fost grozav. Mare păcat că nu a funcţionat.
Se lăsă o scurtă pauză, apoi Leslie spuse încet:
-Domnule Riley... dar dacă aş reuşi să fac să funcţioneze?
- Ce vreţi să spuneţi?
-Am o idee. Aş prefera să nu discutăm la telefon. Am putea să ne întâlnim undeva... mai discret?
Urmă o ezitare.
- Sigur. Unde vă gândeaţi?

-Undeva unde să nu fim recunoscuţi nici unul din noi.
- Ce-ar fi să ne întâlnim la Golden Cup?
- în regulă. Ajung într-o oră.
-Ne vedem acolo.
Golden Cup era o cafenea sordidă din zona mai mizerabilă a oraşului Phoenix, aflată în apropiere de căile ferate, un loc în privinţa căruia poliţia îi avertiza pe turişti să îl evite. Joe Riley era aşezat la o masă din colţ când intră Leslie. Se ridică în picioare când o văzu apropiindu-se.
-Vă mulţumesc că aţi venit, îi spuse Leslie.
Se aşezară.
-Am venit pentru că aţi spus că s-ar putea să existe o cale să obţin contractul pe care mi-l doresc.
- Există. După părerea mea, consiliul de administra-ţie a luat o decizie stupidă şi pe termen scurt. Am încer-cat să vorbesc cu ei, dar nu m-au ascultat.
El dădu din cap.
- Ştiu. Le-aţi recomandat să semneze noul contract.
-Aşa e. Ei nu înţeleg cât sunt de importanţi tipografii tăi pentru ziarul nostru.

El o studie nedumerit.
- Dar dacă au votat împotriva recomandării dumneavoastră, cum putem...?
-Singurul motiv pentru care au votat împotrivă e pentru că nu iau în serios sindicatul. Dacă vreţi să evi-taţi o grevă prelungită, şi poate chiar moartea ziarului, trebuie să le arătaţi că sunteţi puşi pe treburi serioase.
- Cum adică...?
Leslie spuse stingherită:
-Ceea ce vă spun acum e confidenţial, dar e singura modalitate prin care veţi obţine ceea ce doriţi. Problema este simplă. Ei cred că este o ameninţare goală. Nu ştiu că sunteţi puşi pe treburi serioase. Trebuie să le demonstraţi că aşa este. Contractul expiră vinerea aceasta la miezul nopţii.
-Da...
-Ei probabil se aşteaptă să plecaţi fără scandal. Se apleca în faţă. Nu faceţi asta!
El o ascultă concentrat.
-Arătaţi-le că nu pot ţine ziarul în viaţă fără voi. Nu plecaţi resemnaţi. Provocaţi întâi nişte daune.

El făcu ochi mari.
- Nu mă refer la ceva de amploare, se grăbi Leslie să adauge. Doar suficient cât să le arate că vorbiţi serios. Tăiaţi câteva cabluri, faceţi inoperabile una sau două prese de tipar. Lăsaţi-i să se convingă că au nevoie de voi pentru a le utiliza. Totul va putea fi reparat intr-o zi sau două, dar, între timp, veţi fi reuşit să le băgaţi spaima în oase. Vor înţelege în sfârşit cu cine au de-a face.
Joe Riley rămase tăcut vreme îndelungată, studiind-o pe Leslie.
- Sunteţi o doamnă remarcabilă.
-Nu neapărat. M-am gândit bine, şi am de făcut o alegere foarte simplă. Puteţi provoca mici daune care să poată fi reparate cu uşurinţă, iar astfel să forţaţi consi-liul de administraţie să vă asculte, sau puteţi să renun-ţaţi în linişte la contract şi să vă resemnaţi cu o grevă

lungă, de pe urma căreia ziarul s-ar putea să nu îşi mai revină niciodată. Tot ce mă interesează pe mine este să protejez ziarul.
Un zâmbet lent ilumină chipul lui Riley.
-Daţi-mi voie să vă fac cinste cu o cafea, doamnă Chambers.
- Intrăm în grevă!
Vineri noaptea, la un minut după ora doisprezece, la comanda lui Joe Riley, tipografii atacară. Smulseră bucăţi din maşinării, răsturnară mese pline de echipa-mente şi dădură foc la două prese de tipar. Un paznic care încercă să îi oprească fu snopit în bătaie. Tipografii, care la început fuseseră hotărâţi să se limiteze doar la a sabota două prese, fură duşi de valul de entuziasm şi deveniră din ce în ce mai distrugători.
- Să le arătăm nenorociţilor că nu pot să facă din noi ce vor ei! strigă unul dintre ei. Fără noi nu există ziar! Noi suntem Star!
Fu întâmpinat cu urale. Bărbaţii atacară mai în forţă. Sala tipografiei începea să se facă ţăndări.
In mijlocul entuziasmului sălbatic, din cele patru colţuri ale încăperii se aprinseră brusc reflectoare. Băr-baţii se opriră, uitându-se nedumeriţi în jurul lor. De lângă uşi camere de televiziune înregistrau scena vio-lentă şi devastarea produsă. De o parte şi de cealaltă a acestora se aflau reporteri de la Arizona Republic, Phoenix Gazette şi mai multe agenţii de ştiri, relatând despre haosul produs. Presa era însoţită de cel puţin o duzină de poliţişti şi pompieri.
Joe Riley se uita şocat în jurul lui. Cum naiba ajun-seseră aici atât de rapid?
Când poliţiştii începură să se apropie, iar pompierii dădură drumul la

furtunuri, Riley se prinse brusc de răspuns şi se simţi ca şi cum ar fi încasat un şut în stomac. Leslie Chambers îi înscenase totul! Odată ce publicul dădea ochii cu fotografiile ilustrând distrugerea produsă de sindicat, nu avea să mai

existe nici o picătură de simpatie faţă de ei. Opinia pu-blică avea să se întoarcă împotriva lor. Scorpia plănuise acest lucru de la bun început...
Imaginile surprinse de camerele de televiziune fură făcute publice în mai puţin de o oră, iar undele radio zbârnâiră cu detalii despre devastarea nebunească a ti-pografiei. Vestea fu tipărită de agenţii de ştiri din lumea întreagă, toate reluând ideea că angajaţii ranchiunoşi se răzbunaseră muşcând mâna care îi hrănise. Povestea se dovedi un adevărat triumf în materie de relaţii cu publicul pentru Phoenix Star.
Leslie pregătise totul atent. Cu ceva timp în urmă îi trimisese în Kansas pe o parte dintre directorii executivi ai ziarului pentru a învăţa cum să opereze presele de tipărit gigantice şi pentru a-i califica pe tipografii care nu făceau parte din sindicat, învăţându-i să lucreze cu tipare digitale.
Imediat după incidentul de sabotare, alte două sindi- i ate grevare, al poştaşilor şi al fotogravorilor, se împăca- ră cu ziarul Star.
Odată sindicatele învinse, şi astfel deschisă calea spre modernizarea tehnologiei folosite de ziar, profiturile începură să crească simţitor. Peste noapte productivitatea se îmbunătăţi cu 20 la sută.
In dimineaţa ulterioară grevei, Amy fu concediată.
într-o după-amiază de vineri, spre seară, la doi ani de la data nunţii lor, Henry fu afectat de o uşoară in-digestie. Pe sâmbătă dimineaţa aceasta se transformase in dureri în piept, iar Leslie chemă o ambulanţă, care îl duse de urgenţă la spital. Duminică Henry Chambers .r stinse din viaţă.
l i lăsă întreaga avere lui Leslie.
In lunea de după înmormântare Craig McAllister se prezentă înaintea lui Leslie.
Voiam să discut câteva aspecte legale cu dumnea-voastră, dar dacă e prea devreme...
Nu, răspunse Leslie. Sunt bine.

Moartea lui Henry o afectase pe Leslie mai mult decât se aşteptase. Fusesem un om blând şi bun la su-flet, iar ea se folosise de el pentru că voia să se răzbune
pe Oliver. , . u
Şi, cumva, în mintea lui Leslie, moartea lui Henry
deveni un motiv suplimentar pentru a-l distruge pe
- Ce doriţi să faceţi cu ziarul Star.7 o întrebă McAllister. Nu-mi închipui că intenţionaţi să vă petreceţi timpul
ocupându-vă de el. . ,
- Ba exact asta am de gând să fac. Ne vom extinde. Leslie ceru un exemplar din Managing Editor, revista
specializată în care apăreau toţi brokerii de presă scrisă de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Leslie selectă compania Dirks, Van Essen şi Asociaţii din Santa Fe, NewMexico.
-Sunt doamna Henry Chambers. Mă interesează să achiziţionez un alt ziar şi mă întrebam care ar fi opţiunile disponibile... „ ,.
rlrwprli ră ontiunea disponibilă era The Sun din
Hammond, Oregon. ....
- Aş vrea să zbori până acolo şi să arunci o privire, n
ceru Leslie lui McAllister.
Două zile mai târziu McAllister o sună pe Lesne:
- Puteţi să vă luaţi gândul de la a achiziţiona The hun, doamnă Chambers.
- Care e problema?
- Problema e că Hammond e un oraş cu doar două ziare. Tirajul zilnic al The Sun e de cincisprezece mu. Celălalt ziar, Hammonci Chronicle, are un tiraj de douăzeci şi opt de mii, aproape dublu. Iar proprietarul The Sun cere un preţ de vânzare de cinci milioane de dolari. Tranzacţia nu are nici o logică.
Leslie rămase pe gânduri un moment.
-Aşteaptă-mă, spuse ea. Vin încolo. ,
Leslie îşi petrecu următoarele două zile examinând ziarul şi studiind registrele contabile ale acestuia.

- în nici un caz nu poate The Sun să se compare cu Chronicle, o asigură McAllister. Chronicle e în continuă expansiune. Tirajul ziarului The Sun a scăzut de la un an la altul în ultimii cinci ani.
- Ştiu, răspunse Leslie. Am să-l achiziţionez.

El o privi surprins.
- Ce anume o să faceţi?
- Am să-l achiziţionez.
Tranzacţia se finaliză în trei zile. Proprietarul ziarului The Sun fu încântat să se descotorosească de publicaţie.
- Am fraierit-o pe ţipă să bată palma, se lăudă el. Mi-a plătit toate cele cinci milioane.
Walt Meriwether, proprietarul Hammond Chronicle, veni să îi facă o vizită lui Leslie.
- înţeleg că tu eşti noul meu concurent, spuse el bine dispus.
Leslie dădu din cap.
-Aşa e.
- Dacă lucrurile nu îţi ies cum ai sperat, poate vei fi interesată să îmi vinzi mie The Sun.
Leslie zâmbi.
- Iar dacă lucrurile îmi ies cum am sperat, poate veţi fi dumneavoastră interesat să îmi vindeţi Chronicle mie.
Meriwether râse.
- Sigur. Mult noroc, doamnă Chambers.
Când Meriwether se întoarse la sediul Chronicle, spuse plin de încredere:
- Peste şase luni vom fi proprietarii ziarului The Sun.
Leslie se întoarse în Phoenix şi discută cu Lyle Banii ister, redactorul-şef adjunct al ziarului Star.
- Ai să vii cu mine în Hammond, Oregon. Vreau să rămâi la cârma ziarului până se pune pe picioare.
-Am vorbit cu domnul McAllister, replică Ban- nister. Ziarul nici nu are picioare. Spunea că este un dezastru iminent.
Ea îl studie pentru o clipă.
- Fă-mi hatârul.

In Oregon Leslie convocă o întrunire cu toţi angajaţii The Sun.
- Vom opera puţin diferit de acum încolo, îi informă ea. Acesta e un oraş cu două ziare, iar noi vom deveni proprietari peste amândouă.
Derek Zornes, redactorul-şef adjunct al The Sun, spuse:
- îmi cer scuze, doamnă Chambers. Nu sunt sigur că înţelegeţi situaţia. Tirajul nostru e cu mult sub cel al ziarului Chroniele şi tot scădem cu fiecare lună. E imposibil să reuşim vreodată să îl ajungem din urmă.
-Nu doar că îl vom ajunge din urmă, îl asigură Les- lie, ci îl vom şi împinge în pragul ruinei.

Bărbaţii din încăpere se uitară unul la celălalt şi îşi spuseră toţi acelaşi lucru: femeile şi amatorii ar fi trebuit să stea naibii departe de domeniul presei scrise.
- Cum intenţionaţi să faceţi acest lucru? întrebă Zornes politicos.
-Aţi urmărit vreodată o luptă cu tauri? replică Leslie.
El clipi.
- O luptă cu tauri? Nu...
- Ei bine, când taurul se năpusteşte în arenă, matadorul nu încearcă să îl ucidă de la bun început. îl face să sângereze până ajunge suficient de slab să poată fi ucis.
Zornes se străduia să nu râdă.
- Iar noi o să slăbim Chronicle făcându-l să sângereze?
- Exact.
- Şi cum o să facem asta?
-începând de luni reducem preţul unui exemplar din The Sun de la treizeci şi cinci de cenţi la douăzeci de cenţi. Reducem preţurile la publicitate cu treizeci la sută. De săptămâna viitoare începem un concurs cu premii prin tragere la sorţi, în care cititorii noştri pot câştiga călătorii gratuite în întreaga lume. Vom începe imediat să promovăm acest concurs.
Când angajaţii se strânseră mai târziu să discute despre şedinţă, părerea unanimă fu că ziarul lor fusese cumpărat de o nebună.

începu operaţiunea de sabotare, însă ziarul The Sun era cel sabotat.
McAllister o întrebă pe Leslie:
- Aveţi habar cât de mulţi bani pierdem cu The Sun?
- Ştiu exact cât pierdem, spuse Leslie.
- Cât timp intenţionaţi să o ţineţi tot aşa?
-Până ieşim victorioşi, răspunse Leslie. Nu-ţi face griji. Vom învinge.
însă Leslie era îngrijorată. Pierderile deveneau tot mai masive cu fiecare săptămână care trecea. Tirajul continua să scadă, iar reacţiile cumpărătorilor de publicitate la scăderea de preţuri fusese prea puţin entuziastă.
-Teoria dumneavoastră nu funcţionează, spuse McAllister. Trebuie să ne limităm pierderile. Presupun că aţi putea continua să pompaţi bani în ziarul acesta, dar ce rost ar avea?
în săptămâna următoare tirajul încetă să mai scadă. Dură opt săptămâni până când The Sun începu să crească. Reducerea preţului ziarului şi a costurilor de publicitate fuseseră atrăgătoare, însă ceea ce făcu să crească tirajul publicaţiei fu concursul cu premii prin tragere la sorţi. Acesta se desfăşură timp de doisprezece săptămâni, iar participanţii trebuiau să se

înscrie în fiecare săptămână. Premiile constaseră din croaziere în Mările Sudului şi călătorii la Londra, Paris şi Rio. Odată selectaţi câştigătorii şi înmânate premiile, fotografiile care imortalizaseră acele momente fuseseră publicate pe prima pagină, iar din momentul acela tirajul The Sun începuse să explodeze.
- V-aţi asumat un risc al naibii de mare, spuse Craig McAllister posac, dar a funcţionat.
- Nu a fost un risc, spuse Leslie. Oamenii nu pot re- •ista tentaţiei de a obţine ceva pe gratis.
Când Walt Meriwether primi cel mai recent raport privind tirajele, se înfurie. Pentru prima dată de ani Ini ni, The Sun o luase înaintea Chronicle.

- în regulă, spuse Meriwether sumbru. Pot să intru şi eu în jocul ăsta stupid. Vreau să vă reduceţi costurile pentru reclame şi să organizaţi ceva concurs.
însă era prea târziu. La unsprezece luni după ce Les- lie cumpărase The Sun, Walt Meriwether veni la ea:
-Vând tot, spuse el tăios. Vrei să cumperi Chronicle'
- Da.
în ziua în care se semnă contractul de achiziţionare a Chronicle, Leslie îşi convocă tot personalul în birou.
- începând de luni, spuse ea, creştem preţul pentru The Swn, ne dublăm tarifele pentru publicitate şi punem capăt concursului.
O lună mai târziu Leslie îi spuse lui McAllister:
- Ziarul Evening Standard din Detroit a fost scos la vânzare. Deţine şi un post de televiziune. Cred că ar trebui să le facem o propunere.
McAllister protestă:
-Doamnă Chambers, nu ştim nimic despre televi-ziune şi...
- Atunci va trebui să învăţăm, nu-i aşa?
Imperiul de care avea nevoie Leslie începea să prindă contur.
capitolul 6
Zilele lui Oliver erau aglomerate şi îi plăcea la nebunie fiecare minut din ceea ce făcea. Avea de făcut numiri în funcţii politice, de propus proiecte de lege, de aprobat alocări de fonduri, şedinţe, discursuri şi interviuri de presă. în State Journal din Frankfort, în Herald-Leader din Lexington şi în Louisville Courier-Journal se publicau articole elogioase la adresa lui. începuse să îşi formeze o reputaţie de guvernator care îşi făcea bine treaba. Oliver fusese luat pe sus şi instalat în viaţa socială a celor foarte bogaţi şi

ştia că acest lucru se datora în mare măsură faptului că era căsătorit cu fiica senatorului Todd Davis.

Lui Oliver îi făcea plăcere să locuiască în Frankfort. Era un oraş istoric minunat, adăpostit într-o vale pito-rească, în mijlocul dealurilor domoale acoperite cu fai-moasa iarbă albastră de Kentucky. Se întreba cum ar fi fost să locuiască în Washington, D.C.
Zilele aglomerate deveniră săptămâni, iar săptămânile deveniră luni. Oliver îşi începu ultimul an de mandat.
Oliver îl numise pe Peter Tager drept secretarul său de presă. Era alegerea perfectă. Tager era întotdeauna direct când se adresa presei, iar datorită valorilor de-cente, din vremuri de altădată, pe care le reprezenta şi despre care îi plăcea să vorbească, adăuga substanţă şi demnitate grupului din care făcea parte. Peter Tager şi peticul negru pe care îl purta peste ochi deveni aproape la fel de recunoscut ca Oliver.
Todd Davis avea în permanenţă grijă să vină să îl viziteze pe Oliver în Frankfort cel puţin o dată pe lună. Ii spuse lui Peter Tager:
- Când bagi în cursă un cal pursânge, trebuie să stai cu ochii pe el să te asiguri că nu îşi iese din ritm.
Intro seară răcoroasă de octombrie, Oliver şi senato-rul Davis erau aşezaţi în camera de lucru a lui Oliver. Cei doi bărbaţi şi Jan cinaseră la Gabriel’s, apoi se întorseseră la reşedinţa oficială. Jan îi lăsase pe bărbaţi să discute.
-Jan pare foarte fericită, Oliver. Sunt încântat.
- Mă străduiesc să o fac fericită, Todd.
Senatorul Davis se uită la Oliver şi se întrebă cât de des folosea apartamentul.
- Te iubeşte mult, fiule.
- Şi eu o iubesc pe ea.
Oliver părea foarte sincer. Senatorul Davis zâmbi.
- Mă bucur să aud asta. Deja redecorează Casa Albă.
Inima lui Oliver se poticni pentru o clipă.
- Poftim?
-O, nu ţi-am spus? Lucrurile s-au pus în mişcare. Numele tău începe să circule la Washington. Ne vom începe campania în prima zi a anului viitor.

Lui Oliver aproape îi fu teamă să pună următoarea întrebare.
- Crezi sincer că am vreo şansă, Todd?

- Cuvântul „şansă11 sugerează că ne-am baza pe noroc, iar eu nu mă bazez pe noroc, fiule. Refuz să mă implic în ceva dacă nu ştiu că e sigur. Oliver trase adânc aer în piept. Poţi fi cel mai puternic om din lume.
- Vreau să ştii că îţi sunt extrem de recunoscător pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine, Todd.

Todd îl bătu pe Oliver pe braţ.

- Este de datoria mea ca bărbat să-mi ajut ginerele, nu-i aşa?

Lui Oliver nu îi scăpă felul apăsat în care rostise termenul de „ginere11. Apoi senatorul adăugă pe un ton indiferent:

-Apropo, Oliver, am fost foarte dezamăgit că sub legislatura ta a fost adoptată legea aia privind taxa pe tutun.

-Banii aceia vor acoperi gaura din bugetul nostru fiscal şi...

- Dar fireşte că ai să o respingi.

Oliver se zgâi la el.

- Să o resping?

Senatorul îi zâmbi mărunt.

- Oliver, vreau să ştii că nu la mine însumi mă gândesc. Dar am o mulţime de prieteni care şi-au investit banii munciţi din greu în plantaţii de tutun şi nu aş vrea să îi văd suferind de pe urma acestor taxe noi şi apăsătoare. Tu da?

Se lăsă tăcerea.

-Tu da, Oliver?

- Nu, răspunse Oliver intr-un final. Presupun că nu ar fi corect.
- Iţi sunt recunoscător pentru asta. Sincer.

-Auzisem că tu ţi-ai vândut plantaţiile de tutun,
Todd, zise Oliver.

Todd Davis îl privi surprins.

- De ce aş face aşa ceva?

-Ei bine, companiile producătoare de tutun pierd procese pe bandă rulantă. Vânzările au scăzut conside-rabil şi...

-Tu vorbeşti despre Statele Unite, fiule. Dar lumea e mare. Stai să vezi după ce demarăm campaniile publicitare în China şi Africa şi India. Se uită la ceas şi se ridică. Trebuie să mă întorc la Washington. Am o şedinţă de comitet.

- Drum bun să ai.

Senatorul Davis zâmbi.

- Aşa să fie, fiule. Aşa să fie.

Oliver era consternat.

- Ce naiba am să mă fac, Peter? Taxa pe tutun e de departe cea mai populară măsură adoptată anul acesta. Ce scuză aş avea să o resping?
Peter Tager scoase din buzunar mai multe coli de hârtie.
- Toate răspunsurile sunt aici, Oliver. Am discutat cu senatorul. Nu vei avea nici o problemă. Am programat
0 conferinţă de presă la ora patru.
Oliver studie hârtiile. In cele din urmă dădu din cap.
- Ai făcut o treabă grozavă cu astea.
- Cu asta mă ocup. Mai ai nevoie de ceva de la mine? -Nu. Mulţumesc. Ne vedem la patru. Peter Tager
dădu să plece. Peter?
Tager se întoarse.
-Da?
-Spune-mi ceva. Chiar crezi că am şanse să devin preşedinte?
- Senatorul ce spune?
- El spune că da.
Tager se întoarse la masa de scris.
- II cunosc pe senatorul Davis de mulţi ani, Oliver. In tot acest timp, nu s-a înşelat niciodată. Nici măcar o dată. Omul are nişte instincte incredibile. Dacă Todd
1)avis spune că tu vei fi următorul preşedinte al Statelor l Inite, poţi pune pariu pe ce ai mai scump că aşa va fi.
Se auzi o bătaie la uşă.

- Intră.
Uşa se deschise, lăsând să intre o secretară tânără şi atrăgătoare, aducând câteva faxuri. Avea puţin peste do- uăzeci de ani şi era veselă şi entuziastă.
- Oh, mă scuzaţi, domnule guvernator. Nu am ştiut că sunteţi intr-o...
- E în regulă, Miriam.
Tager zâmbi.
- Bună, Miriam.
- Bună ziua, domnule Tager.
Oliver spuse:
- Nu ştiu ce m-aş face fără Miriam. Ea face totul pentru mine.
Miriam roşi.
- Dacă nu mai e nimic...
Puse faxurile pe biroul lui Oliver, se întoarse şi se grăbi să iasă din încăpere.

- E o femeie frumoasă, spuse Tager, îndreptându-şi privirea spre Oliver.
-Da.
- Oliver, sper că eşti prudent, da?
-Fireşte că sunt. De aia ţi-am cerut să îmi rezolvi apartamentul ăla.
- Adică prudent la modul cel mai serios. Miza a crescut. Data viitoare când ţi se mai pune pata, gândeşte-te doar dacă merită pentru o Miriam sau Alice sau Karen să pierzi Biroul Oval.
- Ştiu ce vrei să spui, Peter, şi îţi sunt recunoscător. Dar nu e cazul să-ţi faci griji pentru mine.
- Bun. Tager se uită la ceas. Trebuie să plec. O scot pe Betsy şi pe copii la prânz. Zâmbi. Ţi-am spus ce a făcut Rebecca azi-dimineaţă? Ea e fetiţa mea de cinci ani. Avea o casetă cu o emisiune pentru copii pe care voia să o urmărească azi-dimineaţă la opt. Betsy i-a spus: „Scumpo, ţi-o pun să te uiţi la ea după prânz". Rebecca a privit-o şi a zis: „Mami, vreau prânzul acum". Deşteaptă treabă, ei?
Planuri perfecte
Oliver nu se putu abţine să nu
mândria din tonul lui Tager.
La ora zece în seara aceea Oliver
Jan, care citea, şi spuse:
- Scumpo, trebuie să plec. Am de mers la o conferinţă.
Jan ridică privirea.
- La ora asta din noapte?
El oftă.
-Mă tem că da. Comisia de discuţie a bugetului se întruneşte de dimineaţă şi vor să mă pună la curent cu situaţia înainte de a intra jn şedinţă.
- Munceşti prea mult. încearcă să te întorci devreme acasă, bine, Oliver? Ezită o clipă. în ultima vreme ieşi foarte mult.
Oliver se întrebă dacă acele cuvinte fuseseră o avertizare. Se apropie de ea, se aplecă şi o sărută.
-Nu-ţi face griji, scumpo. Mă întorc cât de devreme pot.
Când coborî, Oliver îi spuse şoferului său:
-Nu voi avea nevoie de tine în noaptea asta. Iau maşina mică.
- Da, domnule guvernator.
- Ai întârziat, iubitule.
Miriam era goală puşcă. El îi rânji şi veni lângă ea.
- Scuze pentru asta. Mă bucur că nu ai început fără mine.
Ea zâmbi.
- Ţine-mă în braţe.

El o luă în braţe şi o ţinu strâns, lipindu-i trupul cald de al lui.
- Dezbracă-te. Repede.
După aceea, el spuse:
- Ţi-ar plăcea să te muţi în Washington, D.C.?
Miriam se ridică în capul oaselor în pat.
- Vorbeşti serios?

- Foarte. S-ar putea să merg acolo. Vreau să vii şi tu.
- Dacă soţia ta ar afla vreodată despre noi...
- Nu va afla.
- De ce anume la Washington?
- Asta nu îţi pot spune acum. Tot ce pot să-ţi spun e că va fi foarte palpitant.
-Voi merge oriunde îmi ceri, câtă vreme mă iubeşti.
- Ştii că te iubesc.
Cuvintele îi alunecară uşor de pe buze, aşa cum o făcuseră de atâtea ori în trecut.
- Fă din nou dragoste cu mine.
- Imediat. Am ceva pentru tine. Se ridică şi se duse la jacheta pe care şi-o aruncase pe un scaun. Scoase din buzunarul acesteia o sticlă minusculă şi o goli într-un pahar. Era un lichid incolor. Gustă din asta.
- Ce anume e? întrebă Miriam.
- O să-ţi placă. Promit.
Ridică paharul şi bău jumătate din el. Miriam sorbi ezitantă, apoi înghiţi restul. Zâmbi.
- N-a fost prea rău.
- O să te facă să te simţi foarte sexy.
- Deja mă simt foarte sexy. Vino înapoi în pat.
începuseră din nou să facă dragoste când ea icni şi
spuse:
-Nu... nu mă simt prea bine. începu să gâfâie. Nu pot respira.
Ochii i se închiseră.
- Miriam! Nu primi nici un răspuns. Ea căzu pe spate pe pat. Miriam! Miriam nu îşi reveni. Fir-ar să fie! De ce îmi faci asta? Se ridică şi începu să se plimbe agitat prin încăpere, încercase acel lichid cu o duzină de femei şi o singură dată făcuse rău cuiva. Trebuia să fie atent. Dacă nu gestiona

corect situaţia, avea să degenereze într-un cataclism. Unul care i-ar fi îngropat toate visele şi toate lucrurile pentru care muncise.

Nu putea lăsa să se ajungă la aşa ceva. Se opri la mar- ginea patului, coborând privirea spre ea. Ii luă pulsul, incă respira, slavă Domnului.
Dar nu putea să o lase acolo, să fie descoperită în apartamentul acela. Ar fi fost uşor de identificat legătu-ra cu el. Trebuia să o lase undeva unde să fie găsită şi să i se acorde îngrijiri medicale. Putea avea încredere în ea că nu avea să îi trădeze numele.
Ii luă aproape o jumătate de oră să o îmbrace şi să facă să dispară din apartamentul lui orice urme ale prezenţei ei acolo. întredeschise uşa pentru a se asigura că holul era gol, apoi o luă pe sus, o puse pe umărul lui, coborî cu ea şi o băgă în maşina lui. Era aproape miezul nopţii, iar străzile erau pustii. începea să plouă. Se duse până în Juniper Hill Park, iar când fu sigur că nu era picior de om prin preajmă, o scoase pe Miriam din maşină şi o întinse blând pe o bancă din parc. Detesta să o lase acolo, dar nu avea încotro. Chiar deloc. în joc era întregul lui viitor.
La doar câţiva metri de bancă se afla un telefon public. Se duse în grabă la acesta şi formă numărul de urgenţă.
Jan era încă trează, aşteptându-l pe Oliver, când acesta se întoarse acasă.
- E trecut de miezul nopţii, spuse ea. Unde ai stat...
- îmi pare rău, scumpo. Ne-am trezit prinşi într-o discuţie lungă şi plictisitoare despre buget şi, ei bine, toată lumea avea o altă părere.
-Arăţi palid, spuse Jan. Cred că eşti extenuat.
- Sunt puţin obosit, recunoscu el.
Ea îi zâmbi cu subînţeles.
- Hai să ne băgăm în pat.
El o sărută pe frunte.
-Trebuie neapărat să dorm, Jan. Şedinţa m-a epuizat.

Articolul apăru pe prima pagină din State Journal în dimineaţa următoare.
SECRETARA GUVERNATORULUI A FOST GĂSITĂ ÎN COMĂ ÎN PARC
La ora două în dimineaţa aceasta poliţia a descoperit o femeie în stare de inconştienţă, Minam Friedland, întinsă pe bancă în ploaie, şi a chemat imediat ambulanţa. A fost transportată la Memorial Hospital, unde a fost internată în stare critică.

Exact când Oliver citea articolul, Peter intră grăbit în biroul lui, aducând un exemplar din ziar.
- Ai văzut asta?
- Da. E teribil. Presa a sunat într-una toată dimineaţa.
- Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Tager.

Oliver clătină din cap.
- Nu ştiu. Tocmai am sunat la spital. E în comă. în- cearcă să descopere ce anume a cauzat-o. Mă vor contacta de la spital imediat ce vor afla.

Tager se uită la Oliver.
- Sper că o să-şi revină.

Leslie Chambers nu avu ocazia să citească articole-le din ziar. Se afla în Brazilia, achiziţionând un post de televiziune.

Apelul telefonic de la spital veni în ziua următoare. -Domnule Guvernator, tocmai am terminat analizele de laborator. A ingerat o substanţă numită me-tilen-dioxi-metamfetamină, cunoscută sub numele de Ecstasy. A consumat-o în formă lichidă, care e chiar mai periculoasă.
- Care e starea ei în prezent?
- Mă tem că e critică. E în comă. S-ar putea să se trezească sau...

Ezită. Sau s-ar putea să evolueze în sens opus.

- Vă rog să mă ţineţi la curent.

-Desigur. Fără îndoială sunteţi foarte îngrijorat, domnule guvernator.
- Sunt.

Oliver Russell era întro conferinţă când îl apelă o secretară.

-Mă scuzaţi, domnule guvernator. Vă caută cineva la telefon.
- Ţi-am spus că nu vreau întreruperi, Heather.
- E senatorul Davis, pe linia trei.

-Oh. Oliver se întoarse spre bărbaţii din încăpere. Vom finaliza discuţia mai târziu, domnilor. Vă rog să mă scuzaţi...

Ii privi retrăgându-se din încăpere, iar când uşa se închise în urma lor, ridică receptorul.
- Todd?
- Oliver, ce-i cu povestea asta cum că o secretară de a ta ar fi fost găsită drogată pe o bancă din parc?
- Da, spuse Oliver. E teribil, Todd. Am...
- Cât de teribil? dori senatorul Davis să ştie.
- Ce vrei să spui?
- Ştii al naibii de bine ce vreau să spun.

-Todd, doar nu-ţi imaginezi... jur că nu ştiu nimic despre ceea ce s-a petrecut.
-Sper că aşa este. Tonul senatorului era sumbru. Ştii cât de repede circulă veştile în Washington, Oliver. E cel mai mic oraş din America. Nu vrem să existe nici un eveniment negativ asociat cu numele tău. Ne pregă-tim să acţionăm. Aş fi foarte, foarte supărat dacă ai face vreo tâmpenie.
- îţi dau cuvântul meu de onoare, sunt fără pată.
- Doar ai grijă să şi rămâi aşa.
- Fireşte că aşa voi face. Voi...
Conexiunea telefonică se întrerupse. Oliver rămase pe gânduri. Va trebui să fiu mai atent. Acum nu mai pot lăsa nimic să mă oprească. Aruncă o privire la ceas, apoi luă telecomanda care pornea televizorul. Tocmai

se difuza buletinul de ştiri. Pe ecran se afla o imagine cu o stradă sub asediu, cu lunetişti trăgând la întâmplare de pe clădiri. Pe fundal se auzea sunetul aruncătoarelor de bombe. O jurnalistă tânără şi atrăgătoare, îmbrăcată în ţinută militară şi ţinând un microfon, spuse:
- Noul tratat ar trebui să intre în vigoare diseară la miezul nopţii, dar chiar dacă va fi respectat, nu va reuşi niciodată să aducă înapoi satele paşnice din această ţară sfâşiată de război sau să refacă vieţile victimelor nevinovate care au fost prinse în vâltoarea necruţătorului regim de teroare. Imaginea se schimbă, pe ecran apărând un prim plan cu Dana Evans, o tânără frumoasă şi pasionată, în vestă antiglonţ şi bocanci militari. Oamenii locului sunt flămânzi şi epuizaţi. Nu îşi doresc decât un singur lucru: pace. O vor primi? Doar timpul ne va da răspunsul. Din Sarajevo a transmis Dana Evans pentru WTE, Washington Tribune Enterprises.
Scena fu înlocuită cu un spot publicitar. Dana Evans era un corespondent de presă străin pentru Washington Tribune Enterprises Broadcasting System. Ea relata ştirile în fiecare zi, iar Oliver se străduia să nu rateze buletinele ei. Era unul dintre cei mai buni reporteri de televiziune. E o femeie superbă, îşi spuse Oliver, nu pentru prima dată. De ce naiba ar vrea o femeie atât de tânără şi atrăgătoare să se afle în mijlocul unui teatru de război?

capitolul 7

Dana Evans provenea dintr-o familie de militari, fi-ind fiica unui colonel care se muta de la o bază la alta drept instructor de folosire a armamentului. Până să împlinească unsprezece ani, Dana locuise în cinci oraşe americane şi în patru ţări străine. Se mutase cu tatăl şi mama ei în poligonul de teste

Aberdeen din Mary- land, în Fort Benning din Georgia, Fort Flood din Texas, Fort Leavenworth din Kansas şi Fort Monmouth

din New Jersey. învăţase la şcoli pentru copiii de ofiţeri din Câmp Zama din Japonia, Chiemsee din Germania, Câmp Darby din Italia şi Fort Buchanan din Puerto Rico. Dana era singură la părinţi, iar prietenii ei erau personalul din armată şi familiile lor, instalate la diverse posturi. Fusese un copil precoce, vesel şi deschis, însă pe mama ei o îngrijorase gândul că nu se bucurase de o copilărie normală.
- Ştiu că treaba asta cu mutatul la fiecare şase luni e probabil teribil de dificilă pentru tine, scumpo, îi spu-sese mama ei.
Dana o privise nedumerită.
- De ce?
De fiecare dată când tatăl Danei era trimis într-un loc nou, Dana era încântată.
- O să ne mutăm din nou! obişnuia să exclame.
Din nefericire, deşi Danei îi făcea plăcere să fie me-reu în mişcare, mama ei detesta acest stil de viaţă.
Când Dana avea treisprezece ani, mama ei spusese:
- Nu mai pot să trăiesc ca ţiganii. Vreau să divorţăm.
Dana fusese îngrozită când primise vestea. Nu nea-părat din cauza divorţului, ci fiindcă avea să-şi piardă privilegiul de a călători prin lumea întreagă cu tatăl ei.
- Eu unde am să locuiesc? o întrebase Dana pe mama ei.
-In Claremont, California. Eu acolo am crescut. E un orăşel minunat. O să-ţi placă la nebunie.
Mama Danei avusese dreptate când spusese despre Claremont că era un orăşel minunat. însă se înşelase sperând că Danei avea să îi placă acolo. Claremont se afla la baza munţilor San Gabriel din districtul Los An- geles, având o populaţie de circa treizeci şi cinci de mii de locuitori. Străzile acestuia erau mărginite de copaci îngrijiţi, iar atmosfera era de comunitate universitară din alte vremuri. Dana îl detestase. Trecerea de la statu-tul de călător prin lume la cel de locuitor stabil al unui oraş mărunt îi provocase un şoc cultural sever.

- Aici o să locuim pentru tot restul vieţii? întrebase Dana posomorâtă.
- De ce, scumpo?

- Pentru că e un loc prea neînsemnat pentru mine. Eu am nevoie de un oraş mai mare.
In prima ei zi de şcoală, Dana se întorsese acasă deprimată.
- Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place şcoala?
Dana oftase.
- E în regulă, dar e plin de copii.
Mama ei râsese.
- O să depăşească momentul şi la fel vei face şi tu.
Dana continuase şcoala la liceul din Claremont şi devenise reporter la Woljpacket, ziarul şcolii. Descoperise că îi plăcea munca jurnalistică, însă îi lipsea cu disperare oportunitatea de a călători.
- Când voi fi mare, spusese Dana, voi cutreiera din nou lumea întreagă.
Când împlinise optsprezece ani, Dana se înscrisese la Claremont McKenna College, obţinuse o diplomă în jurnalism şi devenise reporter la ziarul universităţii, The Forum. în anul următor fusese promovată în funcţia de editor al ziarului. Studenţii o căutau mereu pentru a-i cere favoruri. „Clubul nostru de fete organizează o serată dansantă săptămâna viitoare, Dana. Vrei te rog să scrii despre asta în ziar...?“ „Clubul de dezbateri se va întruni marţi..." „Ai putea scrie o recenzie pentru piesa pusă în scenă de clubul de teatru...?" „Trebuie să strângem fonduri pentru noua bibliotecă..."
Solicitările erau nesfârşite, însă Danei îi făceau o plăcere enormă. Se afla într-o situaţie care îi permitea să ajute oamenii, ceea ce îi plăcea. în ultimul an de facultate Dana hotărâse că îşi dorea o carieră în presa scrisă.
- Voi putea realiza interviuri cu persoane importante din lumea întreagă, îi spusese Dana mamei ei. Va fi ca şi cum aş contribui la scrierea istoriei.

în copilărie, orice întâlnire a Danei cu oglinda fuse-se o sursă de mâhnire. Era prea scundă, prea subţire, prea plată. Toate celelalte fete erau absolut superbe. Era un fel de lege californiană. Sunt o răţuşcă urâtă pe un tărâm al lebedelor, îşi spunea. Avea mare grijă să evite să se privească în oglindă. Dacă s-ar fi privit, Dana şi-ar fi dat seama că, la vârsta de paisprezece ani, corpul ei începuse să se dezvolte frumos. Până la vârsta de şaisprezece ani, deja devenise foarte atrăgătoare. După ce împlinise şaptesprezece ani, băieţii începuseră să o curteze cu asiduitate. Era ceva la chipul ei entuziast, oval, în ochii mari şi curioşi, şi în râsul ei senzual, care era în acelaşi timp adorabil şi o provocare.

Dana ştiuse încă de la doisprezece ani cum voia să îşi piardă virginitatea. Avea să se întâmple într-o noapte feerică, luminată de lună, undeva pe o insulă tropicală îndepărtată, în sunetul valurilor lovindu-se blând de sol. Pe fundal avea să răsune o muzică calmă. Un străin chipeş şi sofisticat avea să se apropie de ea şi să o privească adânc în ochi, până în străfundurile sufletului, şi avea să o prindă în braţe fără un cuvânt, purtând-o suav până la un palmier aflat nu departe. Aveau să se dezbrace şi să facă dragoste, iar muzica de pe fundal avea să crească în intensitate până ajungea la paroxism.
în realitate îşi pierduse virginitatea pe bancheta din spate a unui bătrân Chevrolet, după o serată dansantă organizată de şcoală, cu un roşcat slăbănog de optspre-zece ani pe nume Richard Dobbins, care lucra cu ea la ziarul The Forum. Acesta îi dăduse Danei inelul lui, iar o lună mai târziu se mutase în Milwaukee cu părinţii. Dana nu mai auzise niciodată nimic de el.
Cu o lună înainte să termine facultatea cu o diplo-mă în jurnalism, Dana se dusese la sediul ziarului local, Claremont Examiner, pentru a-şi căuta de lucru ca reporter. Un bărbat de la biroul de resurse umane aruncase o privire peste CV-ul ei.
- Deci ai fost editor al The Forum, zici?

Dana zâmbise cu modestie.
-Da.
- în regulă. Ai noroc. Stăm cam prost cu oamenii în momentul de faţă. îţi dăm o şansă.
Dana fusese încântată. Deja îşi făcuse o listă cu toate ţările de care voia să se ocupe. Rusia... China... Africa...
- Ştiu că nu pot începe direct pe postul de corespon-dent străin, spusese Dana, dar imediat ce...
-Bun. Vei lucra aici ca om bun la toate. Vei avea grijă ca editorii să aibă cafea dimineaţa. Le place să fie tare, apropo. Şi vei duce materialele de publicat la tipografie.
Dana se zgâise la el şocată.
-Nu pot...
El se aplecase în faţă, încruntându-se.
- Ce anume nu poţi?
- Nu pot să vă spun cât sunt de încântată să mi se ofere această oportunitate.
Reporterii o lăudaseră cu toţii pentru cafeaua făcută de ea şi devenise cel mai bun curier pe care îl avusese ziarul vreodată. în fiecare zi ajungea la

muncă devreme şi era prietenoasă cu toată lumea. Era mereu dornică să dea o mână de ajutor. Ştia că aceasta era metoda potri-vită pentru a avansa. Problema era că, după ce se scurseseră deja şase luni, Dana era în continuare om bun la toate. Se dusese să discute cu Bill Crowell, redactorul-şef adjunct.

- Chiar cred că sunt pregătită, spusese Dana cu entuziasm. Dacă îmi daţi un reportaj...

Acesta nici măcar nu ridicase privirea.

-Nu avem nici un loc disponibil încă. Mi s-a răcit cafeaua.

Nu e corect, îşi spusese Dana. Nici măcar nu mi se oferă o şansă. Dana auzise un dicton în care credea ferm: „Dacă există ceva ce te poate opri, mai bine lasă-l să o facă“. Ei bine, pe mine nimic nu o să mă oprească, îşi spusese Dana. Nimic. Dar de unde să încep?

Intr-o dimineaţă, în timp ce Dana traversa încăperea pustie în care se aflau faxurile, ducând ceşti de cafea fierbinte, observase un comunicat al poliţiei venind pe fax. Curioasă, se dusese la el şi îl citise:

ASSOCIATED PRESS CLAREMONT. ÎN CLAREMONT, ÎN DIMINEAŢA ACEASTA A AVUT LOC O TENTATIVĂ DE RĂPIRE. UN BĂIAT DE ŞASE ANI A FOST ACOSTAT DE UN STRĂIN ŞI...

Dana citise restul relatării făcând ochi mari. Inspirase adânc, smulsese hârtia din fax şi o băgase în buzunar. Nimeni altcineva nu o văzuse.

Dana fugise în biroul lui Bill Crowell, cu respiraţia tăiată.

- Domnule Crowell, azi-dimineaţă cineva a încercat să răpească un băieţel în Claremont. S-a oferit să-l ducă să călărească un ponei. Băiatul a cerut nişte bomboane mai întâi, iar răpitorul l-a dus la un magazin de bomboane, al cărui proprietar l-a recunoscut pe băieţel. Proprietarul a chemat poliţia, iar răpitorul a fugit.

Bill Crowell fusese încântat.

-Nu am primit nimic pe fax. Cum ai aflat despre asta?

-Am... s-a întâmplat să mă aflu în magazin şi am auzit când s-a vorbit despre asta şi...

-Trimit imediat un reporter la faţa locului.

- De ce nu mă lăsaţi să fac eu reportajul? se grăbise Dana să spună. Proprietarul magazinului de bomboane mă cunoaşte. Cu mine va fi dispus să vorbească.

Bill Crowell o studiase pe Dana pentru o clipă, apoi spusese fără prea multă tragere de inimă:

- în regulă.
Dana îi luase un interviu proprietarului magazinului de bomboane, iar articolul ei fusese publicat pe prima

pagină a Claremont Examiner în ziua următoare şi fusese primit favorabil.
- Nu te-ai descurcat prea rău, îi spusese Bill Crowell. Chiar nu a fost deloc rău.
- Mulţumesc.
Se scursese aproape o săptămână până când Dana ajunsese din nou singură în încăperea în care se aflau faxurile. Tocmai le intra un material de la Associated Press:
POMONA, CALIFORNIA. O FEMEIE INSTRUCTOR DE JUDO A ÎMPIEDICAT O TENTATIVA DE VIOL.
Perfect, hotărâse Dana. Smulsese hârtia din fax, o boţise, o îndesase în buzunarul ei şi se dusese glonţ la Bill Crowell.
-Tocmai m-a sunat fosta mea colegă de apartament, spusese Dana entuziasmată. Se uita pe fereastră şi a văzut o femeie atacând un bărbat aflat în cursul unei tentative de viol. Aş vrea să mă ocup eu de subiectul acesta.
Crowell o privise pentru o clipă.
- N-ai decât.
Dana se urcase în maşină şi se dusese până în Po- mona pentru a-i lua un interviu instructoarei de judo, iar articolul ei ajunsese din nou pe prima pagină. Bill Crowell o chemase pe Dana în biroul lui.
- Ce-ai zice să-ţi dăm o rubrică permanentă?
Dana fusese încântată.
- Grozav.
A început, îşi spusese ea. Cariera mea a început în sfârşit.
în ziua următoare, ziarul Claremont Examiner fusese achiziţionat de Washington Tribune din Washington.
Când se aflase vestea vânzării, majoritatea angaja-ţilor de la Claremont Examiner fuseseră cuprinşi de dez-nădejde. în mod inevitabil avea să se ajungă la reduceri

de personal, iar unii dintre ei aveau să-şi piardă locurile de muncă.
Dana nu privise astfel lucrurile. „Lucrez pentru Washington Tribune acum", îşi spusese ea, iar următorul gând logic fusese: „De ce nu m-aş duce să lucrez la sediul acestora?" Intrase hotărâtă în biroul lui Bill Crowell.
- Aş dori un concediu de zece zile.
El o privise curios.

-Dana, majoritatea celor de aici nu îndrăznesc să meargă nici până la toaletă pentru că sunt înspăimântaţi de moarte de gândul că s-ar putea să nu-şi mai găsească mesele de scris la întoarcere. Tu nu eşti îngrijorată?
-De ce ar trebui să fiu? Sunt cel mai bun reporter pe care îl aveţi, spusese ea încrezătoare. Am să obţin un post în cadrul Washington Tribune.
-Vorbeşti serios? Ii văzuse expresia. Chiar vorbeşti serios. Oftase. In regulă. încearcă să vorbeşti cu Matt Baker. El e şef peste ziarele Tribune Enterprises, postu-rile TV, posturile de radio, totul.
- Matt Baker. Am priceput.
capitolul 8
Washington, D.C se dovedise a fi un oraş mult mai mare decât îşi imaginase Dana. Aici se afla centrul de putere a lumii, iar Dana simţise electricitatea în aer. Aici e locul meu, îşi spusese ea fericită.
Primul lucru pe care îl făcuse fusese să se cazeze la Stouffer Renaissance Hotel. Căută adresa sediului Wa-shington Tribune şi porni spre el.
The Tribune se afla pe 6th Street şi ocupa întregul cvartal. Sediul era alcătuit din patru clădiri care păreau să se înalţe la infinit. Dana găsise intrarea principală şi se apropiase încrezătoare de paznicul în uniformă din spatele biroului de la recepţie.
-Vă pot ajuta, domnişoară?

- Lucrez aici. în sensul că lucrez pentru Tribune. Am venit să vorbesc cu Matt Baker.
-Aveţi programare?
Dana ezitase.
-Nu încă, dar...
- întoarceţi-vă când o să aveţi.
Paznicul îşi îndreptase atenţia spre un grup de băr-baţi care se apropiaseră de birou.
- Avem o întâlnire stabilită cu şeful departamentului de difuzare, spusese unul dintre bărbaţi.
- O clipă, vă rog.
Paznicul formase un număr de telefon. Undeva în spate sosise unul dintre lifturi, iar oamenii începuseră să coboare din el. Dana se îndreptase cu un aer indi-ferent înspre lift. Intrase, rugându-se ca liftul să urce înainte să o observe paznicul. O altă femeie urcase în lift şi apăsase butonul şi o luaseră în sus.
-Mă scuzaţi, spusese Dana. La ce etaj se află Matt Baker?
- La trei. Se uitase la Dana. Nu ai permis de vizitator.

- L-am pierdut, răspunsese Dana.
Când ajunsese la etajul trei, Dana coborâse din lift. Şi încremenise mută în faţa dimensiunilor uriaşe a ceea ce vedea. Avea în faţa ochilor un ocean de birouri minuscule. Avea impresia că erau cu sutele, populate de mii de oameni. Deasupra fiecărui birou în miniatură se aflau semne de diverse culori: EDITORIAL. ARTĂ. METROU. SPORT. CALENDAR. Dana oprise un bărbat care tocmai trecea în grabă pe acolo.
- Scuzaţi-mă. Unde se află biroul domnului Baker?
- Matt Baker? îi arătă cu degetul. La capătul coridorului, ultima uşă pe dreapta.
- Mulţumesc.
Când se întorsese, Dana se ciocnise de un bărbat neras şi neîngrijit, având în braţe un teanc de documente. Hârtiile căzuseră pe podea.
- Oh, îmi cer scuze. Voiam...

- Ce-ar fi să căşti naibii ochii pe unde mergi? se răstise bărbatul şi se aplecase să strângă hârtiile.
- A fost un accident. Poftim. Am să vă ajut.
Dana se aplecase, iar când începuse să strângă hârtiile, împinsese cu piciorul mai multe coli sub o masă de birou. Bărbatul se oprise pentru a o privi furios.
- Fă-mi o favoare şi scuteşte-mă de ajutorul tău.
-Cum doriţi, spusese Dana pe un ton de gheaţă.
Sper doar că nu toată lumea din Washington e la fel de necioplită ca dumneavoastră.
Cu un aer arogant, Dana se ridicase şi pornise spre biroul domnului Baker. Pe geamul de sticlă era scris mare „MATT BAKER". încăperea era goală. Dana intrase şi se aşezase. Uitându-se pe fereastra biroului, urmărise activitatea frenetică care se desfăşura în clădire.
„Nu e deloc ca la Claremont Examinerîşi spusese ea. Aici lucrau mii de oameni. Din celălalt capăt al corido-rului îl văzu pe bărbatul morocănos şi neîngrijit îndrep- tându-se spre birou.
Nu! exclamase Dana în gând. Nu încoace vine. Este în drum spre un alt birou.
Iar bărbatul intrase pe uşă şi o privise cu ochii îngustaţi.
- Ce naiba cauţi aici?
Dana înghiţise un nod.
- Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Baker, spusese ea vioaie. Eu sunt Dana Evans.

- Te-am întrebat ce cauţi aici.
- Sunt reporter la Claremont Examiner.
-Şi?
- Tocmai l-aţi cumpărat.
-A, da?
-Adică... adică ziarul l-a cumpărat. Ziarul a cumpărat ziarul. Dana simţise că discuţia nu mergea prea bine. în tine, am venit ca să mă angajez. Fireşte, sunt deja angajată aici. E mai degrabă un fel de transfer, nu?
El se zgâise la ea.

- Pot să încep oricât de repede, continuase Dana să trăncănească. Nu e nici o problemă.
Matt Baker se apropiase de masa de scris.
- Cine naiba ţi-a dat voie să intri?
- V-am spus. Sunt reporter la Claremont Examiner şi...
- întoarce-te la Claremont, se răstise el. Şi încearcă să nu răstorni pe nimeni până ajungi.
Dana se ridicase şi spusese înţepată:
- Mulţumesc frumos, domnule Baker. Vă sunt recu-noscătoare pentru politeţe.
Ieşise furtunos din birou. Matt Baker o urmărise din priviri, clătinând din cap. Lumea era plină de ciudaţi.
Dana se întorsese în uriaşa sală de redacţie, unde zeci de reporteri scriau articole pe calculatoarele lor. „Aici am să lucrez11, îşi spusese Dana cu îndârjire. „Să mă întorc la Claremont! Cum îndrăzneşte!*'
Când ridicase privirea, Dana îl văzuse pe Matt Baker în depărtare, venind în direcţia ei. Se împiedica de el, naiba să-l ia, la fiecare pas! Se grăbise să se retragă în spatele unui perete despărţitor, pentru a nu fi văzută.
Baker trecuse pe lângă ea şi se oprise lângă un reporter aşezat la o masă de scris.
-Ai obţinut interviul, Sam?
- N-am reuşit. M-am dus la Georgetown Medical Cen- ter, iar acolo mi s-a spus că nu este nimeni internat cu acest nume. Soţia lui Tripp Taylor nu e pacientă acolo.
Matt Baker spusese:
- Ştii al naibii de bine că ba da. încearcă să muşama- lizeze ceva, fir-ar să fie. Vreau să ştiu de ce e internată în spital.
-Dacă este acolo, nu avem cum să ajungem la ea, Matt.
- Ai încercat trucul cu livrarea de flori?

- Sigur. Nu a funcţionat.
Dana rămăsese ascunsă, privindu-i pe Matt şi pe re-porter îndepărtându-se. Ce fel de reporter e acesta, se întrebase Dana, care nu ştie cum să obţină un interviu?

Treizeci de minute mai târziu Dana păşise în Georgetown Medical Center. Intrase în florărie.
- Pot să vă ajut? o întrebase o vânzătoare.
- Da, aş dori... ezitase o clipă. Aş dori flori de cinci-zeci de dolari.
Aproape se înecase când rostise suma. Când vânză- toarea îi întinsese florile, Dana întrebase:
- Există în spital vreun magazin unde aş putea găsi o pălărioară sau ceva de genul?
- Există un magazin de cadouri după colţ.
- Mulţumesc.
Magazinul de cadouri era un amalgam de gunoaie, cu o largă varietate de felicitări, jucării de proastă calitate, baloane şi steguleţe, rafturi cu junk food şi articole de îmbrăcăminte de prost gust. Pe un raft se aflau câteva berete de cumpărat ca suvenir. Dana alesese una care semăna cu o beretă de şofer şi şi-o pusese pe cap. Cumpărase şi o felicitare cu urări de însănătoşire grabnică şi mâzgălise ceva înăuntru.
Următoarea ei oprire fusese la recepţia din holul spitalului.
- Am aici flori pentru doamna Tripp Taylor.
Recepţionera clătinase din cap.
-Nu există nici o doamnă Tripp Taylor internată aici.
Dana oftase.
- Serios? Ce păcat. Florile sunt de la vicepreşedintele Statelor Unite.
Deschisese felicitarea şi i-o arătase recepţionerei. Textul era o urare de însănătoşire grabnică şi era semnat „Arthur Cannon“.
Dana spusese:
- Presupun că va trebui să le duc înapoi.
Se întorsese ca pentru a pleca. Recepţionera o urmă-rise din priviri, ezitând.
- O clipă!
Dana se oprise.

-Da?
- Pot să mă ocup ca florile să ajungă la ea.

- îmi pare rău, replicase Dana. Vicepreşedintele Cannon a cerut să îi fie livrate personal. O privise pe recepţioneră. îmi spui, te rog, numele? Mi se vor cere detalii pentru a-i putea explica domnului Cannon de ce nu am putut livra florile.
O văzuse intrând în panică.
- Oh, bine. în regulă. Nu vreau să fac probleme ni-mănui. Duceţi-le în salonul 615. Dar imediat ce le-aţi dus va trebui să plecaţi.
- Bine, spusese Dana.
Cinci minute mai târziu ajunsese să discute cu soţia faimosului star rock Tripp Taylor.
Stacy Taylor avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Ar fi fost greu de spus dacă era atrăgătoare sau nu, pentru că faţa ei era, în momentul acela, stâlcită în bătaie şi umflată. Tocmai încerca să se întindă după un pahar de apă de pe măsuţa din apropiere când intrase Dana.
- Flori pentru...
Dana se oprise şocată când văzuse faţa femeii.
- De la cine sunt?
Rostise cuvintele bolborosit. Dana dăduse jos felicitarea.
- De la... de la un admirator.
Femeia se zgâise bănuitoare la Dana.
- Poţi să-mi dai apa de acolo?
- Desigur.
Dana pusese florile jos şi îi întinsese paharul de apă femeii din pat.
- Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră? o întrebase Dana.
-Sigur, răspunsese aceasta printre buzele umflate. Ai putea să mă iei naibii din locul ăsta împuţit. Soţul meu nu mă lasă să primesc vizitatori. Sunt sătulă de atâţia doctori şi asistente.
Dana se aşezase pe un scaun lângă pat.

- Cum aţi ajuns aici?
Femeia pufnise în râs.
- Nu ştii? Am avut un accident de maşină.
-A, da?
-Da.
- îngrozitor, replicase Dana pe un ton sceptic.
Fusese inundată de o furie profundă, pentru că era
evident că femeia fusese bătută. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, Dana ieşise din spital având versiunea reală a evenimentelor.

Când se întorsese la sediul Washington Tribune, fusese întâmpinată de un alt paznic.
- Vă pot ajuta?
-Nu e vina mea, spusese Dana cu respiraţia între-tăiată. Credeţi-mă, e din cauza nenorocitului de trafic. Spuneţi-i domnului Baker că acum urc. Va fi furios pe mine că am întârziat.
Pornise în grabă spre lift şi apăsase butonul. Paz-nicul o urmărise nehotărât din priviri, apoi ridicase receptorul.
-Alo! Spuneţi-i domnului Baker că e aici o domni-şoară care...
In clipa aceea sosise liftul, iar Dana urcase şi apăsase butonul pentru etajul trei.
La etajul trei activitatea părea a se fi înteţit, dacă aşa ceva era posibil. Reporterii se grăbeau să se încadreze în termenele de predare. Dana se oprise în mijlocul lor, ui- tându-se frenetic în jurul ei. In cele din urmă găsise ceea ce căuta. într-un birou minuscul cu un indicator verde pe care scria GRĂDINĂRIT se afla o masă de scris goală. Dana se dusese în grabă la aceasta şi se aşezase. Ridicase ochii spre computerul din faţa ei şi începuse să scrie. Fusese atât de prinsă de articolul pe care îl scria încât pierduse complet noţiunea timpului. Când terminase, îl scosese la imprimantă, iar paginile începuseră să se adune. Tocmai era ocupată să le aranjeze laolaltă când simţise o umbră peste umăr.

- Ce naiba faci? o întrebase Matt Baker.
-îmi caut un loc de muncă, domnule Baker. Am scris articolul acesta şi mă gândeam...
- Nu te-ai gândit bine, explodase Baker. Nu poţi să vii pur şi simplu aici şi să ocupi biroul altcuiva. Acum pleacă înainte să chem paza şi să cer să fii arestată.
- Dar...
- Pleacă!
Dana se ridicase. Făcând apel la întreaga ei demnitate, îndesase colile în mâna lui Matt Baker şi dispăruse după colţ, îndreptându-se spre lift. Matt Baker clătinase din cap, nevenindu-i să creadă. Hristoase! încotro se îndrepta lumea aceasta? Văzuse un coş de gunoi sub masa de scris. Pornind spre acesta, aruncase o privire peste prima frază din articolul Danei: „Stacy Taylor, cu faţa stâlcită în bătaie şi plină de vânătăi, a declarat azi de pe patul de spital că se află în spital deoarece faimosul ei soţ, vedeta rock Tripp Taylor, a snopit-o în bătaie. «De fiecare dată când rămân însărcinată, mă bate. Nu îşi doreşte copii.»" Matt începu să citească mai departe, încremenit

pe loc. Ridică privirea, însă Dana nu se mai vedea pe nicăieri. Ţinând strâns paginile într-o mână, Matt porni în goa-nă spre lifturi, sperând să o găsească acolo înainte să îi piardă urma. Când dădu colţul în fugă, se ciocni de ea. Stătea sprijinită de perete, aşteptând.
- Cum ai obţinut materialul ăsta? o întrebase el.
Dana răspunsese simplu:
- V-am spus. Sunt reporter.
El inspirase adânc.
- întoarce-te în biroul meu.
Se instalaseră din nou în biroul lui Matt Baker.
- Ai făcut treabă bună cu asta, spusese el fără tragere de inimă.
- Mulţumesc! N-am cuvinte să vă spun cât vă sunt de recunoscătoare pentru asta, spusese Dana entuziasmată. Voi fi cel mai bun reporter pe care l-aţi avut vreodată. Veţi vedea. Ceea ce îmi doresc cu adevărat e să devin

corespondent străin, dar sunt dispusă să muncesc ca să ajung în punctul acela, chiar de ar fi să dureze un an întreg. Văzuse expresia de pe faţa lui. Sau poate doi.
- La Tribune nu există posturi disponibile, însă există o listă de aşteptare.
Ea îl privise uluită.
- Dar am presupus...
- Stai aşa. Dana îl privise luând un pix şi scriind separat cuvintele PRESU PUS. Ii arătase apoi cuvântul. Când un reporter presupune ceva, domnişoară Evans, ne pune pe amândoi într-o poziţie ridicolă. înţelegi?
- Da, domnule.
- Bun. Rămăsese pe gânduri un moment, apoi luase o hotărâre. Te uiţi vreodată la WTE? Postul de televiziune al Tribune Enterprises.
-Nu, domnule. N-aş putea spune că...
- Ei bine, o vei face de acum încolo. Ai noroc. Există un post disponibil acolo. Unul dintre redactori tocmai şi-a dat demisia. Poţi să-i iei locul.
- Făcând ce anume? întrebase Dana ezitantă.
- Redactând texte pentru televiziune.
Ei îi căzuse faţa.
-Texte pentru televiziune? Nu ştiu nimic despre...
- E simplu. Producătorul buletinului de ştiri îţi va da materia primă de la toate agenţiile de ştiri. Tu vei re-dacta materialul în engleză şi îl vei încărca pe prompter pentru a fi citit de prezentatori.

Dana rămăsese aşezată, fără a scoate un cuvânt.
-Ce e?
-Nimic, doar că eu sunt reporter.
- Avem cinci sute de reporteri aici, şi toţi au investit ani buni pentru a ajunge unde se află. Du-te în Clădirea Patru. întreabă de domnul Hawkins. Dacă trebuie să începi de undeva, televiziunea nu e o opţiune prea rea. Matt Baker pusese mâna pe telefon. îl sun pe Hawkins.
Dana oftase.

- In regulă. Mulţumesc, domnule Baker. Dacă aveţi vreodată nevoie...
- Afară.
Studiourile televiziunii WTE ocupau în întregime etajul şase al Clădirii Patru. Tom Hawkins, pro-ducătorul ştirilor de noapte, o condusese pe Dana în biroul lui.
- Ai mai lucrat vreodată în televiziune?
- Nu, domnule. Am lucrat la ziare.
- Relicve. Aparţin trecutului. Noi suntem prezentul. Şi cine ştie cine va reprezenta viitorul? Hai să îţi fac un tur.
Erau zeci de oameni lucrând la mese de scris şi mo-nitoare. O jumătate de duzină de calculatoare afişau pe ecrane ştiri primite prin telegraf.
-Aici ne intră informaţiile şi ştirile de ultimă oră din întreaga lume, îi explicase Hawkins. Eu decid pe care le preluăm. De la biroul de detaşare se trimit echipaje care să se ocupe de ştirile respective. Reporterii noştri din teren ne trimit materialele prin satelit sau transmiţătoare. In afară de serviciile telegrafice, avem o sută şaizeci de canale de poliţie, reporteri cu telefoane celulare, scane- re şi monitoare. Fiecare ştire e planificată la secundă. Redactorii colaborează cu editorii video pentru a se realiza o sincronizare perfectă. In medie o ştire durează între un minut jumătate şi un minut şi patruzeci şi cinci de secunde.
- Câţi redactori lucrează aici? întrebase Dana.
- Şase. Şi mai există şi un coordonator video, editori video specializaţi pe ştiri, producători, directori, repor-teri, prezentatori... Se oprise când văzuse un bărbat şi o femeie îndreptându-se spre el. Că tot veni vorba de prezentatori, fă cunoştinţă cu Julia Brinkman şi Mi- chael Tate.
Julia Brinkman era o femeie năucitor de frumoasă, cu păr castaniu, lentile de contact colorate care îi făceau ochii de un verde senzual, şi un zâmbet dezarmant,

îndelung exersat. Michael Tate era un bărbat cu un aer atletic, cu un zâmbet şocant de agreabil şi o atitudine prietenoasă.
-Noul nostru redactor, le spusese Hawkins. Donna Evanston.
- Dana Evans.
- Cum o fi. Să ne apucăm de treabă.
O dusese pe Dana înapoi în biroul lui. Arătase din cap spre tabloul de însărcinări de pe perete.
-Acestea sunt ştirile dintre care voi alege. Astea se numesc melci. Noi intrăm în emisie de două ori pe zi. Avem ştirile amiezii de la doisprezece la unu şi ştirile de noapte de la zece la unsprezece. După ce îţi spun care sunt materialele pe care vreau să le prezentăm, tu le vei redacta şi vei avea grijă ca totul să pară atât de palpitant, încât telespectatorii să nu poată schimba canalul. Editorul video îţi va da secvenţe video, iar tu le vei integra în scripturi şi vei alege unde să fie introduse clipurile.
-Am înţeles.
- Uneori va apărea o ştire de ultimă oră, iar atunci vom întrerupe programul obişnuit cu o transmisiune în direct.
- Interesant, spusese Dana.
Nu avusese habar că, întro bună zi, informaţia aceea avea să îi salveze viaţa.
Programul din prima seară fusese un dezastru. Dana introdusese noutăţile la mijloc, în loc să le pună la început, iar Julia Brinkman se trezise citind ştirile lui Mi- chael Tate, în timp ce Michael le citise pe ale ei. După încheierea transmisiunii directorul îi spusese Danei:
- Domnul Hawkins ar dori să te vadă în biroul lui. Acum.
Hawkins o aşteptase în spatele mesei de scris, cu o expresie sumbră pe chip.
-Ştiu, spusese Dana spăşită. A fost o catastrofă ne-maiîntâlnită în televiziune, iar vina îmi aparţine în în-tregime. Hawkins o privise fără un cuvânt. Dana făcuse

o nouă încercare. Vestea bună, Tom, e că ele acum în-colo nu poate fi decât mai bine. Nu-i aşa? El continuase să o fixeze cu privirea. Şi nu o să se mai întâmple niciodată pentru că... Văzuse expresia de pe chipul lui. Sunt concediată.
- Nu, spusese Hawkins tăios. Ar însemna să te las să scapi prea uşor. Ai să faci asta din nou până îţi iese bine. Şi mă refer la ştirile amiezii de mâine. E clar?
- Foarte.

- Bun. Să fii aici mâine dimineaţă la opt.
-Am înţeles, Tom.
-Şi dacă tot vom lucra împreună, poţi să-mi spui domnul Hawkins.
Buletinul de ştiri de la amiază din ziua următoare decursese fără probleme. Tom Hawkins avusese dreptate, hotărâse Dana. Totul era să te obişnuieşti cu ritmul. Primeşti însărcinarea... scrii materialul... colaborezi cu editorul video... încarci totul pe prompter pentru a fi citit de prezentatori.
Din momentul acela devenise rutină.
Evenimentul decisiv pentru Dana se produsese la opt luni după ce începuse să lucreze la WTE. Tocmai terminase de încărcat pe prompter sumarul ştirilor de seară, la nouă patruzeci şi cinci, şi se pregătea să plece. Când intrase în studioul de televiziune pentru a le ura tuturor noapte bună, dăduse peste o scenă de haos. Toată lumea vorbea deodată. Rob Cline, directorul, striga:
- Unde naiba e?
-Nu ştiu.
-Nu a văzut-o nimeni?
-Nu.
- Ai sunat-o acasă?
- Mi-a răspuns robotul.
-Minunat. Intrăm în direct - se uitase la ceas - în doisprezece minute.
- Poate că Julia a avut un accident, spusese Michael Tate. S-ar putea să fie moartă.
- Asta nu e o scuză. Ar fi trebuit să sune.

Dana spusese:
-Scuzaţi-mă...
Directorul se întorsese iritat înspre ea.
-Da?
- Dacă nu apare Julia, aş putea să fac eu buletinul.
- In nici un caz. Se întorsese spre asistentul lui. Sună la pază şi întreabă dacă a intrat în clădire.
Asistentul pusese mâna pe telefon şi sunase.
-Nu a apărut încă Julia Brinkman?... Ei bine, când apare spuneţi-i să urce urgent.
- Cere-i să ţină un lift rezervat pentru ea. Intrăm în direct în - se uitase din nou la ceas - şapte nenorocite de minute.
Dana stătuse şi privise panica înteţindu-se. Michael Tate zise:
- Aş putea să prezint eu ambele părţi.

- Nu, se răstise directorul. Am nevoie de amândoi pe ecran. Se uitase din nou la ceas. Trei minute. Fir-ar să fie. Cum a putut să ne facă asta? Intrăm în direct în...
Dana intervenise.
- Eu ştiu toate textele. Eu le-am scris.
El îi aruncase o privire rapidă.
- Nu eşti machiată. Şi nu ai ţinuta potrivită.
Din cabina inginerului de sunet se auzi o voce:
- Două minute. Ocupaţi-vă locurile, vă rog.
Michael Tate ridicase din umeri şi se aşezase la locul
lui pe platoul din faţa camerelor.
- La locurile voastre, vă rog!
Dana îi zâmbise directorului.
-Noapte bună, domnule Cline.
Şi pornise spre uşă.
-Stai o clipă! îşi fricţiona fruntea cu o mână. Eşti sigură că poţi să faci asta?
- Puneţi-mă la încercare, replicase Dana.
- Nu prea am de ales, nu? gemuse el. în regulă. Urcă In platou. Dumnezeule! De ce nu am ascultat-o pe mama şi să mă fac doctor?

Dana urcase în grabă în platou şi îşi ocupase locul lângă Michael Tate.
-Treizeci de secunde... douăzeci... zece... cinci...
Directorul făcuse un semn cu mâna, iar becul roşu al camerei se aprinsese.
- Bună seara, spusese Dana netulburată. Bun venit la ştirile WTE de la ora zece. Vă aducem o ştire de ultima oră din Olanda. O explozie s-a produs în după-amiaza aceasta la o şcoală din Amsterdam...
Restul buletinului decursese fără probleme.
în dimineaţa următoare Rob Cline intrase în biroul Danei.
-Am o veste proastă. Julia a suferit un accident de maşină aseară. Faţa îi e... Ezitase. Desfigurată.
- îmi pare rău, spusese Dana îngrijorată. Cât e de grav?
- Destul de grav.
- Dar în ziua de azi chirurgia plastică poate...
El clătinase din cap.
-Nu şi de data asta. Julia nu se mai întoarce.
- Aş vrea să merg să o văd. Unde se află?
- Va fi dusă înapoi la familia ei, în Oregon.
- îmi pare atât de rău.
- Se mai întâmplă. O studiase pe Dana pentru o clipă. Te-ai descurcat bine aseară. O să continuăm cu tine până găsim pe cineva permanent.

Dana se dusese la Matt Baker.
- Aţi văzut ştirile de aseară? îl întrebase ea.
-Da, mormăise el. Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să te machiezi puţin şi să porţi o rochie mai potrivită.
Dana îşi pierduse tot elanul.
- în regulă.
Când se întorsese să plece, Matt Baker îi spusese fără tragere de inimă:
- N-a fost rău.
Venind din partea lui, fusese un compliment uriaş.

în cea de-a cincea seară a buletinului de ştiri directo-rul îi spusese Danei:
-Apropo, am primit ordin de sus să te păstrăm la pupitru.
Ea se întrebase dacă ordinul de sus venise de la Matt Baker.
Şase luni mai târziu Dana deja devenise o prezenţă nelipsită pe scena Washington-ului. Era tânără şi atră-gătoare şi radia inteligenţă. La sfârşitul anului primise o mărire de salariu şi proiecte speciale. Una dintre emisiunile ei, Aici şi Acum, reprezentând interviuri cu celebrităţi, ajunsese fulgerător în fruntea ratingurilor.
Interviurile ei erau personale şi realizate cu o atitudine înţelegătoare, iar celebrităţile care ezitau să apară la alte emisiuni cereau să vină la cea a Danei. Diverse reviste şi ziare începuseră să îi ia interviuri Danei. încetul cu încetul devenise ea însăşi celebră.
Noaptea Dana urmărea ştirile internaţionale. îi in-vidia pe corespondenţii străini. Aceştia făceau ceva im-portant. Reportajele lor erau istorice, informând lumea asupra evenimentelor importante care se petreceau pe glob. Se simţea frustrată.
Când contractul pe doi ani al Danei cu WTE fusese aproape de a se încheia, Philip Cole, şeful corespondenţilor, o chemase în biroul lui.
-Te descurci grozav, Dana. Suntem cu toţii mândri de tine.
- Mulţumesc, Philip.
- Este timpul să discutăm despre noul tău contract. In primul rând...
- Demisionez.
- Poftim?
- Când îmi expiră contractul, am să renunţ la emisiune.
El o privise nevenindu-i să creadă.
- De ce ai vrea să-ţi dai demisia? Nu îţi place la noi?

- îmi place foarte mult, replicase Dana. Vreau să lu-crez pentru WTE, dar vreau să fiu corespondent străin.

- Aia e o viaţă de chin, explodase el. De ce Dumne-zeu ai vrea să faci aşa ceva?
- Pentru că m-am săturat să aud ce vor celebrităţile să gătească la cină sau cum şi-au cunoscut cel de-al cincilea soţ. Lumea e bântuită de războaie, oamenii suferă şi mor. Iar pe restul îi doare în cot. Eu vreau să-i fac să le pese. Trăsese adânc aer în piept. îmi pare rău. Nu pot să rămân aici.
Se ridicase şi pornise spre uşă.
- Stai puţin! Eşti sigură că asta e ceea ce vrei să faci?
- E ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să fac, răspunsese Dana încet.
El rămăsese pe gânduri.
- Unde vrei să mergi?
Ei îi luase o clipă până să priceapă sensul cuvintelor lui. Când îşi regăsise vocea, Dana rosti:
- Sarajevo.

capitolul 9

Viaţa de guvernator era chiar mai palpitantă decât şi-o imaginase Oliver Russell. Puterea era o amantă seducătoare, iar Oliver o iubea. Preciziile lui influenţau vieţile a sute de mii de oameni. învăţa treptat să manipuleze legislatura de stat, iar influenţa şi reputaţia lui creşteau constant. Chiar îmi las amprenta asupra lumii, îşi spuse Oliver fericit. îşi aminti cuvintele senatorului Davis.
-Asta e doar o primă treaptă, Oliver. Păşeşte cu grijă.
Şi chiar avea grijă. Avea numeroase aventuri ilicite, dar le gestiona întotdeauna cu cea mai mare discreţie. Ştia că nu avea încotro.
Din când în când Oliver suna la spital pentru a întreba în ce stare era Miriam.
- E în continuare în comă, domnule guvernator.
- Ţineţi-mă la curent.

Una dintre sarcinile lui Oliver în calitate de guvernator era să găzduiască dineuri de stat. Printre oaspeţii de onoare se numărau susţinători de ai lui, personalităţi sportive, vedete din show-biz, persoane cu influenţă politică şi demnitari aflaţi în vizită. Jan era o gazdă graţioasă, iar lui Oliver îi făcea plăcere să vadă cum reacţionau oamenii la ea.
Intr-o zi Jan veni la Oliver şi îi spuse:

- Tocmai am vorbit cu tata. Organizează o petrecere weekendul viitor, acasă la el. Ar vrea să vii şi tu. Sunt câteva persoane pe care ar dori să le cunoşti.
In sâmbăta aceea, în somptuoasa casă din George-town a senatorului Davis, Oliver se trezise dând mâna cu unii dintre cei mai importanţi jucători din culisele vieţii politice de la Washington. Era o petrecere super-bă, iar Oliver se simţea extraordinar de bine.
- Te distrezi, Oliver?
-Da. E o petrecere minunată. Nici că aş fi putut să îmi doresc alta mai frumoasă.
- Că tot veni vorba de dorinţe, acum mi-am amintit, zise Peter Tager. Acum câteva zile, Elizabeth, fetiţa mea de şase ani, era prost dispusă şi refuza să se îmbrace. Betsy începea să devină disperată. Elizabeth s-a uitat la ea şi a întrebat-o: „Mami, la ce te gândeşti?" Iar Betsy i-a răspuns: „Scumpo, mi-aş dori pur şi simplu să fii bine dispusă, să te îmbraci şi să îţi iei micul dejun ca o fetiţă cuminte". Şi Elizabeth i-a spus: „Mami, dorinţa nu ţi se va îndeplini!" Nu-i aşa că e o replică grozavă? Copiii ăştia sunt fantastici. Ne vedem mai târziu, domnule guvernator.
Pe uşă intră un cuplu pe care senatorul Davis se duse să îl întâmpine. Ambasadorul italian, Atilio Picone, era un bărbat de circa şaizeci de ani, cu un aer impunător şi trăsături întunecate de sicilian. Soţia lui, Sylva, era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse Oliver

vreodată. Fusese actriţă înainte de a se căsători cu Atilio şi era în continuare populară în Italia.
Iar Oliver înţelegea de ce. Avea ochi căprui mari şi senzuali, un chip de Madonă şi trupul voluptuos al unui nud de Rubens. Era cu douăzeci şi cinci de ani mai tâ- nără decât soţul ei.
Senatorul Davis îi conduse pe cei doi la Oliver şi făcu prezentările.
- Sunt încântat să vă cunosc, spuse Oliver, neputând să-şi ia ochii de la ea.
Sylva zâmbi.
- Am auzit foarte multe despre dumneavoastră.
-Nimic de rău, sper.
-Am...
Soţul ei le întrerupse conversaţia:
- Senatorul Davis vorbeşte în termeni foarte elogioşi despre dumneavoastră.
Oliver se uită la Sylva şi spuse:

- Sunt flatat.
Senatorul Davis îi conduse pe cei doi de acolo. Când se întoarse la Oliver, îi spuse:
-Asta nu e de nasul tău, domnule guvernator. Este fructul interzis. Muşcă o singură dată din el şi poţi să-ţi iei adio de la viitorul tău.
- Relaxează-te, Todd. Nu aveam de gând...
-Vorbesc serios. Ai reuşi să înstrăinezi două ţări în
acelaşi timp.
La sfârşitul serii, când Sylva şi soţul ei se pregăteau să plece, Atilio zise:
- Mă bucur că v-am cunoscut.
- Plăcerea a fost de partea mea.
Sylva luă mâna lui Oliver într-a ei şi spuse încet:
-Aşteptăm cu nerăbdare să vă revedem.
Privirile li se întâlniră.
-Da.
Iar Oliver îşi spuse: trebuie să fiu atent.

Două săptămâni mai târziu, întors la Frankfort, Oii- ver lucra în biroul lui când fu sunat de secretară.
- Domnule guvernator, vă caută senatorul Davis.
- Senatorul Davis e aici?
-Da.
- Da, domnule.
- Spune-i să intre.
Oliver ştia că socrul lui se lupta să impună o lege importantă la Washington, ceea ce îl făcu să se întrebe ce anume căuta la Frankfort. Uşa se deschise, iar senatorul intră însoţit de Peter Tager.
Senatorul Todd Davis zâmbi şi îşi petrecu un braţ în jurul lui Oliver.
- Domnule guvernator, mă bucur să te văd.
- Şi eu sunt fericit să te văd, Todd. Se întoarse spre Peter Tager. Bună dimineaţa, Peter.
- Bună dimineaţa, Oliver.
- Sper că nu te deranjez, spuse senatorul Davis.
-Nu, câtuşi de puţin. E ceva în neregulă?
Senatorul Davis îi aruncă o privire lui Tager şi
zâmbi.
- O, nu cred că se poate spune că ar fi ceva în nere-gulă, Oliver. De fapt, aş spune că totul este în perfectă regulă.
Oliver îi studie pe amândoi, nedumerit.

- Nu înţeleg.
-Am o veste bună pentru tine, fiule. Putem lua loc?
- Oh, iartă-mă. Ce doriţi să serviţi? Cafea? Whisky?
- Nu. Suntem deja destul de stimulaţi.
Oliver se întrebă din nou ce se petrecea.
- Tocmai am venit cu avionul de la Washington. Există acolo un grup destul de influent care crede că tu vei fi următorul nostru preşedinte.
Oliver se simţi străbătut de un mic fior.
-A, da?

-La drept vorbind, motivul pentru care am venit până aici e că a sosit momentul să demarăm campania ta. Alegerile sunt la mai puţin de doi ani distanţă.
- Momentul e ales perfect, spuse Peter Tager entuzi-ast. Până să terminăm, nu va mai fi nimeni în lume care să nu ştie cine eşti.
Senatorul Davis adăugă:
- Peter va fi cel care se va ocupa de campania ta. El va rezolva tot ceea ce e de rezolvat. Ştii că nu ai putea găsi pe nimeni mai bun.
Oliver îl privi pe Tager şi spuse călduros:
-Aşa e.
- Plăcerea e de partea mea. O să ne distrăm grozav, Oliver.
Oliver se întoarse spre senatorul Davis:
- Dar asta nu o să ne coste foarte mult?
- Nu-ţi face griji pentru asta. Vei face totul la cele mai înalte standarde. I-am convins pe mulţi dintre prietenii mei buni că tu eşti omul pe care să mizeze. Se apleca în faţă în scaun. Nu te subestima, Oliver. Sondajul de opinie care a fost publicat acum câteva luni a arătat că eşti considerat al treilea cel mai eficient guvernator din ţară. Ei bine, tu ai ceva care le lipseşte celorlalţi doi. Ţi-am mai vorbit despre asta: charismă. E ceva ce nu se poate cumpăra. Oamenii te plac şi au să voteze pentru tine.
Oliver devenea din ce în ce mai entuziasmat.
- Când începem?
-Am început deja, îi spuse senatorul Davis. Vom construi o ecbipă de campanie puternică şi vom începe să plantăm delegaţi prin toată ţară.
- Cât de realiste sunt şansele mele?
- în scrutinul primar îi vei lăsa pe toţi mult în urmă, răspunse Tager. Cât despre scrutinul general, preşedintele Norton e pe o poziţie destul de solidă. Dacă ar trebui să candidezi împotriva lui, ar fi destul de greu de

învins. Vestea bună, fireşte, e că, din moment ce se află la al doilea mandat, nu poate candida din nou, iar

vicepreşedintele Cannon nu e decât o umbră palidă. Puţină strălucire îl va face să dispară.
Discuţia se întinse pe patru ore. La sfârşitul acesteia, senatorul Davis îi spuse lui Tager:
- Peter, ne laşi te rog să vorbim între patru ochi pentru câteva minute?
- Desigur, domnule senator.
II priviră amândoi ieşind pe uşă.
-Am discutat cu Jan azi-dimineaţă, zise senatorul Davis.
Oliver simţi un mic frison de alarmă.
-Da.
Senatorul Davis îl privi pe Oliver şi zâmbi.
- E foarte fericită.
Oliver lăsă să-i scape un oftat de uşurare.
- Mă bucur.
- La fel şi eu, fiule. La fel şi eu. Tu doar ai grijă să nu ţi se stingă focul de sub propriul acoperiş. înţelegi la ce mă refer?
-Nu-ţi face griji în privinţa asta, Todd. Sunt...
Zâmbetul senatorului Davis păli.
-Şi totuşi îmi fac griji pentru asta, Oliver. Nu te pot învinovăţi pentru că eşti mereu în călduri, dar nu lăsa ca asta să te transforme intr-un mormoloc.
Pornind alături de Peter Tager pe coridorul sediului guvernamental, senatorul Davis spuse:
-Vreau să începi să alcătuieşti personalul de cam-panie. Nu te uita deloc la bani. Pentru început vreau birouri de campanie în New York, Washington, Chica-go şi San Francisco. Scrutinul primar începe peste doi-sprezece luni. Până la convenţie mai sunt optsprezece luni. După aceea nu ar trebui să ne mai împiedicăm de nimic. Ajunseseră la maşină. însoţeşte-mă până la aeroport, Peter.
-Va fi un preşedinte minunat.

Senatorul Davis dădu din cap. Şi îl voi avea la mână, îşi spuse. Va fi marioneta mea. Eu voi trage sforile, iar preşedintele Statelor Unite va face exact ce doresc eu.
Senatorul îşi scoase o tabacheră de aur din buzunar.

- Un trabuc?
Scrutinul primar la nivel de ţară începu bine. Sena-torul Davis avusese dreptate în privinţa lui Peter Tager. Era unul dintre cei mai buni manageri politici din lume, iar organizaţia pe care o crease era excelentă. Pentru că Tager era un om cu principii solide în materie de familie şi o persoană evlavioasă şi profund credincioasă, avea de partea lui dreapta religioasă. Pentru că înţelegea resorturile politicii, reuşise totodată să îi convingă şi pe liberali să lase deoparte diferenţele dintre ei şi să coopereze. Peter Tager era un manager de campanie genial, iar peticul negru ştrengăresc pe care îl purta mereu peste ochi deveni în scurt timp o privelişte familiară la toate televiziunile.
Tager ştia că, pentru ca Oliver să aibă o şansă la victorie, avea nevoie să ajungă la convenţie cu un minim de două sute de voturi din partea delegaţilor. Intenţiona să se asigure că Oliver avea să le obţină.
Programul pe care îl concepuse Tager cuprindea mai multe deplasări în fiecare stat al uniunii. Oliver aruncă o privire peste program şi spuse:
- E imposibil, Peter!
- Nu la cum l-am organizat eu, îl asigură Tager. Totul a fost sincronizat. Senatorul îţi va împrumuta avionul lui Challenger. Vei avea oameni care să te ghideze pas cu pas, iar eu îţi voi fi mereu alături.
Senatorul Davis i-l prezentă lui Oliver pe Sime Lom- bardo. Lombardo era un individ uriaş, înalt şi corpolent, întunecat şi fizic şi emoţional, un bărbat posomorât şi care vorbea puţin.

- Şi care e rolul lui? îl întrebă Oliver pe senator când rămaseră singuri.
Senatorul Davis răspunse:
-Sime e omul la care apelăm să ne rezolve proble-mele. Uneori oamenii au nevoie de puţină motivaţie suplimentară până să se lase convinşi. Sime e foarte convingător.
Oliver nu mai insistă pe subiect.
Când campania prezidenţială începu la modul serios, Peter Tager îi puse lui Oliver la dispoziţie rapoarte detaliate cu ceea ce trebuia să spună, când să o spună şi cum să o spună. Avu grijă ca Oliver să îşi facă apariţia public în toate statele electorale cheie. Şi, oriunde mergea, Oliver le spunea oamenilor ceea ce voiau să audă.
In Pennsylvania. „Industria este sângele vital al acestei ţări. Nu vom uita acest lucru. Vom redeschide fabricile şi vom pune din nou America în mişcare!"
Fusese primit cu urale.

In California: „Industria aeronautică este unul din-tre cele mai importante domenii-cheie ale economiei Americii. Nu există nici un motiv pentru a închide ab-solut nici una dintre fabricile voastre. Le vom deschide din nou“.
Fusese primit cu urale.
In Detroit: „Noi am inventat maşinile, iar japonezii ne-au furat tehnologia. Ei bine, ne vom recăpăta locul meritat de lideri mondiali. Detroit va fi din nou centrul automobilistic al lumii!"
Fusese primit cu urale.
In campusurile universitare vorbea despre împrumuturi pentru studenţi garantate de stat. în discursurile ţinute la baze militare din diverse părţi ale ţării pomenea de măsuri de pregătire pentru luptă. La început, când Oliver fusese relativ necunoscut, şansele lui fuseseră firave. Pe măsură ce campania avansă, sondajele începură să indice o creştere în preferinţele alegătorilor.

în prima săptămână din iulie mai bine de patru mii de delegaţi şi rezerve, precum şi sute de oficiali ai partidelor şi candidaţi se strânseră la convenţia din Cleveland şi dădură oraşul peste cap cu parade şi care triumfale şi petreceri. Spectacolul fu surprins de camere de televiziune din lumea întreagă. Peter Tager şi Sime Lombardo avură grijă ca guvernatorul Oliver Russell să se afle în permanenţă în faţa lentilelor.
în partidul lui Oliver existau o jumătate de duzină de oameni care ar fi putut fi nominalizaţi drept candi-daţi la preşedinţie, însă senatorul Davis acţionase din umbră pentru a face ca aceştia să fie eliminaţi unul câte unul. Nu ezitase să apeleze la favoruri cu care diverse persoane îi rămăseseră datoare, unele vechi chiar de douăzeci de ani.
-Toby, sunt Todd. Ce mai fac Emma şi Suzy?... Bun. Aş vrea să discut cu tine despre băiatul tău, Andrew. Mă îngrijorează băiatul ăla, Toby. Ştii, după părerea mea este prea liberal. Sudul nu îl va accepta niciodată. Uite ce sugerez eu...
- Alfred, sunt Todd. Ce mai face Roy?... Nu e cazul să îmi mulţumeşti. M-am bucurat să îl ajut. Vreau să discut cu tine despre candidatul tău, Jerry. După părerea mea e prea de extremă dreaptă. Dacă îl propunem pe el, vom pierde Nordul. Dar uite ce aş sugera eu...
- Kenneth, sunt Todd. Voiam doar să-ţi spun că mă bucur că ţi-a reuşit tranzacţia aia imobiliară. Ne-am descurcat destul de bine, nu-i aşa? Că tot veni vorba, cred că ar trebui să discutăm puţin despre Slater. E slab. E un ratat. Nu ne putem permite să susţinem un ratat, nu?...

Şi continuase astfel până când, practic, singurul candidat viabil pe care ar fi putut partidul să îl propună rămăsese guvernatorul Oliver Russell.
Procesul de nominalizare decurse fără poticniri. La primul scrutin Oliver Russell obţinu şapte sute de vo-turi: mai bine de două sute din partea a şase state in-dustriale din nord-estul ţării, o sută cincizeci din partea

a şase state din New England, patruzeci din partea a patru state din sud şi încă o sută optzeci de la două state preponderent agricole, cu restul provenind din statele de la oceanul Pacific. Peter Tager lucra frenetic pentru a ţine în mişcare tot ceea ce însemna campanie publicitară. La numărătoarea finală a voturilor, Oliver Russell ieşi victorios. Iar cu entuziasmul stârnit de atmosfera de circ atât de atent creată, Oliver Russell fu nominalizat cu ovaţii. Următorul pas fu alegerea unui vicepreşedinte. Melvin Wicks fusese o alegere perfectă. Acesta era un antreprenor bogat din California, cu o atitudine ireproşabilă, şi un congresman foarte atrăgător.
- Se vor pune reciproc în valoare, spuse Tager. Acum începe adevărata muncă. Obiectivul e să obţinem nu-mărul magic de două sute şaptezeci. Ăsta e numărul de voturi electorale de care avem nevoie pentru a câştiga preşedinţia, îi spuse Tager lui Oliver. Oamenii îşi doresc un lider tânăr... Chipeş, cu un pic de simţ al umorului şi o viziune... Arată-le că eşti deştept, dar nu face prea tare pe deşteptul... Dacă îţi ataci adversarul, ai grijă să fie cu argumente impersonale... Nu lua niciodată de sus un reporter. Tratează-i ca pe nişte prieteni şi îţi vor fi prieteni... încearcă să eviţi orice meschinărie. Ţine minte că eşti un om de stat.
Campania se desfăşura fără întrerupere. Avionul se-natorului Davis îl duse pe Oliver în Texas pentru trei zile, în California pentru o zi, în Michigan pentru o ju-mătate de zi, în Massachusetts pentru şase ore. Fiecare minut era folosit. în unele zile Oliver ajungea să vizite-ze şi câte zece oraşe şi să ţină zece discursuri. Dormea într-un alt hotel în fiecare noapte, Drake în Chicago, St. Regis în Detroit, Carlyle în New York, Place d’Ames în New Orleans, până când, într-un final, ajunse să i se pară că erau toate la fel. Oriunde mergea Oliver, proce-siunea era precedată de maşini de poliţie, mulţimi nu-meroase şi electori care îl ovaţionau.

Jan îl însoţea pe Oliver în majoritatea deplasărilor, iar el era nevoit să admită că îl ajuta mult. Era atrăgă-toare şi inteligentă, iar reporterii o plăceau. Din când în când Oliver citea despre cele mai recente achiziţii ale

lui Leslie: un ziar din Madrid, un post de televiziune din Mexico, un post radio din Kansas. Se bucura pentru succesul ei. îi mai atenua din vina stârnită de gândul la ceea ce îi făcuse.
Oriunde mergea Oliver, reporterii îl fotografiau, îi luau interviuri şi publicau citate din ceea ce spusese el. Erau mai bine de o sută de corespondenţi care scriau despre campania lui, unii dintre ei provenind din ţări îndepărtate. Pe măsură ce campania se apropie de punctul culminant, şansele de succes ale lui Oliver Russell deveniră tot mai clare în sondaje, însă, pe neaşteptate, adversarul lui, vicepreşedintele Cannon, începu să recupereze diferenţa. Peter Tager se îngrijoră.
-Cannon a început să urce în sondaje. Trebuie să îl oprim. Se stabiliseră două dezbateri televizate între vicepreşedintele Cannon şi Oliver. Cannon va discuta despre economie, îi spuse Tager lui Oliver, şi se va descurca foarte bine. Trebuie să îl atragem într-o cursă. Uite care e planul meu...
în seara primei dezbateri, în faţa camerelor de televiziune, vicepreşedintele Cannon vorbi despre economie:
-America nu s-a mai bucurat niciodată de o aseme-nea soliditate economică. Afacerile sunt înfloritoare.
îşi petrecu următoarele zece minute dezvoltând acest subiect, argumentându-şi afirmaţiile cu date şi cifre concrete. Când veni rândul lui Oliver Russell să vorbească, acesta spuse:
-Toate astea sunt foarte impresionante. Sunt sigur că suntem toţi încântaţi că marile companii o duc atât de bine şi că profiturile corporaţiilor nu au fost nicio-dată mai mari. Se întoarse spre adversarul lui. Dar aţi uitat să pomeniţi că unul dintre motivele pentru care

corporaţiile o duc atât de bine e datorită unei practici numite eufemistic „reducere de personal". Dacă e să spunem lucrurilor pe nume, reducerile de personal în-seamnă pur şi simplu că oamenii sunt concediaţi pentru a fi înlocuiţi cu roboţi. Numărul de persoane fără un loc de muncă e mai mare ca niciodată. Tocmai latura umană a acestui tablou ar trebui să o examinăm. întâmplarea face să nu vă împărtăşesc perspectiva conform căreia succesul financiar al companiilor este mai important decât oamenii...
Şi continuă în aceeaşi direcţie. Când vicepreşedinte-le Cannon vorbea despre afaceri, Oliver Russell opta pentru o abordare umanitară şi vorbea despre emoţii şi oportunităţi. Pe când termină, Russell reuşise să îl facă pe Cannon să pară un politician cu inima de gheaţă, căruia nu îi păsa câtuşi de puţin de poporul american, în dimineaţa de după dezbatere, rezultatele

sondajelor se modificară, împingându-l pe Oliver Russell cu trei puncte înaintea vicepreşedintelui. îl aştepta, însă, o nouă dezbatere naţională. Arthur Cannon îşi învăţase lecţia. La dezbaterea finală luă microfonul şi spuse:
-Ţara noastră e una în care toţi oamenii trebuie să aibă oportunităţi egale. America a fost binecuvântată cu libertate, însă doar acest lucru nu e suficient. Oamenii noştri trebuie să aibă libertatea de a munci şi de a-şi câştiga decent existenţa...
Dejucă planurile lui Oliver Russell concentrându-se pe toate planurile minunate pe care le pregătea pentru binele poporului. însă Peter Tager anticipase acest lu-cru. Odată ce Cannon îşi încheie discursul, Oliver Rus-sell îi luă locul la microfon.
- Toate acestea au fost foarte înduioşătoare. Sunt si-gur că am fost cu toţii impresionaţi de ceea ce aţi avut de spus despre suferinţele şomerului sau, după cum l-aţi numit dumneavoastră, ale „omului uitat de toţi". Ceea ce mă deranjează e că aţi uitat să menţionaţi cum

anume veţi face toate aceste lucruri minunate pentru oamenii aceia.
Iar din acel moment, acolo unde vicepreşedintele Cannon făcuse apel la emoţii, Oliver Russell vorbi des-pre probleme şi despre planurile lui economice, scoţân- du-l complet din joc pe vicepreşedinte.
Oliver, Jan şi senatorul Davis luau cina la reşedinţa senatorului din Georgetown. Senatorul îi zâmbi lui Jan.
- Tocmai am văzut cele mai recente sondaje. Cred că poţi începe să redecorezi Casa Albă.
Ea se lumină la faţă.
- Chiar crezi că vom câştiga, tată?
-Mă înşel într-o mulţime de privinţe, scumpo, dar niciodată când e vorba de politică. Asta o am în sânge. In noiembrie vom avea un nou preşedinte, iar în mo-mentul de faţă acesta e aşezat lângă tine.

capitolul 10

- Puneţi-vă centurile de siguranţă, vă rugăm.
In sfârşit! îşi spuse Dana entuziasmată. Le aruncă o privire lui Benn Albertson şi Wally Newman. Benn Albertson, producătorul Danei, era un bărbat bărbos, excesiv de energic, de circa patruzeci de ani. El se aflase în spatele câtorva dintre cele mai apreciate emisiuni de ştiri din televiziune şi era deosebit de respectat. Wally Newman, cameramanul, avea puţin peste cincizeci de ani. Era talentat şi entuziast şi aştepta cu nerăbdare să îşi înceapă noua misiune. Dana reflectă la aventura care o aştepta. Aveau să

aterizeze la Paris, iar de acolo să zboare la Zagreb, Croaţia, pentru a ajunge în cele din urmă la Sarajevo.
In ultima ei săptămână la Washington Dana se bucurase de o scurtă pregătire din partea lui Shelley McGuire, editorul pentru străinătate.

-In Sarajevo vei avea nevoie de un camion pentru transmisiuni prin satelit pentru reportajele tale, îi spu-sese McGuire. Noi nu deţinem unul acolo, aşa că vom închiria unul şi vom cumpăra timp de emisie de la compania iugoslavă care deţine satelitul. Dacă totul merge bine, ne vom cumpăra propriul camion mai târziu. Tu vei opera la două nivele diferite. Unele reportaje vor fi realizate în direct, dar majoritatea vor fi înregistrate. Benn Albertson îţi va spune ce doreşte şi veţi filma materialul video, apoi veţi crea o coloană sonoră într-un studio local. Ţi-am dat cel mai bun producător şi cel mai bun cameraman din domeniu. Nu ar trebui să întâmpini probleme.
Dana avea să-şi amintească mai târziu acele cuvinte optimiste. Cu o zi înainte de plecarea ei, o sunase Matt Baker.
-Vino în biroul meu, îi spusese acesta pe un ton ursuz.
-Vin imediat.
Dana închisese telefonul copleşită de teamă. S-a răzgândit în privinţa aprobării transferului meu şi nu o să mă mai lase să plec. Cum poate să-mi facă asta? Ei bine, îşi spusese ea hotărâtă, am să îi opun rezistenţă.
Zece minute mai târziu Dana intrase cu pas ferm în biroul lui Matt Baker.
- Ştiu ce ai de gând să spui, începuse ea, dar îţi răceşti gura de pomană. Mă duc! Visez la asta de când eram copilă. Cred că pot face ceva bun acolo. Trebuie să-mi dai şansa să încerc. Trăsese adânc aer în piept. în regulă, spusese Dana sfidătoare. Ce voiai să îmi spui?
Matt Baker o privise şi îi spusese blând:
- Bon voyage.
Dana clipise surprinsă.
- Poftim?
- Bon voyage. înseamnă „drum bun“.
-Ştiu ce înseamnă. Nu ai vrut să mă vezi pentru că...

-Am vrut să te văd pentru că am vorbit cu o parte dintre corespondenţii noştri străini. Mi-au dat câteva sfaturi pe care să ţi le transmit.
Bărbatul acela dur şi ursuz îşi făcuse timp să discute cu o mână de corespondenţi străini ca să o ajute!

-Nu... nu ştiu cum să...
- Atunci nu o face, mormăise el. Te duci într-un război deschis. Nimic nu îţi garantează că vei putea să te protejezi sută la sută, pentru că gloanţele omoară la întâmplare. Dar când eşti în mijlocul acţiunii, corpul îţi este inundat de adrenalină. Asta te poate face nesoco-tită şi ajungi să faci chestii stupide pe care nu le-ai face în mod normal. Trebuie să controlezi tendinţa asta. Nu îţi asuma niciodată riscuri. Nu hoinări singură pe străzi. Nici un reportaj de ştiri nu e atât de important încât să plăteşti cu viaţa pentru el. Şi încă ceva...
Discursul se întinsese aproape o oră. In cele din urmă, Matt Baker îi spusese:
- Ei bine, asta e tot. Ai grijă de tine. Dacă laşi să ţi se întâmple ceva rău, o să mă enervez al dracului de tare.
Dana se aplecase peste masă şi îl sărutase pe obraz.
- Să nu mai faci asta niciodată, se răstise el. Apoi se ridicase în picioare. O să îţi fie greu acolo, Dana. Dacă te răzgândeşti după ce ajungi acolo şi o să vrei să te în-torci acasă, dă-mi de ştire şi mă ocup eu de asta.
-Nu am să mă răzgândesc, spusese Dana sigură pe ea.
Avea să se dovedească, însă, că se înşelase.
Zborul până la Paris fu lipsit de incidente. Aterizară pe aeroportul Charles de Gaulle, de unde se îmbarcară toţi trei pe un microbuz al aeroportului până la termi-nalul Croaţia Airlines. Acolo se loviră de o întârziere de trei ore.
La ora zece, în aceeaşi noapte, avionul Croaţia Air-lines ateriză pe aeroportul Butmir din Sarajevo. Pasage-rii fură conduşi într-o clădire a serviciilor de securitate,

unde paşapoartele le fură verificate de către gărzi în uniformă şi li se făcu semn să treacă mai departe. Când Dana se apropie de ieşire, un bărbat scund şi dezagreabil, în ţinută civilă, se opri în faţa ei, blocându-i trecerea.
- Paşaport.
-Tocmai le-am arătat...
- Eu sunt colonelul Gordan Divjak. Paşaportul.
Dana îi înmână paşaportul, precum şi acreditarea de
presă. Bărbatul frunzări documentele.
-Jurnalistă? O privi tăios. De partea cui eşti?
- Nu sunt de partea nimănui, spuse Dana pe un ton calm.
-Ai mare grijă ce spui în reportaje, o avertiză colone-lul Divjak. Noi luăm spionajul în serios.

Bun venit în Sarajevo.
Un Land Rover blindat îi aştepta la aeroport. Şoferul era un bărbat oacheş, având puţin peste douăzeci de ani.
- Eu sunt Jovan Tolj, vă stau la dispoziţie. Voi fi şoferul vostru în Sarajevo.
Jovan conducea cu viteză, tăind virajele şi gonind pe străzile pustii ca şi cum ar fi fost urmăriţi.
-Mă scuzaţi, spuse Dana neliniştită. Ne grăbim un-deva?
- Da, dacă vreţi să scăpaţi de aici cu viaţă.
- Dar...
Din depărtare Dana auzi bubuit de tunet, sunet care părea să se apropie. Dar ceea ce auzea nu era tunet. In întuneric Dana reuşi să desluşească diverse clădiri cu faţadele spulberate, apartamente fără acoperişuri, magazine fără vitrine. In faţă se vedea clădirea hotelului în care erau cazaţi, Holiday Inn. Faţada acestuia era puternic marcată de gloanţe, iar pe aleea de la intrare se lăfăia o groapă adâncă. Maşina trecu în viteză pe lângă clădire.
-Stai! Ăsta este hotelul nostru! strigă Dana. Unde mergem?

-Intrarea principală e prea periculoasă, răspunse Jovan. Dădu colţul şi intră accelerat pe o alee. Toată lumea foloseşte intrarea din spate.
Dana îşi simţi brusc gura uscată.
-Oh. '
Holul hotelului era plin de oameni care umblau de colo-colo şi făceau conversaţie. Un francez tânăr şi atră-gător se apropie de Dana.
-Ah, vă aşteptam. Eşti Dana Evans?
-Da.
- Eu sunt Jean Paul Hubert, M6, Metropole Television.
- încântată de cunoştinţă. Aceştia sunt Benn Albert- son şi Wally Newman.
Bărbaţii îşi strânseră mâinile.
- Bun venit în ceea ce a mai rămas din oraşul nostru, aflat pe punctul de a dispărea.
Şi alte persoane începură să se apropie de grup pen-tru a-i întâmpina pe cei trei. Unul câte unul, veniră şi se prezentară.
- Steffan Mueller, Kabel NetWork.
- Roderick Munn, BBC 2.
- Marco Benelli, Italia I.
- Akihiro Ishihara, TV Tokyo.
-Juan Santos, Channel 6, Guadalajara.

- Chun Qian, Shangai Television.
Dana avea impresia că fiecare ţară din lume îşi trimisese corespondent aici. Prezentările părură să se întindă la nesfârşit. Ultimul care veni fu un rus corpolent, cu un dinte de aur scânteindu-i în faţă.
-Nikolai Petrovich, Gorizont 22.
- Câţi reporteri se află aici? îl întrebă Dana pe Jean Paul.
- Peste două sute cincizeci. Rareori mai prinzi un război atât de interesant ca acesta. Pentru tine e primul?
Vorbea ca şi cum s-ar fi referit la o partidă de tenis.
-Da.
Jean Paul spuse:

- Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să mă anunţi.
-Mulţumesc. Ezită. Cine este colonelul Gordan
Divjak?
-Nu vrei să ştii. Noi aici credem că e echivalentul sârb al Gestapo-ului, dar nu suntem siguri. Ţi-aş sugera să te ţii departe de el.
-Am să ţin cont de asta.
Mai târziu, când Dana se băgă în pat, auzi brusc o explozie asurzitoare de peste drum, apoi o alta, iar pereţii camerei începură să se zgâlţâie. Era înspăimântător şi, în acelaşi timp, palpitant. Părea ireal, ceva desprins din-tr-un film. Dana rămase trează toată noaptea, ascultând sunetul teribilelor maşinării de ucis şi privind străfulgerările de lumină reflectându-se în ferestrele murdare ale hotelului.
Dimineaţa Dana se îmbrăcă în blugi, bocanci şi vestă antiglonţ. Se simţea vag stânjenită şi totuşi... „Nu îţi asuma niciodată riscuri... Nici un reportaj de ştiri nu e atât de important încât să plăteşti cu viaţa pentru el."
Dana, Benn şi Wally se aflau în restaurantul din hol, discutând despre familiile lor.
- Am uitat să vă dau o veste bună, spuse Wally. Luna viitoare voi avea un nepoţel.
- Ce grozav! spuse Dana, şi adăugă în gând: Eu voi avea vreodată un copil şi un nepot? Que sera, sera.
- Am o idee, spuse Benn. Haideţi să facem mai întâi un reportaj general despre ce se petrece aici şi cum au fost afectate vieţile oamenilor. Eu am să merg cu Wally să caut potenţiale locuri de filmat. Tu ce-ar fi să mergi să negociezi nişte timp de emisie prin satelit, Dana?
- în regulă.
Jovan Tolj aştepta pe alee, la volanul Land Roverului.

- Dobro jutro. Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa, Jovan. Vreau să merg în locul de unde se închiriază timp de emisie prin satelit.
Pe drum Dana avu ocazia, pentru prima dată, să vadă limpede oraşul Sarajevo. Avea impresia că absolut nici

o clădire nu rămăsese neatinsă. Sunetul focurilor de armă era neîntrerupt.
- Nu se opresc niciodată? întrebă Dana.
- Se vor opri când vor rămâne fără muniţie, răspunse Jovan amar. Şi nu vor rămâne niciodată fără muniţie.
Străzile erau pustii, cu excepţia câtorva trecători, şi toate cafenelele erau închise. Trotuarele erau distruse de cratere de obuz. Trecură pe lângă clădirea Oslobodjenje.
-Âsta e ziarul nostru, spuse Jovan mândru. Sârbii tot încearcă să îl distrugă, dar nu reuşesc.
Câteva minute mai târziu ajunseră la birourile de transmisie prin satelit.
- Vă aştept, spuse Jovan.
în spatele biroului din hol se afla un recepţioner care părea să aibă optzeci şi ceva de ani.
- Vorbiţi engleza? îl întrebă Dana.
Acesta o privi obosit.
-Vorbesc nouă limbi, doamnă. Ce doriţi?
-Sunt de la WTE. Vreau să rezerv timp de emisie prin satelit şi să solicit...
- Etajul trei.
Semnul de pe uşă anunţa: DIVIZIA DE SATELIT A IUGOSLAVIEI. Sala de aşteptare era ticsită de bărbaţi aşezaţi pe bănci de lemn, aliniate lângă pereţi. Dana i se prezentă tinerei de la biroul de recepţie:
- Sunt Dana Evans, de la WTE. Doresc să rezerv timp de emisie prin satelit.
- Luaţi loc, vă rog, şi aşteptaţi-vă rândul.
Dana îşi plimbă privirea prin încăpere.
-Toţi cei de aici sunt veniţi să rezerve timp de emisie?
Femeia ridică privirea spre ea şi răspunse:
- Fireşte.
Aproape două ore mai târziu Dana fu poftită în biroul managerului, un bărbat scund şi îndesat, cu un trabuc

în gură; arăta întocmai ca imaginea clişeu de altă dată a unui producător de la Hollywood.
- Cu ce pot să vă ajut?
- Sunt Dana Evans, de la WTE. Aş dori să închiriez unul dintre camioanele pentru transmisiuni prin satelit ale dumneavoastră şi să rezerv timp de emisie prin sate- lit o jumătate de oră. La şase ora Washington-ului mi-ar conveni. Şi voi dori aceeaşi oră în fiecare zi, pe durată nedeterminată.
îi studie expresia. E vreo problemă?
- Una. Nu mai sunt camioane de satelit disponibile. Au fost rezervate toate. Am să vă dau un telefon dacă renunţă cineva.
Dana îl privi consternată.
- Nu? Dar am nevoie de puţin timp de emisie, spuse ea. Sunt...
- La fel şi toţi ceilalţi, doamnă. în afară de cei care au propriile camioane, desigur.
Când Dana se întoarse în sala de aşteptare, o găsi plină. Trebuie să fac ceva în privinţa asta, îşi spuse ea.
Plecând de la biroul de transmisie prin satelit, Dana îi spuse lui Jovan:
- Aş dori să îmi faci un tur al oraşului.
El se întoarse să o privească, apoi ridică din umeri.
- Cum doriţi.
Porni maşina şi începu să gonească pe străzi.
-Puţin mai încet, te rog. Am nevoie să îmi fac o impresie de ansamblu asupra oraşului.
Sarajevo era un oraş sub asediu. Nu exista apă cu-rentă sau electricitate şi tot mai multe case erau bom-bardate de la o oră la alta. Sirena care anunţa raiduri aeriene suna atât de des încât oamenii o ignorau. Un aer greu de fatalism părea să plutească deasupra oraşului. Dacă glonţul îţi era dedicat, nu aveai unde să te ascunzi de el.
La aproape fiecare colţ de stradă, bărbaţi, femei şi copii încercau să îşi vândă puţinele lucruri personale care le mai rămăseseră.

-Sunt refugiaţi din Bosnia şi Croaţia, îi explică Jo- van, care încearcă să facă rost de bani suficienţi cât să-şi cumpere mâncare.
Peste tot ardeau focuri necontrolate. Dar nu se vedea nici picior de pompier pe nicăieri.
-Nu există departament de pompieri? întrebă Dana.
Jovan ridică din umeri.
- Există, dar nu îndrăznesc să intervină. Ar fi o ţintă mult prea facilă pentru lunetiştii sârbi.

La început Dana nu prea înţelesese mare lucru din războiul din Bosnia-Herţegovina. De-abia după ce deja petrecuse o săptămână în Sarajevo îşi dădu seama că nici nu avea ce să înţeleagă. Nimeni nu ştia să îi expli-ce. Cineva pomenise de un profesor de la universitate, care era un istoric cunoscut. Fusese rănit şi nu putea să iasă din casă. Dana decise să discute cu el. Jovan o duse cu maşina într-unul dintre cartierele vechi ale oraşului, unde locuia profesorul. Profesorul Mlădie Staka era un bărbat mărunt, cu părul cărunt şi un aer aproape imaterial. Un glonţ îi spulberase şira spinării şi îl paralizase.

- Mulţumesc că ai venit să mă vezi, îi spuse el Danei. Nu am parte de prea mulţi vizitatori zilele astea. Spuneai că vrei să discuţi cu mine.

- Da. Sunt aici pentru a realiza reportaje despre răz-boiul acesta, îi răspunse Dana. Dar, la drept vorbind, îmi vine greu să îl înţeleg.

-Motivul e foarte simplu, draga mea. Acest război din Bosnia-Herţegovina e mai presus de puterea noastră de înţelegere. Timp de zeci de ani sârbii, croaţii şi musulmanii au convieţuit în pace, sub Tito. Erau prieteni şi vecini. Creşteau împreună, munceau împreună, mergeau la aceleaşi şcoli, se căsătoreau între ei.

- Iar acum?

-Aceiaşi oameni care erau prieteni acum se tortu-rează şi se ucid între ei. Ura i-a împins să facă lucruri atât de dezgustătoare încât nici măcar nu pot să vorbesc despre ele.

-Am auzit câteva poveşti, spuse Dana. Poveştile pe care le auzise erau aproape imposibil de crezut: o fân-tână plină cu testicule umane însângerate, copii mici violaţi şi măcelăriţi, săteni nevinovaţi încuiaţi în biserici cărora li se dăduse apoi foc. Cine a început toate astea? dori ea să ştie.

Profesorul clătină din cap.

- Depinde pe cine întrebi. In timpul celui de-al Doi-lea Război Mondial, sute de mii de sârbi, care erau de partea Aliaţilor, au fost exterminaţi de către croaţi, care erau de partea naziştilor. Acum sârbii se răzbună sângeros. Au luat întreaga ţară prizonieră şi sunt fără milă. Doar peste Sarajevo au căzut mai bine de două sute de mii de obuze. Cel puţin zece mii de oameni au fost ucişi şi peste şaizeci de mii au fost răniţi. Bosniacii şi musulmanii trebuie să îşi accepte şi ei partea de vină în materie de torturi şi crime. Cei care nu îşi doresc războiul sunt forţaţi să îl accepte. Nimeni nu poate avea încredere în nimeni. Singurul lucru care ne-a mai

rămas e ura. Avem de-a face cu o conflagraţie care se alimentează singură, iar focul se hrăneşte cu trupurile oamenilor nevinovaţi.
Când Dana se întoarse la hotel în după-amiaza ace-ea, Benn Albertson o aştepta pentru a-i spune că fusese anunţat că aveau la dispoziţie un camion pentru transmisiuni prin satelit, rezervat pentru a doua zi la ora 6 seara.
-Am găsit locul ideal în care să filmăm, îi spuse Wally Newman. Există un scuar cu o biserică catolică, o moschee, o biserică protestantă şi o sinagogă, toate la doar câte un cvartal distanţă una de cealaltă. Toate au fost distruse de bombe. Poţi realiza un reportaj despre egalitatea de şanse în ură şi despre ce efecte a avut aceasta asupra oamenilor care nu vor să aibă nimic de-a face cu războiul, însă sunt forţaţi să facă parte din el.
Dana dădu din cap entuziasmată.
- Grozav. Ne vedem la cină. Mă apuc de treabă.
Porni spre camera ei.

La ora şase în după-amiaza următoare, Dana, Wally şi Benn erau strânşi în faţa scuarului în care se aflau bisericile şi sinagoga devastate de bombe. Camera de filmat a lui Wally fusese montată pe un trepied, iar Benn aştepta de la Washington confirmarea că semnalul de la satelit era în regulă. Nu departe de ei, Dana auzea focurile de armă ale lunetiştilor. Se bucură brusc că îşi luase vesta antiglonţ. Nu are de ce să-ţi fie teamă. Nu trag în noi. Se împuşcă între ei. De noi au nevoie ca să transmitem lumii povestea lor.
Dana văzu semnalul lui Wally. Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă privirea spre obiectivul camerei şi începu:
- Bisericile distruse de bombe pe care le vedeţi în spatele meu sunt un simbol a ceea ce se petrece în această ţară. Oamenii nu mai au ziduri în spatele cărora să se ascundă, nici un loc în care să se afle în siguranţă. Cu secole în urmă, oamenii găseau adăpost în bisericile lor. Dar aici trecutul, prezentul şi viitorul s-au contopit şi...
In clipa aceea auzi un şuierat strident apropiindu-se de ea, ridică privirea şi văzu capul lui Wally explodând ca un pepene roşu. A fost doar un truc al luminii, fu primul gând al Danei. Apoi, sub ochii ei înspăimântaţi, trupul lui Wally se izbi de asfalt. Dana rămase acolo încremenită, nevenindu-i să creadă. în jurul ei oamenii ţipau. Sunetul focurilor de armă rapide ale lunetiştilor deveni mai intens, iar Dana începu să tremure necontrolat. Simţi mâini înşfăcând-o şi trăgând-o în fugă pe stradă. Se luptă cu ele, încercând să se elibereze. Nu! Trebuie să ne întoarcem. Nu ne-am folosit cele zece minute. Nu lăsa nimic să se irosească... e o greşeală să laşi să se irosească orice. „Termină-ţi supa, scumpo. Copiii din China mor de foame.“ Ai

impresia că eşti un fel de Dumnezeu, privind totul de pe un norişor alb? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Eşti un zeu fals. Un Dumnezeu adevărat nu ar fi permis niciodată, absolut, dar absolut niciodată ca cineva să-i zboare creierii lui Wally.

Wally aştepta să devină bunic pentru prima dată. Auzi ce spun? Mă asculţi? Mă asculţi?
Era în stare de şoc, nedându-şi seama că cineva o ţâra spre maşină pe o străduţă lăturalnică.
Când Dana deschise ochii, se trezi în patul ei. Benn Albertson şi Jean Paul Hubert erau aplecaţi asupra ei.
Dana ridică privirea spre chipurile lor.
- Chiar s-a întâmplat, nu-i aşa?
închise strâns ochii.
- îmi pare foarte rău, spuse Jean Paul. E oribil să vezi aşa ceva. Ai noroc că nu ai fost omorâtă.
Telefonul sfâşie liniştea din încăpere. Benn ridică receptorul.
- Alo! Ascultă pentru o clipă. Da. Stai aşa. Se întoarse spre Dana. E Matt Baker. Eşti în stare să vorbeşti cu el?
- Da. Dana se ridică în capul oaselor. După o clipă se dădu jos din pat şi se duse la telefon. Alo!
Gâtul îi era uscat şi îi era greu să vorbească.
Vocea lui Matt Baker răsună asurzitor din telefon:
- Vreau să te întorci acasă, Dana.
Ea răspunse şoptit:
- Da. Vreau să mă întorc acasă.
-Voi avea grijă să te afli la bordul primului avion care va pleca de acolo.
- Mulţumesc.
Lăsă receptorul să cadă înapoi în furcă.
Jean Paul şi Benn o ajutară să se întoarcă în pat.
- îmi pare rău, spuse Jean Paul din nou. Nu... nu ştiu ce am putea să-ţi spunem oricare dintre noi.
Lacrimile şiroiau pe obrajii Danei.
- De ce l-au ucis? El nu a făcut niciodată rău nimă-nui. Ce se întâmplă? Oamenii sunt măcelăriţi ca nişte animale şi nimănui nu-i pasă. Nimănui nu-i pasă!
Benn spuse:
- Dana, nu putem face absolut nimic în privinţa asta.

-Trebuie să putem! Vocea Danei era încărcată de fu-rie. Trebuie să-i facem să le pese. în războiul ăsta nu este

vorba despre biserici sau clădiri sau străzi distruse de bombe. E vorba de oameni nevinovaţi cărora li se zboa- ră creierul. Astea ar trebui să fie subiectele reportajelor noastre. Doar aşa vom reuşi să arătăm că războiul ăsta e real. Se întoarse spre Benn şi trase adânc aer în piept: Rămân aici, Benn. Nu am să le permit să mă alunge.
El o privi îngrijorat.
- Dana, eşti sigură că...
-Sunt sigură. Ştiu acum ce am de făcut. II suni, te rog, pe Matt Baker să îi spui?
Benn spuse ezitant:
- Dacă asta e ceea ce-ţi doreşti cu adevărat.
Dana dădu din cap.
- E ceea ce-mi doresc cu adevărat.
II privi pe Benn ieşind din cameră. Jean Paul spuse:
- Ei bine, ar fi cazul să plec şi să te las...
-Nu. Pentru o clipă mintea Danei fu invadată de o imagine cu Wally în momentul în care capul îi explodase, iar corpul îi căzuse la pământ. Nu, spuse ea. Ridică privirea spre Jean Paul. Te rog, rămâi! Am nevoie de tine.
Jean Paul se aşeză pe pat. Iar Dana îl luă în braţe şi îl ţinu strâns.
In dimineaţa următoare Dana îi spuse lui Benn Albertson:
- Poţi să faci rost de un cameraman? Jean Paul mi-a povestit despre un orfelinat din Kosovo care tocmai a fost bombardat. Vreau să merg acolo să fac un reportaj.
- Găsesc eu pe cineva.
- Mulţumesc, Benn. Eu mă duc înainte şi ne vedem acolo.
-Ai grijă.
-Nu-ţi face griji.
Jovan o aştepta pe Dana pe alee.
- Mergem în Kosovo, îi spuse Dana.
Jovan se întoarse să o privească.
-E periculos, doamnă. Singurul drum până acolo trece prin pădure şi...

- Ne-am luat deja porţia de ghinion, Jovan. No să păţim nimic.
- Cum doriţi.
Traversară în goană oraşul, iar cincisprezece minute mai târziu se aflau intr-o zonă cu pădure deasă.

- Cât mai avem? întrebă Dana.
-Nu mai e mult. Ar trebui să ajungem în...
Iar în clipa aceea Land Roverul călcă pe o mină.

capitolul 11

Pe măsură ce se apropie ziua alegerilor, cursa prezi-denţială deveni prea strânsă pentru a se putea estima un rezultat cert.
-Trebuie să câştigăm statul Ohio de partea noastră, spuse Peter Tager. Are douăzeci şi unul de voturi electorale. Stăm bine cu Alabama, care are nouă voturi şi ne bucurăm de cele douăzeci şi cinci de voturi ale Floridei. Ridică în aer o diagramă. Illinois, douăzeci şi două de voturi... New York, treizeci şi trei, iar California patruzeci şi patru. E pur şi simplu prea a naibii de devreme pentru a ne pronunţa.
Toată lumea era îngrijorată, mai puţin senatorul Davis.
- Eu am nasul format, spuse el. Victoria pluteşte în aer.
Intr-un spital din Frankfort, Miriam Friedland era în continuare în comă.
In ziua alegerilor, prima zi de marţi din noiembrie, Leslie rămase acasă pentru a urmări rezultatele la tele-vizor. Oliver Russell câştigă cu mai bine de două mi-lioane de voturi directe şi o majoritate covârşitoare a voturilor electorale. Oliver Russell era preşedinte acum, cel mai important vânat din lume. Nimeni nu urmărise campania electorală mai atent decât Leslie Stewart Chambers. Fusese ocupată să îşi extindă imperiul şi achiziţionase un lanţ de ziare şi televiziuni şi posturi radio de pe întregul teritoriu al Statelor Unite, precum şi din Anglia, Australia şi Brazilia.

- Când o să te saturi odată? o întrebă Darin Solana, redactorul ei şef.
- In curând, răspunse Leslie. In curând.
Mai avea un ultim pas de făcut, iar informaţia de care avea nevoie i se oferi la un dineu în Scortsdale. Un oaspete spuse:
- Am auzit confidenţial că Margaret Portman divorţează.
Margaret Portman era proprietara Washington Tribune, ziarul din capitala ţării. Leslie nu comentă nimic, însă la prima oră a dimineţii următoare îl sună pe Chad Mor- ton, unul dintre avocaţii ei.
-Vreau să afli dacă nu cumva Washington Tribune e de vânzare.
Primi răspunsul chiar în aceeaşi zi.
- Nu ştiu cine v-a dat pontul, doamnă Chambers, dar se pare că s-ar putea să aveţi dreptate. Doamna Portman şi soţul ei au demarat discret procedurile de divorţ şi îşi împart averea. Cred că Washington Tribune Enterprises va fi scoasă la vânzare.
-Vreau să o cumpăr eu.

- Ar însemna o tranzacţie colosală - Washington Tribune Enterprises deţine un lanţ de ziare, o revistă, un post de televiziune şi...
- O vreau.
în după-amiaza aceea Leslie şi Chad Morton porniră spre Washington D.C. Leslie o sună pe Margaret Portman, pe care o cunoscuse neoficial cu câţiva ani în urmă.
-Sunt la Washington, spuse Leslie. Şi... ştiu. Veştile circulă repede, adăugă Leslie în gând. Am auzit că s-ar putea să fii interesată să vinzi Tribune Enterprises.
- S-ar putea.
-Mă întreb dacă ai putea să-mi oferi un tur al ziarului?
- Eşti interesată să cumperi, Leslie?
- Posibil.

Margaret Portman trimise după Matt Baker.
- Ştii cine e Leslie Chambers?
- Prinţesa de Gheaţă. Sigur.
-Va ajunge aici în câteva minute. Aş dori să îi oferi un tur al punctului de lucru.
Toţi cei de la Tribune erau la curent cu vânzarea iminentă.
- Ar fi o greşeală să îi vindeţi Tribune lui Leslie Cham- bers, spuse Matt Baker fără ocolişuri.
- De ce spui asta?
-In primul rând, mă îndoiesc sincer că ştie cu ce se mănâncă naibii presa scrisă. Aţi văzut ce a făcut cu restul ziarelor pe care le-a cumpărat? A transformat publicaţii respectabile în tabloide ieftine. Va distruge Tribune. Va...
Matt ridică privirea. Leslie Chambers se afla în prag, ascultând.
Margaret Portman interveni.
- Leslie! Cât mă bucur să te văd. El e Matt Baker, editorul-şef al Tribune Enterprises.
Cei doi se salutară cu răceală.
- Matt o să îţi ofere un tur.
- Aştept cu nerăbdare.
Matt Baker trase adânc aer în piept.
- în regulă. Să-i dăm bătaie.
La începutul turului Matt Baker spuse condescendent:
- Structura e după cum urmează: în vârf se află edi- tor u l-şef...
- Adică dumneavoastră, domnule Baker.

- Corect. Iar sub mine se află redactorul-şef adjunct şi staff-ul editorial. Asta include departamentele Metro, Naţional, Internaţional, Sport, Business, Viaţă şi Stil, Celebrităţi, Calendar, Cărţi, Imobiliare, Călătorii, Mân-care... probabil mi-au scăpat câteva.
-Fantastic. Câţi angajaţi are Washington Tribune Enterprises, domnule Baker?
- Peste cinci mii.

Trecură pe lângă un birou de machetare.
-Aici se ocupă redactorul de ştiri de aranjarea în pagină. El este cel care decide unde vor fi amplasate fotografiile şi la ce pagini vor apărea diversele articole. La biroul de machetare se scriu titlurile, se editează ar-ticolele, apoi materialele sunt puse cap la cap în camera de compoziţie.
- Fascinant.
- Sunteţi interesată să vedeţi tipografia?
- O, da. Aş vrea să văd totul.
El bombăni ceva în barbă.
- Poftim?
-Am spus „Bine“.
Coborâră cu liftul şi traversară în clădirea vecină. Tipografia avea patru etaje şi se întindea pe suprafaţa echivalentă a patru terenuri de fotbal. Totul în uriaşul spaţiu era automatizat. In clădire se aflau treizeci de cărucioare robot care transportau role enorme de hârtie, descărcându-le în diverse puncte de lucru. Baker îi explică:
- Fiecare rolă de hârtie cântăreşte circa o sută cinci-sprezece kilograme. Desfăşurată, o rolă s-ar întinde pe treisprezece kilometri. Hârtia e circulată prin prese la o viteză de treizeci şi doi de kilometri pe oră. Unele dintre cărucioarele mai mari pot să transporte şaisprezece role deodată.
Existau şase prese, câte trei în fiecare parte a încăpe-rii. Leslie şi Matt Baker se opriră şi urmăriră procesul: ziarele erau asamblate automat, tăiate, pliate, legate în teancuri şi trimise către camioanele care aşteptau să le transporte.
- Pe vremuri era nevoie de circa treizeci de persoane pentru a face munca pe care azi o poate face un singur om, spuse Matt Baker. Este era tehnologizării.
Leslie îl privi pentru o clipă.
- Era reducerilor de personal.

-Nu ştiu dacă sunteţi interesată de aspectul econo-mic al operaţiunii? o întrebă Matt Baker pe un ton sec. Poate aţi prefera să se ocupe avocatul sau contabilul dumneavoastră...

- Sunt foarte interesată, domnule Baker. Bugetul vostru editorial e de cincisprezece milioane de dolari. Tirajul vostru zilnic este de opt sute şaisprezece mii patru sute şaptezeci şi patru şi de un milion, o sută patruzeci de mii patru sute nouăzeci şi opt în zilele de duminică, iar rata pentru publicitate este de şaizeci şi opt virgulă doi. Matt o privi clipind surprins. Luând în calcul toate ziarele pe care le deţineţi, tirajul vostru zilnic este de peste două milioane, atingând două milioane patru în zilele de duminică. Desigur, acesta nu este cel mai mare ziar din lume, nu-i aşa, domnule Baker? Două dintre cele mai mari ziare din lume se publică la Londra. The Sun este cel mai mare, cu un tiraj zilnic de patru milioane. Iar The Daily Minor se vinde în peste trei milioane de exemplare.

Matt Baker trase adânc aer în piept.

- îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că...

- în Japonia există peste două sute de cotidiene, printre care Asahi Shimbun, Mainchi Shimbun şi Yomuri Shimbun. înţelegi unde bat?

- Da. îmi cer scuze dacă am părut să vă iau de sus.

-Scuzele se acceptă, domnule Baker. Haideţi să ne
întoarcem în biroul doamnei Portman.

în dimineaţa următoare Leslie se afla în sala prin-cipală de conferinţe a Washington Tribune, avându-i în faţa ei pe doamna Portman şi o jumătate de duzină de avocaţi.

- Să discutăm despre preţ, spuse Leslie.

Discuţia durǎ patru ore, iar când se încheie Leslie Stewart Chambers deveni proprietara Washington Tribune Enterprises.

Achiziţia se dovedi mai costisitoare decât anticipase Leslie. Dar nu conta. Exista ceva mai important.

în ziua în care se finaliză tranzacţia, Leslie ceru să îl vadă pe Matt Baker.

- Care sunt planurile tale? îl întrebă Leslie.

- Plec.

Ea îl privi curioasă.

- De ce?

-Ai o reputaţie formidabilă. Oamenilor nu le place să lucreze pentru tine. Cred că termenul folosit cel mai frecvent la adresa ta e „nemiloasă". Eu nu am nevoie de asta. E un ziar bun şi detest să îl părăsesc, dar am atâtea oferte de muncă încât deja nu le mai fac faţă.

- De cât timp lucrezi aici?

- De cincisprezece ani.
-Şi ai de gând să dai pur şi simplu cu piciorul la aşa ceva?
-Nu dau cu piciorul la nimic, doar...
Ea îl privi în ochi.
- Ascultă-mă. Şi eu cred că Tribune e un ziar bun, dar vreau să devină un ziar grozav. Şi vreau să mă ajuţi.
-Nu. Eu nu...
- Şase luni. Fă o probă timp de şase luni. Vom începe prin a-ţi dubla salariul.
Matt Baker o studie o clipă îndelungată. Era tânără, frumoasă şi inteligentă. Şi totuşi... Era ceva la ea ce îi stârnea neliniştea.
- Cine va deţine controlul aici?
Leslie zâmbi.
-Tu eşti editorul-şef al Washington Tribune Enter-prises. Tu vei deţine controlul.
Iar el o crezu.

capitolul 12

Trecuseră şase luni de când Land Roverul Danei fusese aruncat în aer. Ea scăpase fără nimic mai grav decât o contuzie, o coastă fisurată, o fractură la încheie-tură şi o mulţime de vânătăi dureroase. Jovan se alesese

cu o fractură la picior, julituri şi vânătăi. Matt Baker o sunase pe Dana chiar în noaptea aceea şi îi poruncise să se întoarcă la Washington, însă incidentul o făcuse pe Dana mai hotărâtă ca niciodată să rămână.
-Oamenii aceştia sunt disperaţi, îi spuse Dana. Nu pot să întorc pur şi simplu spatele la tot ceea ce se întâmplă. Dacă îmi porunceşti să mă întorc acasă, am să îmi dau demisia.
- Mă şantajezi?
-Da.
-Aşa mi s-a părut şi mie. Matt ridică tonul la ea. Eu nu permit nimănui să mă şantajeze. Ai înţeles? Dana aşteptă. Cum ar fi să-ţi iei concediu?
- Nu am nevoie de concediu.
II auzi pe Matt oftând la celălalt capăt al firului.
-în regulă. Rămâi acolo. Dar, Dana...
-Da?
- Promite-mi că vei fi prudentă.
De afară, din faţa hotelului, Dana auzea sunetul mitralierelor.
-Voi fi.

Oraşul fusese sub un asediu violent toată noaptea. Dana nu reuşise să doarmă. Fiecare explozie a unui proiectil de mortier însemna încă o clădire distrusă, încă o familie rămasă pe drumuri, sau, mai rău, moartă. La primele ore ale dimineţii Dana şi echipajul ei se aflau în stradă, pregătiţi să filmeze.
Benn Albertson aşteptă să se stingă bubuitul unei mortiere, apoi îi făcu semn din cap Danei.
- Zece secunde.
- Sunt gata, spuse Dana.
Benn îi arătă ceva cu degetul, iar Dana întoarse spa-tele ruinelor din fundal şi îşi îndreptă privirea spre camera de filmat.
-Acesta este un oraş care dispare treptat de pe faţa pământului. Având curentul electric întrerupt, şi-a pierdut vederea... Având posturile de radio şi televiziune

închise, şi-a pierdut auzul... Tot ce înseamnă transport public a încetat, iar astfel şi-a pierdut mobilitatea...
Camera se mută asupra unui loc de joacă, distrus de bombe şi pustiu, populat doar de scheletele ruginite ale unor leagăne şi tobogane.
- într-o altă viaţă aici se jucau copii, iar aerul răsuna de râsetele lor.
Nu departe de ea se auzi din nou sunetul mortierelor. Brusc începu să sune alarma de raid aerian. Oamenii care treceau pe stradă în spatele Danei îşi văzură de drum ca şi cum nu ar fi auzit nimic. Sunetul pe care îl auziţi e o nouă alarmă de raid aerian. Le semnalează oamenilor să fugă să se ascundă. Insă locuitorii din Sarajevo au descoperit că nu mai au unde să se ascundă, aşa că merg mai departe, cufundaţi în propria tăcere. Cei care pot să o facă fug din ţară, renunţând la locuinţele lor şi la tot ceea ce au. Prea mulţi dintre cei care rămân mor. E o alegere crudă. Circulă zvonuri despre o posibilă pace. Prea multe zvonuri, prea puţină pace. Se va realiza vreodată? Şi când? Va veni şi ziua când copiii vor ieşi din beciuri şi se vor juca din nou pe aceste leagăne? Nu ştie nimeni. Oamenii pot doar să spere. Sunt Dana Evans, din Sarajevo pentru WTE.
Becul roşu al camerei de filmat se stinse.
- Hai să plecăm de aici, spuse Benn.
Andy Casarez, noul cameraman, începu în grabă să îşi strângă echipamentele.
Pe trotuar se afla un băieţel cu ochii aţintiţi asupra Danei. Era un copil al străzii, purtând haine jegoase şi zdrenţuite şi pantofi găuriţi. De pe faţa mânjită de mizerie scânteiau doi ochi căprui intenşi. Braţul drept îi lipsea. Dana îl privi pe băiatul care o studia şi îi zâmbi.

-Bună. Nu primi nici un răspuns. Dana ridică din umeri şi se întoarse spre Benn. Să mergem.
Câteva minute mai târziu ajunseseră înapoi la Holi- day Inn. Hotelul era plin de reporteri de la ziare, ra-diouri şi televiziuni, formând o familie pestriţă. Erau

rivali, dar, din cauza circumstanţelor periculoase în care se găseau, erau în orice clipă dispuşi să se ajute între ei. Lucrau împreună când se producea câte un eveniment de ultimă oră.
Era când o revoltă în Muntenegru... Când un bom-bardament în Vukovar... Un spital fusese distrus de obuze în Petrovo Selo...
Jean Paul plecase. Primise o altă însărcinare, iar Dana îi ducea dorul teribil de mult.
Ieşind din hotel intr-o dimineaţă, Dana dădu peste băieţelul pe care îl văzuse în stradă, aşteptând acum pe alee. Jovan îi deschise Danei portiera Land Roverului care îl înlocuise pe cel distrus.
- Bună dimineaţa, doamnă.
- Bună dimineaţa.
Băiatul stătea şi se zgâia la Dana. Ea se apropie de el.
- Bună dimineaţa. Neprimind nici un răspuns, Dana îl întrebă pe Jovan. Cum se spune „Bună dimineaţa" în slovenă?
Băieţelul răspunse:
- Dobro jutro.
Dana se întoarse spre el.
- Deci înţelegi engleza.
- Poate.
- Cum te cheamă?
- Kemal.
- Câţi ani ai, Kemal?
Băiatul îi întoarse spatele şi se îndepărtă.
- Ii e frică de străini, spuse Jovan.
Dana îl urmări pe băiat cu privirea.
- Nu pot să nu îl înţeleg. Şi mie mi-e.
Patru ore mai târziu, când Land Roverul reveni pe aleea din spatele hotelului, Kemal aştepta lângă intrare. Când Dana coborî din maşină, Kemal spuse:
- Doisprezece.
- Poftim? Apoi Dana îşi aminti. Oh! Era micuţ pen-tru vârsta lui. Se uită la mâneca dreaptă goală a tricoului

lui şi dădu să îl întrebe ceva, apoi se opri. Unde locu-ieşti, Kemal? Putem să te ducem acasă?
Dana îl privi întorcându-i spatele şi plecând.
Jovan spuse:
- Nu are deloc bune maniere.
Dana spuse încet.
- Poate şi le-a pierdut atunci când şi-a pierdut şi braţul.
In seara aceea, în sala de mese a hotelului, reporterii vorbeau despre noile zvonuri privind o pace iminentă.
-în sfârşit s-a implicat şi ONU, declară Gabriella Orsi. Era şi timpul.
- După părerea mea, e prea târziu.
- Nu e niciodată prea târziu, spuse Dana încet.
în dimineaţa următoare primiră prin telegraf două ştiri importante. Prima era legată de un acord de pace intermediat de către Statele Unite şi Organizaţia Naţi-unilor Unite. Cea de-a doua ştire era că sediul ziarului Oslobodjenje, ziarul oficial din Sarajevo, fusese complet ras de bombe.
- Birourile noastre din Washington vor prelua ştirea legată de acordul de pace, îi spuse Dana lui Benn. Hai să facem noi un reportaj despre Oslobodjenje.
Dana se afla în faţa clădirii demolate care găzduise cândva sediul ziarului. Becul roşu al camerei de filmat era aprins.
-Aici mor oameni în fiecare zi, spuse Dana înspre obiectivul camerei, iar clădirile sunt distruse. Dar această clădire a fost ucisă. Aici se afla singurul ziar liber din Sarajevo, Oslobodjenje. Era un ziar care îi sfida să spună adevărul. Când au fost alungaţi de bombe din sediul lor, jurnaliştii s-au mutat în subsol, pentru a menţine presele în viaţă. Când nu au mai existat chioşcuri prin care să îşi vândă ziarul, reporterii au ieşit ei înşişi în stradă pentru a le vinde. Ceea ce ofereau era mai mult decât simple ziare. Ei vindeau libertate. Odată

cu dărâmarea clădirii Oslobodjenje, în Sarajevo a mai murit o frântură de libertate.
Din biroul său, Matt Baker urmărea reportajul.
- Fir-ar să fie, ce bună e! Se întoarse spre asistentul lui. Vreau să i se dea propriul camion cu satelit. Şi miş- că-te repede.
- Da, domnule.

Când Dana se întoarse în camera ei, găsi un vizitator aşteptând-o. Colonelul Gordan Divjak se lăfăia într-un scaun când intră Dana. Ea se opri, surprinsă.

- Nu mi s-a spus că am un vizitator.
- Nu e o vizită de curtoazie. Ochii lui negri şi mărunţi se concentrară pe ea. Ţi-am urmărit reportajul despre Oslobodjenje.

Dana îl studie circumspectă.

-Da?

-Ţi s-a dat voie să intri în ţară pentru a raporta si-tuaţia, nu pentru a o judeca.

-Nu am jude...

-Nu mă întrerupe. Conceptul tău de libertate nu e neapărat sinonim cu ideea noastră despre libertate. Mă înţelegi?

-Nu. Mă tem că...

-Atunci dă-mi voie să-ţi explic, domnişoară Evans. Eşti oaspete în ţara mea. Poate că spionezi pentru gu-vernul tău.

-Nu sunt...

- Nu mă întrerupe. Te-am avertizat la aeroport. Noi nu ne jucăm aici. Suntem în război. Orice persoană im-plicată în activităţi de spionaj va fi executată. Cuvintele lui erau cu atât mai înfiorătoare cu cât fuseseră rostite pe un ton blând. Se ridică în picioare. Asta a fost ultima ta avertizare.

Dana îl privi plecând. Nu am să-l las să mă înspăi-mânte, îşi spuse ea sfidătoare. Dar era înspăimântată.

Primi de la Matt Baker un pachet cu ajutoare. Era o cutie enormă plină ochi cu dulciuri, batoane de cereale,

conserve alimentare şi o duzină de alte bunuri neperi- sabile. Dana o duse în holul de la intrare pentru a o îm-părţi cu restul reporterilor. Toată lumea fu încântată.

- Ei, ăsta da şef, spuse Satomi Asaka.

-Cum aş face să mă angajez la Washington Tribune? glumi Juan Santos.

Kemal aştepta din nou pe alee. Jacheta subţire şi zdrenţuită de pe el părea gata să se facă bucăţi.

- Bună dimineaţa, Kemal. El rămase mut, privind-o pe sub pleoapele pe jumătate închise. Mă duc la cumpărături. Ai vrea să mă însoţeşti?

Nu primi nici un răspuns.

- Dă-mi voie să pun altfel problema, spuse Dana exasperată. Deschise portiera din spate a maşinii. Treci în maşină. Acum!

Băiatul rămase încremenit pentru o clipă, şocat, apoi porni încet spre maşină. Dana şi Jovan îl priviră urcând pe bancheta din spate.
Dana îi spuse lui Jovan:
- Poţi să găseşti un magazin universal sau un magazin de haine care să fie deschis?
- Ştiu unul.
- Hai să mergem acolo.
îşi continuară drumul în tăcere timp de câteva minute.
- Ai mamă sau tată, Kemal?
Băiatul clătină din cap.
- Unde locuieşti?
El ridică din umeri.
Dana îl simţi venind mai aproape de ea, ca pentru a absorbi din căldura trupului ei.
Magazinul de îmbrăcăminte se afla în Bascarsija, vechea piaţă din Sarajevo. Faţada fusese distrusă de bombe, dar magazinul era deschis.
Dana îl prinse pe Kemal de mâna stângă şi îl conduse în magazin. O vânzătoare spuse:
-Vă pot ajuta?

- Da. Vreau să cumpăr o jachetă pentru un prieten de-al meu. Se uită la Kemal. E cam de dimensiunile lui.
- Pe aici, vă rog.
In secţiunea pentru băieţi se afla un raft plin cu ja-chete. Dana se întoarse spre Kemal şi-l întrebă:
- Care îţi place?
Kemal rămase încremenit şi nu spuse nimic. Dana îi zise vânzătoarei:
- O luăm pe cea maro. Apoi coborî privirea spre pantalonii lui Kemal. Şi cred că vom avea nevoie de o pereche de pantaloni şi nişte ghete noi.
Când ieşiră din magazin o jumătate de oră mai târ-ziu, Kemal era îmbrăcat în hainele noi. Se strecură pe bancheta din spate a maşinii fără un cuvânt.
- Nu ştii să mulţumeşti? se răsti Jovan furios.
Kemal izbucni în lacrimi. Dana îşi petrecu braţele în jurul lui.
- E în regulă, spuse ea. E în regulă?
Ce fel de lume le face aşa ceva copiilor?
Când se întoarseră la hotel, Dana îl privi pe Kemal întorcându-le spatele şi dispărând fără un cuvânt.

-Unde poate locui cineva ca el? îl întrebă Dana pe Jovan.
- Pe străzi, doamnă. în Sarajevo sunt sute de orfani ca el. Nu au case, nu au familii...
- Cum supravieţuiesc?
El ridică din umeri.
jNu ştiu.
în ziua următoare, când Dana ieşi din hotel, Kemal o aştepta îmbrăcat în hainele cele noi. Se spălase pe faţă.
Vestea cea mare care se discută la masa de prânz fu tratatul de pace şi dacă avea sau nu să funcţioneze. Dana decise să îi facă o nouă vizită profesorului Mlădie Staka şi să îi ceară părerea în această privinţă. Profesorul arăta chiar mai fragil decât ultima dată când îl văzuse.
- Mă bucur să te văd, domnişoară Evans. Aud că realizezi nişte reportaje minunate, dar... Ridică din umeri.

Din păcate nu am curent pentru televizorul meu. Ce pot să fac pentru tine?
-Voiam să aflu părerea dumneavoastră despre noul tratat de pace, domnule profesor.
El se lăsă pe spate în scaunul său şi spuse gânditor:
- Mi se pare interesant că în oraşul Dayton din statul Ohio s-a luat o decizie legată de ceea ce urmează să se întâmple cu viitorul oraşului Sarajevo.
- S-a stabilit că se va crea o troică, un organ prezidenţial de trei persoane, alcătuit dintr-un musulman, un croat şi un sârb. Credeţi că ar putea funcţiona, domnule profesor?
- Doar dacă crezi în miracole. Se încruntă. Vor exista şaisprezece corpuri legislative naţionale şi încă o sută nouă guverne locale diferite. E echivalentul politic al Turnului Babei. E ceea ce voi americanii numiţi „căsătorie cu pistolul la tâmplă11. Nici una dintre părţi nu vrea să renunţe la autonomie. Fiecare insistă să îşi păstreze drapelul propriu, numerele de înmatriculare, moneda proprie. Clătină din cap. E o pace de-o zi. Atenţie la ce se va întâmpla în noaptea de după.
Dana Evans depăşise stadiul de simplu reporter şi începea să devină o legendă internaţională. Persoana care se dezvăluia în reportajele ei de televiziune era o fiinţă inteligentă, plină de pasiune. Iar pentru că Dana punea suflet, şi telespectatorii ei puneau suflet şi îi împărtăşeau emoţiile. Matt Baker începu să primească telefoane de la alte canale de ştiri, solicitându-i-se permisiunea de a retransmite reportajele Danei Evans. Fu

încântat pentru ea. S-a dus acolo să facă un lucru bun, îşi spuse el, şi va sfârşi prin a face ceva grozav.
Având acum propriul ei camion cu satelit, Dana era mai ocupată ca niciodată. Nu mai depindea de bunăvoinţa companiei iugoslave de satelit. Ea şi Benn decideau ce subiecte voiau să abordeze, iar Dana scria reportajele şi le transmitea video. O parte dintre reportaje erau

transmise în direct, iar altele erau înregistrate. Dana, Benn şi Andy cutreierau străzile şi fotografiau diversele fundaluri de care aveau nevoie, apoi, întro cameră de editare, Dana adăuga propriul comentariu şi trimitea materialul prin satelit înapoi la Washington.
La prânz, în sala de mese a hotelului, platouri întin-se cu sendvişuri se lăfăiau în mijlocul mesei. Jurnaliştii erau ocupaţi să se servească. Roderick Munn de la BBC intră în încăpere ţinând în mână un articol decupat din materialele Associated Press.
- Ascultaţi aici, toată lumea. Citi cu voce tare ce scria în articol: „Reportajele Danei Evans, corespondent străin pentru WTE, sunt în prezent retransmise de către o duzină de posturi de televiziune. Domnişoara Evans a fost nominalizată la mult râvnitul Peabody Award...“
Articolul continua pe acelaşi ton:
-Nu-i aşa ce noroc pe capul nostru că lucrăm cu cineva atât de celebru? spuse sarcastic unul dintre reporteri.
In momentul acela Dana intră în sala de mese.
- Bună tuturor. Nu am timp să iau prânzul azi. O să îmi iau câteva sendvişuri cu mine. Inşfăcă mai multe sendvişuri şi le acoperi cu şerveţele de hârtie. Ne vedem mai târziu.
O priviră cu toţii în tăcere când ieşi. Ajunsă afară, Dana dădu peste Kemal, care o aştepta.
- Bună ziua, Kemal. Nu primi nici un răspuns. Urcă în maşină. Kemal se strecură pe bancheta din spate. Dana îi în-tinse un sendviş şi îl privi înfulecându-l în tăcere. îi mai dădu un sendviş, iar el începu să îl mănânce.
- încet, spuse ea.
- încotro? întrebă Jovan.
Dana se întoarse spre Kemal.
- încotro? El o privi fără a înţelege. Te ducem acasă, Kemal. Unde locuieşti?
El clătină din cap.

-Trebuie să ştiu. Unde locuieşti?
Douăzeci de minute mai târziu maşina opri în faţa unui uriaş teren viran din apropierea malurilor râului Miljacka. Zeci de cutii mari de carton erau împrăştiate în toate direcţiile, iar terenul era sufocat sub tot felul de gunoaie. Dana coborî din maşină şi se întoarse spre Kemal.
- Aici locuieşti?
El dădu ezitant din cap.
- Şi locuiesc şi alţi băieţi aici?
Kemal confirmă din nou.
- Vreau să fac un reportaj despre asta, Kemal.
El clătină din cap.
- Nu? De ce nu?
- Poliţia va veni şi ne va lua de aici. Nu.
Dana îl studie pentru o clipă.
- în regulă. Promit.
în dimineaţa următoare Dana se mută din camera ei de la Holiday Inn. Când nu apăru la micul dejun, Gabriella Orsi de la Altre Station din Italia întrebă:
- Unde e Dana?
Roderick Munn îi răspunse.
- A plecat. Şi-a închiriat o casă rurală în care să locuiască. Zicea că vrea să stea singură.
Nikolai Petrovich, rusul de la Gorizont 22, spuse:
- Toţi am vrea să stăm singuri. Deci nu suntem suficient de buni pentru ea?
Toată lumea primi vestea cu un sentiment de dezaprobare.
în după-amiaza următoare sosi un alt pachet mare cu ajutoare pentru Dana. Nikolai Petrovich spuse:
- Din moment ce ea nu e aici, am putea să ne bucu-răm noi de pachet, ei?
Recepţionera hotelului spuse:
- îmi pare rău. Domnişoara Evans va trimite pe cineva să i-l ridice.

Câteva minute mai târziu apăru Kemal. Reporterii îl priviră luând pachetul şi plecând cu el.
-Nici măcar nu îşi mai împarte bunătăţile cu noi, bombăni Juan Santos. Cred că i s-a urcat celebritatea la cap.

Pe parcursul săptămânii următoare Dana continuă să îşi filmeze reportajele, însă nu mai trecu pe la hotel. Resentimentele împotriva ei se înteţiră. Dana şi orgoliul ei deveniseră principalul subiect de conversa-ţie. Câteva zile mai târziu, când la hotel sosi un nou pachet cu ajutoare, Nikolai Petrovich se duse la recep-ţionera hotelului şi întrebă:
-Şi după pachetul acesta va trimite domnişoara Evans pe cineva?
- Da, domnule.
Rusul se întorsese în grabă în sala de mese.
-A mai venit un pachet, spuse el. Va apărea cineva să îl ridice. Ce-ar fi să îl urmărim şi să îi spunem dom-nişoarei Evans ce părere avem despre reporterii care se cred prea buni pentru tot restul lumii?
Fu aprobat în unanimitate. Când sosi Kemal să ridi-ce pachetul, Nikolai îl întrebă.
-1-l duci domnişoarei Evans?
Kemal dădu din cap.
- A spus că vrea să ne vadă. Venim cu tine.
Kemal îl studie pentru o clipă, apoi ridică din umeri.
-Te luăm cu una dintre maşinile noastre, spuse Nikolai Petrovich. Tu spune-ne unde să mergem. Zece minute mai târziu, o caravană de maşini îşi croia drum pe străzi laterale pustii. La periferia oraşului Kemal le indică o casă rurală care fusese parţial distrusă de bombe. Maşinile se opriră. Tu du-te înainte şi du-i pachetul, spuse Nikolai. Noi o vom surprinde.
II priviră pe Kemal intrând în casă. Aşteptară o clipă, apoi porniră spre casă şi se năpustiră înăuntru pe uşa din faţă. Se opriră şocaţi. încăperea era plină cu copii

de toate vârstele, mărimile şi culorile. Majoritatea erau schilozi. O duzină de paturi de campanie fuseseră înşirate lângă pereţi. Când uşa se deschise larg, Dana tocmai împărţea între copii conţinutul pachetului cu ajutoare. Ridică privirea uluită când grupul de reporteri dădu buzna înăuntru.
-Ce... ce căutaţi aici?
Roderick Munn se uită în jurul lui, ruşinat.
- îmi pare foarte rău, Dana. Am făcut o greşeală. Am crezut...
Dana se întoarse spre grup.
- înţeleg. Sunt orfani. Nu au unde să meargă şi nu au pe nimeni care să aibă grijă de ei. Majoritatea se aflau într-un spital când a fost bombardat. Dacă îi găseşte poliţia, vor fi băgaţi în ceva ce se pretinde a fi orfelinat şi vor muri acolo. Dacă rămân aici, vor muri. încerc de ceva vreme să găsesc

o soluţie pentru a-i scoate din ţară, dar deocamdată nu a funcţionat nimic. Ridică spre grup o privire rugătoare. Aveţi voi vreo idee?
Roderick Munn spuse încet:
- Cred că am eu. Există un avion al Crucii Roşii care decolează spre Paris în seara asta. Pilotul e un prieten de-al meu.
Dana întrebă plină de speranţă:
- Aţi vrea să vorbiţi cu el?
Munn dădu din cap.
-Da.
Nikolai Petrovich spuse:
-Staţi aşa! Nu putem să ne implicăm în nimic de genul. O să ne scoată pe toţi din ţară.
-Tu n-ai decât să nu te implici, replică Munn. Ne descurcăm noi.
-Sunt împotriva ideii, spuse Nikolai cu încăpăţâna-re. Ne va pune pe toţi în pericol.
- Cum rămâne cu bieţii copii? întrebă Dana. E vorba de vieţile lor.

Spre sfârşitul după-amiezii Roderick Munn veni să o vadă pe Dana.
-Am discutat cu prietenul meu. Mi-a spus că i-ar face plăcere să îi ducă pe copii la Paris, unde vor fi în siguranţă. Are şi el doi băieţi.
Dana fu încântată.
- E minunat. Mulţumesc din suflet.
Munn o privi.
- Noi suntem cei care ar trebui să-ţi mulţumim.
La ora opt în seara aceea, o furgonetă cu însemnele Crucii Roşii pe laterale opri în faţa casei în care se aflau copiii. Şoferul semnaliză cu farurile şi, la adăpostul întunericului, Dana şi copiii se strecurară în grabă în furgonetă. Cincisprezece minute mai târziu maşina se îndrepta spre aeroportul Butmir. Aeroportul fusese în-chis temporar, făcându-se o excepţie doar pentru avioa-nele Crucii Roşii, care aduceau provizii şi îi transportau pe cei grav răniţi. Drumul până la aeroport i se păru Danei cel mai lung din viaţa ei. Avea impresia că nu se mai termina. Când văzu în faţa ei luminile aeroportului, le spuse copiilor:
-Aproape am ajuns. Kemal o strângea de mână. Vei fi bine, îl asigură Dana. O să fiţi cu toţii bine îngrijiţi.
Şi adăugă în gând, o să îmi fie dor de voi.
La aeroport un paznic făcu semn furgonetei să trea-că, iar vehiculul se duse direct la un avion cargo care aştepta, având însemnele Crucii Roşii pictate pe frize- laj. Pilotul stătea în picioare lângă avion. Veni în grabă spre Dana.

-Pentru numele lui Dumnezeu, aţi întârziat! Urcă-i la bord, rapid. Ar fi trebuit să decolăm acum douăzeci de minute.
Dana îi împinse pe copii să urce rampa de îmbarca-re. Kemal fu ultimul. Se întoarse spre Dana, cu buzele tremurând.
- Am să te mai văd vreodată?

- Poţi fi sigur de asta, spuse Dana. îl îmbrăţişă şi îl ţinu strâns pentru o clipă, rugându-se în gând pentru el. Urcă la bord acum.
Câteva momente mai târziu, uşa se închise. Se auzi huruit de motoare, iar avionul începu să ruleze pe pistă. Dana şi Munn zăboviră să îl privească. La capătul pistei avionul se ridică în aer şi împunse cerul estic, luând-o spre nord în direcţia Parisului.
- Aţi făcut o faptă minunată, spuse şoferul furgone- tei. Vreau să vă spun...
Din spatele lor se auzi scrâşnetul unei maşini oprin- du-se, ceea ce îi făcu să se întoarcă. Colonelul Gordan Divjak sări din maşină şi ridică o privire mânioasă spre cerul pe care avionul era pe punctul de a dispărea. Lângă el se afla Nikolai Petrovich, jurnalistul rus. Colonelul Divjak se întoarse spre Dana.
- Eşti arestată. Te-am avertizat că spionajul se pedepseşte cu moartea.
Dana trase adânc aer în piept:
- Colonele, dacă aveţi de gând să mă judecaţi pentru spionaj...
El o privi pe Dana în ochi şi spuse încet:
- Cine a pomenit ceva de vreo judecată?

capitolul 13

Festivităţile de inaugurare, paradele şi ceremoniile de instaurare în funcţie se încheiaseră, iar Oliver era nerăbdător să îşi înceapă preşedinţia.
Washington D.C. era probabil singurul oraş din lume dedicat în întregi-me politicii. Era centrul de putere al lumii, iar Oliver Russell era miezul acelui centru. Avea impresia că toată lumea era conectată într-un fel sau altul cu guvernul federal. în zona metropolitană a Washington-ului existau cincisprezece mii de lobby-şti şi peste cinci mii de jurnalişti, toţi sugând de la sânul matern al guvernului. Oliver Russell îşi aminti de critica subtilă a lui John

Kennedy: „Washington D.C. e un oraş cu eficienţă tipic sudistă şi farmec tipic nordic".

In prima lui zi ca preşedinte Oliver se plimbă cu Jan prin Casa Albă. Cunoşteau amândoi datele statistice: 132 de camere, 32 de băi, 29 de şemineuri, 3 lifturi, un bazin de înot, teren de golf, teren de tenis, pistă de alergare, sală de sport, groapă de aruncat potcoave, sală de bowling şi cinematograf şi optsprezece acri de teren superb amenajat. Dar să locuiască efectiv acolo, să facă parte din istoria acelei clădiri, era copleşitor.
- E ca un vis, nu-i aşa? oftă Jan.
Oliver o luă de mână.
- Mă bucur că îmi eşti alături în asta, scumpo.
Şi era sincer. Jan devenise un companion minunat. Era mereu lângă el, susţinându-l afectuoasă. Din ce în ce mai mult, Oliver constata că îi făcea plăcere să fie cu ea.
Când se întoarse în Biroul Oval, Oliver îl găsi pe Pe- ter Tager aşteptând să discute cu el. Prima numire în funcţie făcută de Oliver fusese să îl promoveze pe Tager la rangul de şef de stat major.
Oliver spuse:
- încă nu pot să cred toate astea, Peter.
Peter Tager zâmbi.
- Oamenii o cred. Ei v-au votat să ajungeţi aici, domnule preşedinte.
Oliver ridică privirea spre el.
- Spune-mi în continuare Oliver.
-în regulă. Când suntem doar noi. Dar trebuie să înţelegi că, din momentul acesta, tot ceea ce faci poate afecta întreaga lume. Orice cuvânt al tău poate zgudui economia sau poate avea impact asupra a o sută de alte ţări de pe glob. Ai mai multă putere decât oricine altcineva din lume.
Se auzi ţârâitul intercomului.
- Domnule preşedinte, vă caută senatorul Davis.
- Trimite-l înăuntru, Heather.

Tager oftă.
- Ar fi bine să mă apuc de treabă. Biroul meu arată ca un munte de hârtii.
Uşa se deschise şi intră Todd Davis.
- Peter...
- Domnule senator...
Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Tager spuse:
- Ne vedem mai târziu, domnule preşedinte.
Senatorul Davis se apropie de masa de scris a lui
Oliver şi dădu din cap.

-Arăţi foarte bine la biroul ăsta, Oliver. Nu-ţi pot spune cât sunt de încântat să te văd aşezat aici.
-Mulţumesc, Todd. încă încerc să mă obişnuiesc cu el. Adică aici au stat Adams... şi Lincoln... şi Roosevelt...
Senatorul Davis râse.
- Nu te lăsa speriat de asta. înainte să devină legende, şi eu au fost oameni ca tine, stând la biroul ăsta şi încercând să ia deciziile corecte. La început pe toţi i-a înspăimântat gândul de a se aşeza în scaunul ăsta. Tocmai m-am văzut cu Jan. E în al nouălea cer. Va fi o primă-doamnă minunată.
- Ştiu că e.
- Că tot veni vorba, am aici o mică listă pe care aş dori să o discut cu tine, domnule preşedinte.
Rosti apelativul „domnule preşedinte*1 pe un ton jovial.
- Fireşte, Todd.
Senatorul Davis împinse lista pe masă.
- Ce-i asta?
- Doar câteva sugestii pe care vreau să le fac pentru cabinetul tău.
- Oh. Ei bine, eu am decis deja...
-Mă gândeam că poate vei dori să arunci o privire peste astea.
- Dar nu are nici un rost...
- Aruncă o privire peste ele, Oliver.

Tonul senatorului se răcise. Oliver îşi îngustă ochii.
-Todd...
Senatorul Davis ridică o mână.
- Oliver, nu aş vrea să crezi nici pentru o clipă că încerc să îmi impun voinţa sau dorinţele asupra ta. Te-ai înşela. Am redactat lista asta pentru că eu consider că aceştia sunt cei mai buni oameni care te pot ajuta să îţi serveşti ţara. Sunt un patriot, Oliver, şi nu mă ruşinez cu asta. Ţara asta înseamnă totul pentru mine. Vocea i se poticni. Totul. Dacă crezi că te-am ajutat să ajungi în biroul ăsta doar pentru că eşti ginerele meu, te înşeli amarnic. M-am luptat să mă asigur că ajungi aici pentru că sunt ferm convins că eşti omul cel mai potrivit pentru această funcţie. Asta e ceea ce mă interesează cel mai mult. Bătu cu un deget în bucata de hârtie. Iar oamenii aceştia pot să te ajute să-ţi faci treaba.
Oliver nu spuse nimic.
- Sunt în oraşul acesta de mulţi ani, Oliver. Şi ştii ce am învăţat? Că nu e nimic mai jalnic decât un preşedinte cu un singur mandat. Şi ştii de ce? Pentru că în primii patru ani abia începe să îşi formeze o idee despre ce ar putea face pentru a ajuta ţara asta să progreseze. Are o mulţime de vise de

îndeplinit. Şi exact când e pregătit să le îndeplinească, exact când e pregătit să îşi lase cu adevărat amprenta în lume - aruncă o privire în jurul lui, prin birou - vine altcineva şi se instalează aici, iar visele acelea pur şi simplu dispar. E trist să te gândeşti la asta, nu? Toţi oamenii aceia cu vise măreţe care nu au obţinut decât un singur mandat. Ştiai că de la instalarea în funcţie a lui McKinley, în 1897, mai mult de jumătate dintre preşedinţii care i-au urmat au fost preşedinţi cu un singur mandat? Dar tu, Oliver, voi avea grijă să fii un preşedinte cu două mandate. Vreau să ai posibilitatea de a-ţi îndeplini toate visele. Mă voi ocupa să fii ales şi a doua oară.
Senatorul Davis se uită la ceas şi se ridică.
-Trebuie să plec. Avem o convocare de cvorum la senat. Ne vedem diseară la cină.
Ieşi pe uşă. Oliver rămase cu privirea aţintită în urma lui vreme îndelungată. Apoi se întinse şi luă lista pe care i-o lăsase senatorul Todd Davis.
In visul lui, Miriam Friedland se trezi şi se ridică în capul oaselor în pat. La căpătâiul ei se afla un poliţist. Acesta coborî privirea spre ea şi spuse:
- Acum ne poţi spune cine ţi-a făcut asta?
-Da.
Oliver se trezi scăldat în sudoare.
La prima oră în dimineaţa următoare, sună la spita-lul la care era internată Miriam.
-Mă tem că nu s-a schimbat nimic, domnule pre-şedinte, îi spuse şeful de personal. Sincer, nu arată prea bine.
Oliver spuse ezitant:
- Nu are familie. Dacă nu credeţi că o să supravieţuiască, nu ar fi mai uman să o deconectaţi de la aparatele care o ţin în viaţă?
-Cred că ar trebui să mai aşteptăm puţin şi să ve-dem ce se întâmplă, spuse doctorul. Uneori se produce un miracol.
Jay Perkins, şeful de protocol, îi prezentă raportul preşedintelui:
- Există o sută patruzeci şi şapte de misiuni diplomatice în Washington, domnule preşedinte. Cartea albastră, Lista Diplomatică, cuprinde numele tuturor celor care reprezintă un guvern străin, precum şi partenerii acestora. In cartea verde, Lista Socială, sunt trecute numele celor mai importanţi diplomaţi, rezidenţi ai oraşului Washington şi membri ai Congresului.
îi întinse lui Oliver mai multe coli de hârtie.
- Aceasta este o listă cu potenţialii ambasadori străini pe care îi veţi primi.

Oliver aruncă o privire peste listă şi observă numele ambasadorului italian şi al soţiei acestuia: Atilio Picone şi Sylva. Sylva. întrebă cu un aer inocent:
- Vor veni însoţiţi de soţiile lor?
- Nu. Soţiile vor fi prezentate ulterior. V-aş sugera să începeţi să vedeţi candidaţii cât de repede posibil.
- în regulă.
Perkins spuse:
- Voi încerca să fac în aşa fel încât, până sâmbăta viitoare, să aveţi toţi ambasadorii străini acreditaţi. Poate vă veţi gândi să organizaţi un dineu la Casa Albă în onoarea lor.
- E o idee bună.
Oliver aruncă din nou o privire la lista de pe masa lui de scris: Atilio şi Sylva Picone.
Sâmbătă seara, sala de mese de protocol era decorată cu steagurile diverselor ţări reprezentate de către ambasadorii străini. Oliver discutase cu Atilio Picone cu două zile în urmă, când acesta îşi prezentase documentele de acreditare.
- Cum se simte doamna Picone? îl întrebase Oliver.
Urmase o scurtă pauză.
-Soţia mea este foarte bine. Mulţumesc, domnule preşedinte.
Dineul decurgea minunat. Oliver trecea de la o masă la alta, făcând conversaţie cu oaspeţii lui şi fermecându-i pe toţi. In încăperea aceea se aflau o parte dintre cei mai importanţi oameni din lume. Oliver Russell se apropie de trei doamne care aveau o poziţie însemnată în societate şi erau căsătorite cu bărbaţi de rang înalt. Dar acestea erau la rândul lor persoane foarte influente.
-Leonore... Delores... Carol...
în timp ce Oliver îşi croia drum prin încăpere, Sylva Picone veni la el şi îi întinse mâna.
- E un moment pe care l-am aşteptat cu nerăbdare, spuse ea, cu ochii scânteindu-i.
- Şi eu, murmură Oliver.

- Ştiam eu că vei fi ales, adăugă ea, aproape în şoaptă.
- Putem vorbi mai târziu?
Ea nu ezită nici o clipă.
- Desigur.

După cină oaspeţii dansară în somptuoasa sală de bal, pe muzica Fanfarei Marinei. Oliver o privi pe Jan dansând şi îşi spuse: Ce femeie superbă. Ce trup minu-nat. Seara se dovedi un succes uriaş.
In săptămâna următoare, pe prima pagină a Washington Tribune, titlul mare anunţa furios:
PREŞEDINTELE ESTE
ACUZAT DE FRAUDA ÎN CAMPANIE
Oliver se zgâi la titlu, nevenindu-i să creadă. Momentul era cum nu se poate mai prost.
Cum fusese posibil să se întâmple aşa ceva? Şi brusc îşi dădu seama cum se întâmplase. Răspunsul se afla chiar sub ochii lui, pe titlul ziarului: „Editor, Leslie Stewart“.
In săptămâna de după aceea un articol de pe prima pagină a Washington Tribune titra:
PREŞEDINTELE VA FI CERCETAT ÎN LEGĂTURĂ CU FALSIFICAREA UNOR DECLARAŢII DE IMPUNERE ÎN STATUL KENTUCKY.
Două săptămâni mai târziu o nouă ştire apăru pe prima pagină a aceluiaşi ziar:
O FOSTĂ ASISTENTA A PREŞEDINTELUI RUSSELL INTENŢIONEAZĂ SĂ ÎI INTENTEZE PROCES SUB ACUZAŢIA DE HĂRŢUIRE SEXUALĂ.
Uşa Biroului Oval se deschise larg şi intră Jan.
-Ai văzut ziarul de azi-dimineaţă?

-	Da, am...
-	Cum ai putut să ne faci asta, Oliver? Ai...
-Stai aşa! Nu înţelegi ce se petrece, Jan? Leslie Ste- wart se află în spatele întregii poveşti. Sunt sigur că a plătit-o pe femeia aia ca să-mi facă asta. încearcă să se răzbune pentru că am lăsat-o baltă ca să mă căsătoresc cu tine. în regulă. A reuşit. Gata.
îl sună senatorul Davis.
-	Oliver, aş dori să ne vedem intr-o oră.
-	Voi fi aici, Todd.
Oliver se afla în mica bibliotecă a Casei Albe când sosi Todd Davis. Se ridică să îl întâmpine.
-	Bună dimineaţa.
-	Ba al naibii să fiu dacă este bună. Vocea senato-rului Davis era încărcată de furie. Femeia aia o să ne distrugă.

-Nu, n-o să facă asta. Doar...
-Toată lumea citeşte nenorocita aia de fiţuică de scandal, iar oamenii cred ceea ce citesc.
-Todd, toată treaba o să se răsufle şi...
- N-o să se răsufle. Ai auzit editorialul de la WTE de azi-dimineaţă? Subiectul a fost cine va fi următorul nostru preşedinte. Tu ai fost la coada listei. Leslie Stewart e hotărâtă să te nimicească. Trebuie să o opreşti. Cum e vorba aia, „e fără de seamăn mânia femeii batjocorite"?
-Mai există un adagiu, Todd, despre libertatea pre-sei. Nu avem ce să facem în privinţa asta.
Senatorul Davis îl privi pe Oliver cu o expresie spe-culativă.
- O, ba da, avem.
- La ce te referi?
- Stai jos.
Cei doi bărbaţi se aşezară.
- E evident că femeia asta e în continuare îndrăgos-tită de tine, Oliver. Aşa înţelege ea să te pedepsească pentru ceea ce i-ai făcut. Nu te certa niciodată cu cineva care cumpără tuş la tonă. Sfatul meu e să faci pace.

- Şi cum să fac asta?
Senatorul Davis coborî privirea spre prohabul lui Oliver.
- Foloseşte-ţi capul.
-Stai puţin, Todd! Cumva îmi sugerezi să...?
- Ceea ce îţi sugerez e să o calmezi. Spune-i că îţi pare rău. Crede-mă, încă te iubeşte. Dacă nu ar fi aşa, nu ar face asta.
- Şi ce anume vrei să fac eu, mai exact?
-Să o farmeci, băiete. Ai făcut-o o dată, poţi să o faci din nou. Trebuie să o câştigi de partea ta. Vineri ai programat aici un dineu al Departamentului de Stat. Invit-o. Trebuie să o convingi să renunţe la ceea ce a început să facă.
-Nu ştiu cum aş putea...
- Nu mă interesează cum o faci. Eventual ai putea să
0 duci undeva unde să discutaţi în linişte. Am o casă la ţară în Virginia. E un loc foarte discret. Mă duc în Florida peste weekend şi i-am cerut lui Jan să mă înso-ţească. Scoase o coală de hârtie şi o legătură de chei şi
1 le întinse lui Oliver. Poftim indicaţiile cum să ajungi acolo şi cheile de la casă.
Oliver se zgâi la el.

- Dumnezeule! Ai plănuit toate astea? Dar dacă Leslie nu va... dacă nu e interesată? Dacă refuză să vină cu mine?
Senatorul Davis se ridică.
- E interesată. Va veni cu tine. Ne vedem luni, Oliver. Succes.
Oliver rămase cufundat în gânduri vreme îndelungată. Şi îşi spuse: Nu. Nu pot să-i fac asta din nou. N-am s-o fac.
în seara aceea, în timp ce se îmbrăcau pentru cină, Jan spuse:
- Oliver, tata m-a rugat să îl însoţesc în Florida week- endul ăsta. I se va decerna un fel de premiu şi cred că vrea să se laude cu soţia preşedintelui. Te-ar supăra foarte tare dacă m-aş duce? Ştiu că avem programat un dineu

al Departamentului de Stat pentru vinerea asta, deci dacă vrei să rămân...
- Nu, nu. Du-te liniştită. O să îmi fie dor de tine.
Şi chiar o să îmi fie dor de ea, adăugă în gând. Ime-diat ce rezolv problema cu Leslie, am să încep să petrec mai mult timp cu Jan.
Leslie vorbea la telefon când secretara ei intră în grabă în birou.
-Nu vezi că...
- Vă caută preşedintele Russell pe linia trei.
Leslie o privi pentru o clipă, apoi zâmbi.
- în regulă. Rosti în receptor. Te sun eu înapoi. Apăsă butonul pentru linia trei. Alo!
- Leslie?
- Bună, Oliver. Sau ar trebui să-ţi spun domnule preşedinte?
- Poţi să-mi spui oricum doreşti. Adăugă pe un ton lejer. Şi ai făcut-o. Urmă o tăcere prelungită. Leslie, aş vrea să te văd.
- Eşti sigur că e o idee bună?
- Sunt foarte sigur.
- Eşti preşedintele ţării. Nu pot să te refuz, aşa-i?
-Nu dacă eşti un patriot adevărat. Vineri seara are
loc un dineu al Departamentului de Stat la Casa Albă. Te rog să vii.
- La ce oră?
- La opt.
- în regulă. Voi fi acolo.
Leslie era năucitor de frumoasă intr-o rochie St. John lungă şi mulată, din tricot negru, cu guler mandarin şi închisă în faţă cu nasturi poleiţi cu aur de douăzeci şi două de carate. în partea stângă rochia avea o despi- cătură de treizeci şi cinci de centimetri care îi dezgolea pielea. în clipa în care o privi, Oliver fu năpădit de amintiri.

-Leslie...
- Domnule preşedinte.
El îi luă mâna şi o găsi umedă. E un semn, îşi spuse Oliver. Dar ce trădează? Nelinişte? Furie? Amintiri de demult?
- Mă bucur atât de mult că ai venit, Leslie.
- Da. Şi eu mă bucur.
- Vorbim mai târziu.
Zâmbetul ei îl încălzi.
-Da.
La două mese distanţă de unde stătea Oliver se afla un grup de diplomaţi arabi. Unul dintre ei, un bărbat oacheş cu trăsături tăioase şi ochi întunecaţi, părea să îl privească intens pe Oliver.
Oliver se aplecă spre Peter Tager şi arătă din cap în-spre arab.
- Cine e ăla?
Tager aruncă o privire rapidă.
-Aii al-Fulani. E secretarul unuia dintre Emiratele Arabe Unite. De ce întrebi?
- N-am un motiv anume.
Oliver se uită din nou. Ochii bărbatului erau în con-tinuare aţintiţi asupra lui.
Oliver îşi petrecu seara întreţinându-şi oaspeţii, fă- cându-i să se simtă bine. Sylva se afla la o masă, Leslie la alta. De-abia când seara era pe punctul de a se încheia reuşi Oliver să rămână singur cu Leslie pentru o clipă.
-Trebuie să vorbim. Am multe să îţi spun. Putem să ne întâlnim undeva?
Vocea ei nu trădă decât o foarte vagă ezitare.
- Oliver, poate ar fi mai bine să nu...
-Am o casă în Manassas, Virginia, la circa o oră dis-tanţă de Washington. Vrei să ne întâlnim acolo?
Ea îl privi în ochi. Şi de data aceasta nu ezită.
- Dacă vrei tu.
Oliver îi descrise unde se afla casa.
- Mâine la opt?

Leslie răspunse cu o voce senzuală.
- Voi fi acolo.
La o şedinţă a Consiliului Naţional de Securitate din

dimineaţa următoare, directorul Agenţiei Centrale de Informaţii, James Frisch, veni cu o veste neaşteptată:
- Domnule preşedinte, am fost informaţi în dimineaţa aceasta că Libia achiziţionează diverse arme atomice de la Iran şi China. Există zvonuri insistente conform cărora armele vor fi folosite pentru a ataca Israelul. Va dura o zi sau două până vom putea confirma.
Lou Werner, secretarul de stat, spuse:
-Nu cred că ar trebui să aşteptăm. Să protestăm acum, în cel mai ferm mod cu putinţă.
Oliver îi spuse lui Werner:
-Vezi ce informaţii suplimentare reuşeşti să obţii.
Şedinţa dură toată dimineaţa. Din când în când Oliver se trezi gândindu-se la întâlnirea cu Leslie.
-Trebuie s-o farmeci, băiete... Să o câştigi de partea ta.
Sâmbătă seara Oliver se afla într-una dintre maşinile de serviciu ale Casei Albe, condusă de un agent de încredere al Serviciilor Secrete, şi se îndrepta spre Manas- sas, Virginia. Era foarte tentat să anuleze întâlnirea, dar era prea târziu. îmi fac griji degeaba. Leslie probabil că nici măcar nu îşi va face apariţia.
La ora opt Oliver se uită pe fereastră şi văzu maşina lui Leslie intrând pe aleea casei senatorului. O privi co-borând din maşină şi pornind spre intrare. îi deschise uşa din faţă. încremeniră amândoi în prag, fixându-se cu privirea, iar timpul păru să dispară şi, cumva, fu ca şi cum nu s-ar fi separat niciodată.
Oliver fu primul care îşi recăpăta glasul:
-Dumnezeule! Când te-am văzut ieri seară... Aproa-pe uitasem cât eşti de frumoasă. Oliver o luă pe Leslie de mână şi se retraseră în living. Ce doreşti să bei?
- Nu vreau nimic. Mulţumesc.
Oliver se aşeză lângă ea pe canapea.

-Trebuie să te întreb ceva, Leslie. Mă urăşti?
Ea clătină încet din cap.
-Nu. Credeam că te urăsc. Zâmbi trist. Intr-un fel, presupun că aşa se explică succesul meu.
- Nu înţeleg.
- Am vrut să mă răzbun pe tine, Oliver. Am cumpărat ziare şi posturi de televiziune pentru a putea să te atac. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Iar când m-ai părăsit, nu... nu credeam că voi putea suporta.

Leslie se luptă să îşi stăpânească lacrimile. Oliver îşi petrecu un braţ în jurul ei.
- Leslie.
Apoi buzele lui ajunseră peste ale ei şi începură să se sărute pasional.
- O, Doamne, spuse ea. Nu mă aşteptam să se întâmple asta.
Şi se strânseră fierbinte în braţe, iar el o luă de mână şi o conduse în dormitor. începură să se dezbrace reciproc.
- Grăbeşte-te, iubitule, spuse Leslie. Grăbeşte-te...
Şi ajunseră în pat, unul în braţele celuilalt, cu tru-purile atingându-li-se, amintindu-şi. Făcură dragoste cu tandreţe şi ardoare, aşa cum fusese la început. Iar acesta era un nou început. Rămaseră amândoi întinşi pe pat, epuizaţi.
- Ce interesant e, spuse Leslie.
- Ce anume?
-Toate chestiile alea teribile pe care le-am publicat despre tine. Am făcut-o pentru a-ţi atrage atenţia asupra mea. Se cuibări mai strâns lângă el. Şi am reuşit, nu-i aşa?
El rânji.
- Şi încă cum.
Leslie se ridică în capul oaselor şi îl privi.
-Sunt atât de mândră de tine, Oliver. Preşedintele Statelor Unite.
- încerc să fiu unul al naibii de bun. Asta e ceea ce contează cu adevărat pentru mine. Vreau să îmi las

amprenta în lume. Oliver se uită la ceas. Mă tem că tre-buie să mă întorc.
- Desigur. Te las să pleci tu primul.
- Când am să te văd din nou, Leslie?
- Oricând doreşti.
-Va trebui să fim prudenţi.
- Ştiu. Vom fi.
Leslie rămase întinsă pe pat, privindu-l visătoare pe Oliver cât timp acesta se îmbrăcă. Când Oliver era gata de plecare, se aplecă peste pat şi spuse:
-Tu eşti miracolul meu.
- Şi tu al meu. Aşa ai fost dintotdeauna.
El o sărută.
-Te sun mâine.
Oliver se întoarse în grabă la maşină şi fu dus înapoi la Washington. Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât rămân mai neschimbate, îşi spuse Oliver. Trebuie să fiu atent să nu o mai rănesc niciodată. Luă telefonul din

maşină şi formă numărul de Florida pe care i-l dăduse senatorul Davis. Senatorul răspunse personal la telefon:
-Alo!
- Sunt Oliver.
- Unde eşti?
- Mă întorc la Washington. Te-am sunat doar ca să-ţi dau o veste bună. Nu mai trebuie să ne facem griji pentru problema aceea. Totul e sub control.
-Nici nu-ţi pot spune cât mă bucur să aud asta.
Tonul senatorului Davis trăda o profundă uşurare.
-Ştiam că ai să te bucuri, Todd.
în dimineaţa următoare, în timp ce se îmbrăca, Oli-ver luă un exemplar din Washington Tribune. Pe prima pagină se afla o fotografie ilustrând casa din Manassas a senatorului Davis. Legenda de sub poză anunţa:
CUIBUŞORUL DE NEBUNII SECRET
AL PREŞEDINTELUI RUSSELL

capitolul 14
Oliver se holbă la ziar, nevenindu-i să creadă. Cum putuse să îi facă aşa ceva? Se gândi la cât de pasională fusese în pat. Iar el interpretase totul cât se poate de greşit. Fusese o pasiune alimentată de ură, nu de iubire. Nu am cum să o opresc vreodată, îşi spuse Oliver cu disperare.
Senatorul Todd Davis se uită consternat la articolul de pe prima pagină. înţelegea puterea presei şi ştia cât de mult avea să îl coste această răzbunare personală. Va trebui să o opresc eu însumi, decise senatorul Davis.
Când ajunse la biroul lui din Senat, o sună pe Leslie:
- A cam trecut ceva vreme, spuse senatorul Davis pe un ton călduros. Prea multă. Mă gândesc mult la tine, domnişoară Stewart.
- Şi eu mâ gândesc la dumneavoastră, domnule se-nator Davis. Intr-un fel, tot ceea ce am vi se datorează dumneavoastră.
El chicoti.
-Nicidecum. Când ai avut o problemă, m-am bucu-rat să te pot ajuta.
- E ceva anume ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule senator?
-Nu, domnişoară Stewart. Dar e ceva ce aş vrea să fac eu pentru tine. Sunt unul dintre cititorii tăi fideli, să ştii, şi consider că Tribune e un ziar de-a dreptul ex-celent. Tocmai mi-am dat seama că noi nu ne-am făcut deloc publicitate în el şi aş vrea să corectez această scă-pare. Sunt implicat în mai multe companii mari, care investesc serios în publicitate. Adică investesc

foarte se-rios în publicitate. Consider că o bună parte din acele investiţii ar trebui să se orienteze spre un ziar excelent cum e Tribune.
- Sunt încântată să aud asta, domnule senator. Este loc întotdeauna de mai multă publicitate. Pe cine îmi

sugeraţi drept persoană de contact pentru managerul meu pe departamentul de publicitate?
-Ei bine, înainte să discute el cu oricine, cred că tu şi cu mine ar trebui să rezolvăm o mică problemă în privat.
- Despre ce e vorba? întrebă Leslie.
- E legat de preşedintele Russell.
-Da?
-E un aspect destul de delicat, domnişoară Ste- wart. Ai spus acum câteva momente că tot ceea ce ai ţi se datorează mie. Acum îţi cer să-mi faci şi tu mie o mică favoare.
- Cu mare plăcere o voi face, dacă pot.
- Intr-o mică măsură, după posibilităţi, l-am ajutat pe preşedinte să fie ales în funcţie.
-Ştiu.
- Şi face o treabă excelentă. Desigur, munca lui este îngreunată atunci când se trezeşte atacat de un ziar pu-ternic precum Tribune la fiecare pas pe care îl face.
- Ce anume îmi cereţi să fac, domnule senator?
-Ei bine, ţi-aş fi profund recunoscător dacă aceste atacuri ar înceta.
- Iar în schimbul acestei favori, mă pot baza că îmi vor creşte veniturile din publicitate prin implicarea câ-torva dintre companiile dumneavoastră.
- O implicare considerabilă, domnişoară Stewart.
- Mulţumesc, domnule senator. Ce-ar fi să mă sunaţi din nou când veţi avea ceva mai mult de oferit?
Ii închise telefonul în nas.
In biroul lui de la Washington Tribune, Matt Baker citea articolul despre cuibuşorul de nebunii secret al preşedintelui Russell.
- Cine dracu' a autorizat asta? se răsti el la asis-tenta sa.
- A venit din turnul de fildeş.
- Fir-ar să fie. Nu ea conduce ziarul acesta, ci eu.

De ce naiba o mai tolerez? se întrebă el, nu pentru prima dată. Trei sute cincizeci de mii de dolari pe an, plus bonusuri şi posibilitatea de a cumpăra acţiuni în companie, îşi aminti el ironic. De fiecare dată când era gata să îşi dea demisia, ea îl seducea cu şi mai mulţi bani, şi mai multă putere. In plus, era nevoit să recunoască în sinea lui că i se părea fascinant să lucreze pentru una dintre cele mai puternice femei din lume. Erau unele lucruri în persoana ei pe care nu avea să le înţeleagă vreodată.
Iniţial, când cumpărase Tribune, Leslie îi spusese lui Matt:
- Există un astrolog pe care vreau să îl iei în echipă. Numele lui e Zoltaire.
- Materialele lui sunt publicate de către concurenţă.
- Nu mă interesează. Angajează-1.
Mai târziu în aceeaşi zi Matt Baker îi spusese:
-M-am interesat în privinţa lui Zoltaire. Ar fi prea scump să îi cumpărăm contractul.
- Cumpără-1.
Săptămâna următoare, Zoltaire, al cărui nume real, după cum află Matt, era David Elayworth, venise să lu-creze la Washington Tribune. Avea în jur de cincizeci de ani şi era un bărbat scund, sumbru şi intens.
Matt fusese nedumerit. Leslie nu părea genul de fe-meie care să fie interesată câtuşi de puţin de astrologie. Din câte îşi dădea el seama, nu exista nici un contact între Leslie şi David Hayworth.
Ceea ce nu ştia era că Hayworth o vizita pe Leslie la ea acasă de fiecare dată când aceasta avea de luat vreo decizie importantă.
In prima zi Matt trecuse numele lui Leslie în pagi-nile ziarului:
- Leslie Chambers, Editor.
Ea aruncase o privire peste titlu şi spusese:
- Schimbă-1. E Leslie Stewart.

Doamna suferă de un exces de orgoliu, îşi spusese Matt. Dar se înşelase. Leslie hotărâse să îşi reia numele de fată pentru că voia ca Oliver Russell să ştie exact cine era responsabil pentru ceea ce urma să i se întâmple.
în ziua următoare după ce se instalase la cârma ziarului, Leslie spusese:
- Vom cumpăra o revistă de sănătate.
Matt o privise curios.
- De ce?
- Pentru că domeniul sănătăţii se dezvoltă spectaculos.
Se dovedi ulterior că avusese dreptate. Revista fu un
succes instant.

-Vom începe să ne extindem, îi spuse Leslie lui Baker. Să trimitem câţiva oameni să caute publicaţii peste ocean.
- în regulă.
- Şi e prea multă grăsime pe aici. Descotoroseşte-te de reporterii care nu trag cât ar trebui.
- Leslie...
- Vreau reporteri tineri şi entuziaşti.
De câte ori se elibera câte o funcţie cu rol executiv, Leslie insista să fie prezentă la interviu. Asculta ceea ce avea de spus candidatul, apoi îi punea o singură întrebare:
- Ce scor ai la golf?
Adesea, succesul interviului depindea de răspuns.
- Ce fel de întrebare e asta? se minunase Matt Baker prima dată când o auzise. De ce ar conta scorul la golf?
- Nu vreau să am în echipă oameni care sunt devotaţi golfului. Dacă lucrează aici, va trebui să fie dedicaţi ziarului Washington Tribune.
Viaţa personală a lui Leslie Stewart era un subiect inepuizabil în discuţiile din cadrul companiei. Era o fe-meie superbă, fără obligaţii şi, din câte se ştia, nu exista nici un bărbat în viaţa ei şi nu avea o viaţă personală. Era una dintre cele mai apreciate gazde din capitală şi oameni importanţi se călcau în picioare pentru a obţine

o invitaţie la dineurile organizate de ea. însă oamenii speculau pe tema a ceea ce făcea odată ce plecau toţi invitaţii şi rămânea singură. Se zvonea că ar fi fost o insomniacă şi că îşi petrecea nopţile lucrând, pregătind noi proiecte pentru imperiul Stewart. Existau şi alte zvonuri, mai palpitante, dar care nu puteau fi nicidecum confirmate.
Leslie se implica în toate: editoriale, ştiri, publicita-te. Intr-o zi îi spuse directorului departamentului de publicitate:
- De ce nu avem reclame de la Gleason’s?
Acesta era un magazin de lux din Georgetown.
-Am încercat, dar...
- îl cunosc pe proprietar. Am să-l sun.
Leslie îl sună şi îl întrebă:
- Allan, nu ai deloc reclame în Tribune. De ce?
El râse şi spuse:
- Leslie, cititorii tăi sunt oamenii care nouă ne fură din magazin.

înainte să intre într-o conferinţă, Leslie se informa în privinţa tuturor celor care aveau să fie prezenţi. Cu-noştea punctele forte şi slăbiciunile fiecăruia şi negocia la sânge.
- Uneori poţi fi prea dură, o avertiză Matt Baker. Trebuie să le laşi şi lor ceva, Leslie.
- Las-o baltă. Eu cred în politica pământului pârjolit.
Pe parcursul anului următor Washington Tribune
Enterprises achiziţionă un ziar şi un post de radio din Australia, un post de televiziune din Denver şi un ziar din Hammond, Indiana. De fiecare dată când avea loc o nouă achiziţie, angajaţii companiei preluate erau în-groziţi de ceea ce avea să urmeze. Reputaţia de scorpie nemiloasă a lui Leslie se amplifica.
Leslie Stewart era extrem de geloasă pe Katherine Graham.

- E pur şi simplu norocoasă, spuse Leslie. Şi are repu- taţia de a fi o scorpie.
Matt Baker fu tentat să o întrebe pe Leslie care îşi imagina că era propria ei reputaţie, însă decise să nu o facă.
Intr-o dimineaţă, când sosi la birou, Leslie descoperi că cineva îi pusese pe masa de scris o cutiuţă din lemn cu două bile de alamă. Matt Baker fu consternat.
- îmi pare rău, spuse el. Le iau...
-Nu. Lasă-le.
-Dar...
- Lasă-le.
Matt Baker era prins într-o conferinţă în biroul lui când auzi vocea lui Leslie prin intercom.
- Matt, urcă până la mine.
Nici un „te rog“, nici un „bună dimineaţa*1. Va fi o zi nasoală, îşi spuse Matt Baker sumbru. Prinţesa de Gheaţă era prost dispusă.
- Atât, deocamdată, spuse Matt.
Ieşi din birou şi traversă coridoarele, unde sute de angajaţi erau cufundaţi în muncă. Luă liftul până în Turnul de Fildeş şi intră în somptuosul birou al edito-rului. O jumătate de duzină de redactori se strânseseră deja în încăpere. în spatele unei mese de scris enorme era aşezată Leslie Stewart. Aceasta ridică privirea când intră Matt Baker.
- Să începem.
Convocase o şedinţă editorială. Matt Baker îşi aduse aminte când Leslie spusese: „Tu te vei afla la cârma ziarului. Eu voi sta deoparte**.

Nu ar fi trebuit să muşte momeala. Nu era treaba lui Leslie să convoace astfel de şedinţe. Era ceva ce intra în atribuţiile lui. Pe de altă parte, ea era editorul şi proprietarul Washington Tribune şi putea să taie şi să spânzure.
Matt Baker spuse:

-Vreau să discut cu tine despre articolul privind cuibuşorul de nebunii din Virginia al preşedintelui Russell.
- Nu avem ce discuta, spuse Leslie. Ridică în aer un exemplar din The Washington Post, rivalul lor, ţi întrebă: Aţi văzut asta?
Matt o văzuse.
- Da, e doar...
- Pe vremuri asta se numea să-ţi ia cineva faţa, Matt. Dar unde eraţi tu şi reporterii tăi când The Post obţinea ştirea?
Titlul din The Washington Post anunţa:
UN AL DOILEA LOBBY-IST A FOST PUS SUB
ACUZARE PENTRU CĂ A OFERIT DARURI
ILEGALE SECRETARULUI APĂRĂRII
- De ce nu am obţinut noi informaţia asta?
- Pentru că nu este încă oficială. Am verificat-o. Este doar...
- Nu-mi place când ni se ia faţa.
Matt Baker oftă şi se lăsă pe spate în scaun. Avea să fie o şedinţă furtunoasă.
-Fie suntem numărul unu, fie nu suntem nimic, anunţă Leslie Stewart, adresându-se grupului. Şi dacă nu suntem nimic, atunci nu va mai avea nimeni de lu-cru aici, nu-i aşa? Leslie se întoarse spre Arnie Cohn, editorul secţiunii de revistă din numărul de duminică. Când se trezesc oamenii duminică dimineaţa, noi vrem să-i facem să citească secţiunea de revistă. Nu vrem să-i facem pe cititorii noştri să adoarmă la loc. Materialele care au apărut duminica trecută au fost plictisitoare.
Arnie îşi spuse: Dacă ai fi bărbat, aş... Se mulţumi doar să murmure:
- Scuze. Am să mă străduiesc mai tare data viitoare.
Leslie se întoarse spre Jeff Connors, editorul secţiu-nii de sport. Connors era un bărbat chipeş, având în jur

de treizeci şi cinci de ani, înalt, cu o constituţie atletică, păr blond şi ochi cenuşii inteligenţi. Avea purtarea relaxată a celui care ştia că era bun în

ceea ce făcea. Matt auzise că Leslie îşi încercase norocul cu el, iar el o refuzase.
-Ai scris că Fielding urmează să fie transferat la The Pirates.
-Mi s-a spus...
- Ţi s-a spus greşit! Tribune a făcut gafa de a fi scris despre un eveniment care nu a mai ajuns să se întâmple.
-Am primit informaţia de la managerul lui, spuse Jeff Connors netulburat. El mi-a spus asta.
- Data viitoare verifică-ţi informaţiile, apoi verifică-le încă o dată.
Leslie se întoarse şi arătă spre un articol de ziar înrămat, pe hârtie îngălbenită, atârnat pe perete. Era prima pagină a Chicago Tribune, datată din 3 noiembrie 1948. Titlul mare anunţa:
DEWEY ÎL ÎNVINGE PE TRUMAN.
-Cel mai rău lucru pe care îl poate face un ziar, spuse Leslie, e să publice informaţii greşite. Activăm într-un domeniu în care trebuie întotdeauna să ai drep-tate. Aruncă o privire la ceas. Atât, deocamdată. Mă aş-tept să faceţi cu toţii o treabă mai bună.
Când se ridicară să plece, Leslie îi spuse lui Matt Baker:
-Tu vreau să mai rămâi.
- în regulă.
Matt se lăsă să cadă înapoi pe scaun şi îi privi pe restul plecând.
- Am fost prea dură cu ei? îl întrebă ea.
-Ai obţinut ceea ce urmăreai. Sunt toţi în pragul sinuciderii.
- Nu ne aflăm aici pentru a ne face prieteni, ne aflăm aici pentru a scoate un ziar. îşi îndreptă din nou privirea

spre pagina înrămată de pe perete. îţi poţi imagina ce trebuie să fi simţit editorul acelui ziar după ce i-a ajuns la ureche vestea că Truman e preşedinte? Eu nu vreau să cunosc niciodată acel sentiment, Matt. Niciodată.
- Că tot veni vorba de gafe, spuse Matt, articolul acela de la pagina unu despre preşedintele Russell s-ar fi potrivit mai degrabă într-un tabloid ieftin. De ce îl călăreşti atâta? Dă-i o şansă.
Leslie spuse pe un ton enigmatic:
- I-am dat o şansă. Se ridică şi începu să se plimbe agitată prin încăpere. Am primit un pont cum că Russell îşi va folosi dreptul de veto împotriva noii legi a comunicaţiilor. Ceea ce înseamnă că va trebui să renunţăm la achiziţionarea postului din San Diego şi a celui din Omaha.
-Nu avem ce să facem în privinţa asta.

-O, ba da, avem. Vreau să-l las fără fotoliu, Matt. Vom avea grijă să ajungă altcineva la Casa Albă, cineva care ştie ce face.
Matt nu avea nici cea mai mică intenţie să se lan-seze într-o nouă discuţie în contradictoriu cu Leslie pe tema preşedintelui. Ea era fanatică în privinţa acestui subiect.
- Nu are ce să caute în biroul acela şi voi face tot ceea ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că va fi înfrânt la următoarele alegeri.
Philip Cole, şeful corespondenţilor WTE, intră în fugă în biroul lui Matt Baker exact când Matt era gata să plece. Chipul îi trăda îngrijorarea.
- Avem o problemă, Matt.
- Poate aştepta până mâine? Am întârziat la...
- E vorba de Dana Evans.
Matt spuse tăios.
- Ce-i cu ea?
- A fost arestată.

- Arestată? întrebă Matt, nevenindu-i să creadă. Pentru ce?
- Spionaj. Vrei să încep eu să...?
- Nu. Mă ocup eu.
Matt Baker se întoarse fulgerător la masa de scris şi formă numărul Departamentului de Stat.
capitolul 15
Era târâtă, goală, din celula ei, şi dusă afară, într-o curte rece şi întunecată. Se zbătea sălbatic în mâinile celor doi bărbaţi care o ţineau, dar nu îşi putea măsura forţele cu ei. Afară se aflau şase soldaţi cu puşti, aştep-tând până fu târâtă, ţipând, la un stâlp de lemn înfipt zdravăn în pământ. Colonelul Gordan Divjak îşi privi soldaţii legând-o de stâlp.
- Nu puteţi să-mi faceţi asta! Nu sunt spion! ţipă ea.
Dar nu reuşea să îşi facă vocea auzită peste sunetele aruncătoarelor de bombe care trăgeau în depărtare. Co-lonelul Divjak se îndepărtă de ea şi făcu semn din cap plutonului de execuţie.
- Pregătiţi armele, ochiţi...
- Nu mai ţipa atâta!
Simţi două mâini aspre zgâlţâind-o. Dana deschise ochii, cu inima bubuindu-i. Era întinsă pe patul de campanie din mica ei celulă întunecată. Colonelul Divjak stătea în picioare la căpătâiul ei.
Dana se ridică panicată în capul oaselor, clipind pentru a-şi alunga din minte coşmarul.
- Ce... ce aveţi de gând să îmi faceţi?
Colonelul Divjak spuse cu răceală:

-Dacă ar fi să se facă dreptate, ai fi executată. Din nefericire, am primit ordin să te eliberez.
Inima Danei se poticni pentru o clipă.
- Vei fi îmbarcată pe primul avion care pleacă de aici. Colonelul Divjak o privi în ochi şi spuse: Să nu te mai întorci niciodată.

*
Fusese nevoie de întreaga presiune pe care reuşiseră să o exercite împreună Departamentul de Stat şi preşe-dintele pentru a obţine eliberarea Danei Evans. Când Peter Tager auzise despre arestare, se dusese să discute cu preşedintele:
- Tocmai am primit un telefon de la Departamentul de Stat. Dana Evans a fost arestată sub acuzaţia de spionaj. E ameninţată cu executarea.
- Dumnezeule! Ce teribil! Nu putem lăsa să se întâmple asta.
-Aşa este. Aş dori să îmi dai voie să îţi folosesc numele.
- Iţi dau. Fă toate demersurile de care e nevoie.
- Voi colabora cu Departamentul de Stat. Dacă reu-şim să o salvăm, poate că Tribune o să se mai îmbuneze faţă de tine.
Oliver clătină din cap.
- Eu nu m-aş baza pe asta. Hai s-o salvăm naibii de acolo.
După o duzină de apeluri telefonice frenetice şi da-torită presiunii exercitate de către Biroul Oval, de către secretarul de stat şi de către secretarul general al Naţi-unilor Unite, gruparea care o luase prizonieră pe Dana acceptă vrând-nevrând să o elibereze. Când primi ves-tea, Peter Tager se grăbi să i-o împărtăşească lui Oliver:
- E liberă. E în drum spre casă.
- Grozav.
Se gândi la Dana Evans pe drum spre o şedinţă în dimineaţa aceea. Mă bucur că am reuşit să o salvăm.
Habar nu avea că pentru gestul acela avea să plătească cu viaţa.
Când avionul Danei ateriză pe aeroportul internaţional Dulles, Matt Baker şi două duzini de reporteri de la ziare, televiziuni şi posturi radio aşteptau să o întâmpine. Dana studie mulţimea, nevenindu-i să creadă.

- Ce-i asta?
- Pe aici, Dana. Zâmbeşte!
- Cum ai fost tratată? Ai avut parte de brutalitate?

- Cum te simţi acum că te-ai întors acasă?
- Hai să facem o fotografie.
-Ai de gând să te întorci?
Toţi vorbeau deodată. Dana încremeni, copleşită. Matt Baker se grăbi să o urce într-o limuzină şi se înde-părtară rapid.
-Ce... ce se petrece? întrebă Dana.
- Eşti celebră.
Ea clătină din cap.
- Nu am nevoie de asta, Matt. închise ochii pentru o clipă. Mulţumesc că m-ai salvat.
- Poţi să-i mulţumeşti preşedintelui şi lui Peter Tager. Ei au tras toate sforile. Şi mai trebuie să-i mulţumeşti şi lui Leslie Stewart.
Când Matt îi dăduse vestea lui Leslie, aceasta spusese:
- Ce ticăloşi! Nu pot să facă aşa ceva firmei noastre. Vreau să te ocupi să fie eliberată. Apelează la toate resursele tale şi scoate-o de acolo.
Dana se uită pe fereastra limuzinei. Oamenii se plimbau pe stradă, povestind şi râzând. Nu se auzeau de nicăieri nici focuri de arme, nici bubuitul aruncătoarelor de bombe. I se părea nefiresc.
- Editorul nostru de la secţiunea imobiliare ţi-a găsit un apartament. Acolo te duc acum. Vreau să îţi iei liber oricât de mult doreşti. Când vei fi pregătită, te vom primi înapoi la muncă. O privi mai atent pe Dana. Te simţi bine? Dacă vrei să mergi la doctor, mă ocup...
- Sunt bine. M-au dus cei de la departamentul nostru de stat la un doctor din Paris.
Apartamentul se afla pe Calvert Street şi era o lo-cuinţă încântător mobilată, cu un dormitor, un living, bucătărie, baie şi o micuţă cameră de lucru.
- îţi convine aici? o întrebă Matt.

- E perfect. Mulţumesc, Matt.
-Am cerut să-ţi fie burduşit frigiderul cu de toate. Poate vei dori să mergi să-ţi cumperi haine, mâine după ce te odihneşti puţin. Trece toate cheltuielile în contul ziarului.
- Mulţumesc, Matt. Mulţumesc pentru tot.
-Vei fi interogată mai târziu. Am să organizez eu totul.
Se afla pe un pod, ascultând focurile de armă şi pri-vind cadavrele umflate de apă care pluteau pe sub ea, şi se trezi plângând în hohote. Fusese atât de real. Fusese un vis, dar se întâmpla cu adevărat. In momentul acela, oameni nevinovaţi, bărbaţi, femei şi copii, erau victimele unui măcel absurd şi

brutal. Se gândi la cuvintele profesorului Staka: „Acest război din Bosnia-Herţegovina este mai presus de puterea noastră de înţelegere*1. Ceea ce i se părea incredibil ei era faptul că restul lumii părea să rămână indiferentă. Ii era teamă să adoarmă din nou, îi era teamă de coşmarurile care îi populau mintea. Se ridică din pat şi se duse la fereastră, coborând privirea spre oraş. Era linişte, nu se auzeau arme, nu se vedeau pe nicăieri oameni alergând pe stradă şi ţipând. Părea nefiresc. Se întrebă ce mai făcea Kemal şi dacă avea să îl mai vadă vreodată. Probabil m-a uitat deja.
Dana îşi petrecu o parte din dimineaţă cumpărân- du-şi haine. Oriunde mergea, oamenii se opreau să se zgâiască la ea. Auzea şoapte:
- Aia e Dana Evans!
Vânzătoarele o recunoşteau toate. Era faimoasă. De-testa acest lucru.
Dana sărise şi peste micul dejun şi peste prânz. îi era foame, dar nu putea să mănânce. Era prea încordată. Era ca şi cum ar fi aşteptat să se producă un dezastru. Când mergea pe stradă, evita privirile străinilor. Era bănuitoare faţă de toată lumea. Ciulea în permanenţă

urechea, aşteptându-se să audă focuri de armă. Nu pot s-o ţin tot aşa, îşi spuse Dana.
La prânz intră în biroul lui Matt Baker.
- Ce cauţi aici? Ar fi trebuit să fii în concediu.
- Am nevoie să mă întorc la muncă, Matt.
El o privi şi se gândi la copila care apăruse în faţa lui cu doar câţiva ani în urmă. „Am venit să mă angajez. Fireşte, sunt deja angajată aici. E mai degrabă un fel de transfer, nu?... Pot să încep oricât de repede..."
Şi se ţinuse de promisiune cu vârf şi îndesat.
Dacă ar fi avut vreodată o fiică...
- Şefa ta vrea să te cunoască, îi spuse Matt Danei.
Se îndreptară spre biroul lui Leslie Stewart. Cele două femei stătură şi se măsurară reciproc din priviri.
- Bun venit înapoi, Dana.
- Mulţumesc.
- Ia loc.
Dana şi Matt se aşezară pe două scaune de cealaltă parte a mesei de scris a lui Leslie.
-Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai salvat de acolo, spuse Dana.
- Probabil ai trecut prin iad. îmi pare rău. Leslie se uită la Matt. Ce o să ne facem cu ea acum, Matt?
El îşi îndreptă privirea spre Dana.

-Ne pregătim să selectăm un nou corespondent la Casa Albă. Ţi-ar plăcea să faci tu asta?
Dana se lumină la faţă.
- Da. Mi-ar plăcea.
Leslie dădu din cap.
- Al tău e postul.
Dana se ridică.
- Ei bine, mulţumesc încă o dată.
- Succes.
Dana şi Matt se retraseră din birou.
- Hai să te instalăm, spuse Matt.
O conduse la clădirea care adăpostea sediul tele-viziunii, unde toţi angajaţii aşteptau să o întâmpine.

îi luă Danei cincisprezece minute să îşi croiască drum prin mulţimea de oameni care doreau să îi transmită gânduri bune.
-Fă cunoştinţă cu noul tău corespondent la Casa Albă, îi spuse Matt lui Philip Cole.
- Grozav. Hai să te conduc la noul tău birou.
-Ai apucat să iei prânzul? o întrebă Matt pe Dana.
-Nu, am...
- Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva?
Sala de mese a departamentului executiv se afla la etajul cinci şi era o încăpere spaţioasă şi aerisită, cu două duzini de mese. Matt o conduse pe Dana la o masă din colţ şi se aşezară.
-Domnişoara Stewart mi s-a părut drăguţă, spuse Dana.
Matt dădu să spună ceva.
- Da. Hai să comandăm.
- Nu mi-e foame.
- Nu ai luat prânzul?
-Nu.
-Ai mâncat ceva la micul dejun?
-Nu.
- Dana, când ai mâncat ultima dată?
Ea clătină din cap.
- Nu mai ţin minte. Nu e important.
- Te înşeli. Nu pot lăsa ca noul nostru corespondent la Casa Albă să moară de foame.
Chelnerul se apropie de masa lor.

- Sunteţi gata să comandaţi, domnule Baker?
- Da. îşi aruncă privirea peste meniu. Pentru început o să-ţi luăm ceva uşor. Domnişoara Evans va servi un sendviş cu şuncă, salată verde şi roşii. îşi îndreptă privirea spre Dana. Prăjituri sau îngheţată?
-Ni...
-Plăcintă cu îngheţată. Iar eu vreau un sendviş cu friptură de vită.
- Da, domnule.

Dana se uită în jurul ei.
-Toate astea mi se par atât de ireale. Viaţa e ceea ce se întâmplă acolo, Matt. Este oribil! Aici nimănui nu-i pasă.
-Nu spune asta. Fireşte că ne pasă. Dar nu putem cârmui noi lumea, nici nu o putem controla. Noi facem atât cât putem.
- Nu e suficient, spuse Dana cu ardoare.
- Dana...
Matt se opri. îşi dădu seama că ea era departe, ascultând sunete dintr-o altă lume pe care el nu le putea auzi, privind imagini sinistre pe care el nu le putea vedea. Rămaseră cufundaţi în tăcere până sosi chelnerul cu mâncarea lor.
- Poftim.
-Matt, chiar nu mi-e foa...
-Vei mânca, îi porunci Matt.
îl văzură pe Jeff Connors îndreptându-se spre masă.
- Bună, Matt.
-Jeff.
Jeff Connors o privi pe Dana.
- Bună.
Matt spuse:
- Dana, el e Jeff Connors. El e editorul de sport al ziarului.
Dana îl salută din cap.
-Sunt un mare fan de-al tău, domnişoară Evans. Mă bucur că ai scăpat teafără.
Dana dădu din nou din cap, iar Matt spuse:
-Vrei să stai cu noi, Jeff?
- Mi-ar plăcea mult. îşi luă un scaun şi îi spuse Danei: M-am străduit să nu ratez niciodată nici una dintre transmisiunile tale. Le găseam geniale.
Dana murmură:
- Mulţumesc.

- Jeff aici de faţă e unul dintre cei mai mari sportivi ai noştri. Se numără printre vedetele locale de baseball.

Ea schiţă un nou gest de aprobare din cap.
- Dacă se întâmplă să fii liberă, spuse Jeff, vineri se joacă în Baltimore o partidă între Orioles şi Yan- kees. E...
Dana se întoarse să îl privească pentru prima dată.
- Pare foarte palpitant. Obiectivul jocului e să loveşti mingea, apoi să alergi în jurul terenului, în timp ce adversarul încearcă să te oprească?
El o privi circumspect.
-Ei bine... Dana se ridică în picioare şi adăugă cu voce tremurândă: Şi eu am văzut oameni alergând pe un teren, dar ei alergau în încercarea de a-şi salva viaţa, pentru că cineva trăgea în ei şi îi omora! Era în pragul isteriei. Nu era un joc şi nu... nu avea nici o legătură cu baseball-ul tău stupid.
Restul persoanelor din încăpere începură să întoarcă capetele pentru a se zgâi la ea.
- N-ai decât să te duci dracului, hohoti Dana.
Şi fugi din încăpere. Jeff se întoarse spre Matt.
- îmi pare foarte rău. Nu am vrut să...
- Nu a fost vina ta. Nu şi-a revenit încă. Şi Dumnezeu ştie că o cădere nervoasă e perfect justificată.
Dana se întoarse în fugă în biroul ei şi trânti uşa. Se aşeză la masa ei de scris, luptându-se cu o criză de isterie. O, Doamne! M-am făcut complet de ruşine. Voi fi concediată şi pe bună dreptate. De ce l-am atacat pe omul acela? Cum am fost în stare să fac ceva atât de îngrozitor? N-am ce căuta aici. Nu mai am ce căuta aici. Rămase aşezată, cu capul pe masă şi plângând în hohote. Câteva minute mai târziu auzi uşa deschizându-se şi pe cineva intrând. Dana ridică privirea. Era Jeff Connors, aducând o tavă pe care se afla un sendviş cu şuncă, salată verde şi roşii şi o felie de plăcintă cu îngheţată.
-Ţi-ai uitat mâncarea, spuse Jeff blând.
Dana îşi şterse lacrimile, îngrozită.
-Vreau... vreau să-mi cer scuze. îmi pare foarte rău. Nu era nicidecum cazul să...

- Ba era cazul, spuse el calm. Şi, oricum, de ce aş vrea să mă uit la un meci stupid de baseball? Jeff puse tava pe masă. îmi dai voie să-ţi ţin companie la prânz?

Se aşeză.
-Nu mi-e foame. Mulţumesc.
El oftă.
-Mă pui într-o poziţie foarte dificilă, domnişoară Evans. Matt spune că trebuie să mănânci. Nu vrei să fiu concediat, aşa-i?
Dana reuşi să zâmbească.
-Nu.
Luă o jumătate de sendviş şi muşcă mărunt din el.
-Mai mult.
Dana mai luă o îmbucătură.
- Şi mai mult.
Ea ridică privirea spre el.
- Chiar ai de gând să mă obligi să îl mănânc, nu-i aşa?
-Ba bine că nu. O privi muşcând mai generos din
sendviş. Aşa e mai bine. Apropo, dacă nu ai altceva de făcut vineri seara, nu ştiu dacă ţi-am pomenit, dar se joacă un meci între Orioles şi Yankees. Ţi-ar plăcea să mergi?
Ea îl privi şi dădu din cap.
-Da.
La ora trei în după-amiaza aceea, când Dana păşi în holul Casei Albe, gardianul îi spuse:
- Domnul Tager ar dori să vă vadă, domnişoară Evans. Voi trimite pe cineva să vă conducă în biroul lui.
Câteva minute mai târziu unul dintre ghizi o însoţi pe Dana pe un coridor lung până la biroul lui Peter Tager. Acesta o aştepta.
- Domnule Tager...
- Nu mă aşteptam să vă văd atât de repede, domnişoară Evans. Postul dumneavoastră de televiziune nu vă permite să vă luaţi liber deloc?
-Nu am vrut să-mi iau, răspunse Dana. Simt... simt nevoia să lucrez.

- Vă rog să luaţi loc. Ea se aşeză în faţa lui. Pot să vă ofer ceva?
- Nu, mulţumesc. Tocmai am luat prânzul. Zâmbi în sinea ei, aducându-şi aminte de Jeff Connors. Domnule Tager, vreau să vă mulţumesc din suflet, şi dumneavoastră şi preşedintelui Russell, pentru că m-aţi salvat. Ezită. Ştiu că Tribune nu a fost prea indulgent cu preşedintele şi...
Peter Tager ridică o mână.
- Aici a fost vorba de ceva mai presus de politică. Preşedintele nu ar fi permis în nici un caz să se ajungă la aşa ceva. Cunoaşteţi povestea Elenei din Troia?

-Da.
El zâmbi.
- Ei bine, exista riscul să se fi declanşat un război din cauza dumneavoastră. Sunteţi o persoană foarte importantă.
- Eu nu mă simt foarte importantă.
-Vreau să ştiţi cât suntem de încântaţi, atât preşe-dintele, cât şi eu, că aţi fost aleasă drept corespondent la Casa Albă.
- Mulţumesc.
Peter Tager făcu o scurtă pauză.
- E mare păcat că Tribune nu îl agreează pe preşedintele Russell şi nu aveţi ce să faceţi în privinţa aceasta. In ciuda acestui fapt, la un nivel foarte personal, dacă stă în puterea preşedintelui sau a mea să vă ajut cu ceva... amândoi vă apreciem enorm.
- Mulţumesc. Vă sunt recunoscătoare pentru asta.
Uşa se deschise şi intră Oliver. Acesta se apropie de
Dana.
- Bun venit acasă.
- Mulţumesc, domnule preşedinte, spuse Dana. Şi vă mulţumesc sincer.
Oliver zâmbi.
- Dacă nu poţi salva viaţa cuiva, ce rost are să mai fii preşedinte? Voi fi franc cu tine, domnişoară Evans. Nici

unul dintre noi nu se dă în vânt după ziarul tău. Dar toţi ne dăm în vânt după tine.
-Vă mulţumesc.
- Peter îţi va oferi un tur al Casei Albe. Dacă ai vreo problemă, îţi stăm la dispoziţie să te ajutăm.
- Sunteţi foarte amabil.
- Dacă nu ai nimic împotrivă, aş dori să te întâlneşti cu domnul Werner, secretarul de stat. Aş vrea să afle direct de la tine detalii privind situaţia din Herţegovina.
- Cu mare plăcere aş face asta, spuse Dana.
In sala de conferinţe privată a secretarului de stat se aflau o duzină de bărbaţi, ascultând-o pe Dana împărtă- şindu-şi experienţele.
- Cea mai mare parte a clădirilor din Sarajevo au fost deteriorate sau distruse... Nu există curent electric, iar oamenii care încă mai au maşini îşi scot noaptea acumulatorii de sub capotă pentru a-şi aprinde televizoarele... Străzile oraşului sunt blocate cu resturi de maşini, căruţe şi biciclete

bombardate. Principalul mijloc de transport este mersul pe jos... Când e furtună, oamenii strâng în găleţi apa din şanţurile stradale... Nu există acolo pic de respect faţă de Crucea Roşie sau faţă de jurnalişti. Mai bine de patruzeci de corespondenţi au fost ucişi în timp ce făceau reportaje despre războiul din Bosnia şi câţiva zeci au fost răniţi... Indiferent dacă actuala revoltă împotriva lui Slobodan Miloşevici va avea sau nu succes, impresia generală este că, din cauza acestei mişcări populare de protest, regimul lui a fost grav compromis...

Şedinţa se întinse pe parcursul a două ore. Pentru Dana fu o experienţă în acelaşi timp traumatizantă şi eliberatoare, pentru că, în timp ce descria ceea ce se pe-trecuse, se trezi retrăind acele scene teribile; în acelaşi timp, constată că era o uşurare să vorbească despre acele lucruri. Când termină, Dana se simţea epuizată.

Secretarul de stat spuse:

-Ţin să vă mulţumesc, domnişoară Evans. Această discuţie a fost foarte informativă. Zâmbi. Mă bucur că v-aţi întors teafără şi nevătămată.

- Şi eu mă bucur, domnule secretar.

Vineri seara Dana luă loc alături de Jeff Connors în tribuna pentru presă a stadionului Camden Yards, urmărind meciul de baseball. Şi pentru prima dată de când se întorsese reuşi să se gândească şi la altceva în afară de război. In timp ce urmărea jucătorii din teren, Dana ascultă comentariul crainicului:

- Suntem în punctul culminant al reprizei a şasea şi Nelson se pregăteşte să arunce mingea. Alomar trimite o minge joasă pe linia stângă a terenului, încercând o dublă. Palmeiro se apropie de bază. Scorul este doi la unu. Nelson aruncă o minge rapidă pe mijloc, iar Pal- meiro se aruncă spre ea. Ce lovitură! Se pare că va trece de peretele drept al terenului. S-a terminat! Palmeiro acoperă toate bazele cu un circuit de două ture care pune echipa Orioles în avantaj...

Când se ajunse la repriza a şaptea, Jeff se ridică în picioare şi o privi pe Dana.

- Te simţi bine?

Dana îl privi şi dădu din cap.

-Da.

întorcându-se la Washington după meci, luară cina la Bistro Twenty Fifteen.

- Vreau să îmi cer din nou scuze pentru felul în care m-am purtat acum câteva zile, spuse Dana. E din cauză că am trăit intr-o lurrm în care...

Ezită, nefiind prea sigură cum să formuleze. In care totul e o problemă de viaţă sau de moarte. Totul. E oribil. Pentru că, dacă nu intervine cineva să pună capăt războiului, oamenii aceia nu au nici o şansă.
Jeff spuse blând:
- Dana, nu poţi să îţi laşi propria viaţă deoparte din cauza a ceea ce se petrece acolo. Trebuie să începi să trăieşti din nou. Aici.

-Ştiu. Doar că... nu e uşor.
- Fireşte că nu. Aş vrea să te ajut. îmi dai voie?
Dana îl privi îndelung.
- Te rog.
A doua zi Dana avea programat să se întâlnească cu Jeff Connors la prânz.
- Poţi să vii după mine? o rugă el şi îi dădu adresa.
- în regulă.
Dana se întrebă ce căuta Jeff acolo. Adresa era din- tr-un cartier foarte problematic din interiorul oraşului. Când ajunse, Dana află răspunsul. Jeff era înconjurat de două echipe de jucători de baseball, cu vârste între nouă şi treisprezece ani, purtând o varietate de ţinute de baseball creative. Dana parcă maşina lângă bordură pentru a urmări scena.
-Şi ţineţi minte, îl auzi pe Jeff spunând. Nu vă gră-biţi. Când aruncătorul lansează mingea, imaginaţi-vă că se îndreaptă spre voi foarte încet, aşa că aveţi timp destul să o loviţi. Simţiţi vibraţia bâtei când loveşte mingea. Lăsaţi-vă mintea să vă ghideze mâinile astfel încât...
Jeff ridică privirea şi o văzu pe Dana. O salută făcân- du-i cu mâna.
- în regulă, băieţi. Gata deocamdată.
Unul dintre băieţi întrebă:
- Aia e prietena ta, Jeff?
- Doar dacă am noroc. Jeff zâmbi. Ne vedem mai târziu.
Porni spre maşina Danei.
- Impresionant club de baseball, spuse Dana.
- Sunt băieţi buni. îi antrenez o dată pe săptămână.
Ea zâmbi.
- îmi place asta.
Şi se întrebă cum îi mergea lui Kemal şi ce făcea.
Se scurseră câteva zile, iar Dana începu să îl găseas-că pe Jeff Connors din ce în ce mai atrăgător. Era sen-sibil,^ inteligent şi amuzant. îi făcea plăcere compania lui. încetul cu încetul, amintirile oribile din Sarajevo

începeau să pălească. Intr-o dimineaţă se trezi fără să fi avut coşmaruri. Când îi pomeni lui Jeff despre acest lucru, el o prinse de mână şi îi spuse:
-Aşa te vreau.
Iar Dana se întrebă dacă nu cumva cuvintele lui aveau un sens mai profund. Ajungând la birou, Dana găsi o scrisoare scrisă de mână. Textul acesteia era: „Domnişoară Evans, nu vă faceţi griji pentru mine. Sunt fericit, nu sunt singur, nu mi-e dor de nimeni şi am să vă trimit înapoi hainele pe care mi le-aţi cumpărat pentru că nu mai am nevoie de ele, am propriile mele haine, la revedere11. Era semnată „Kemal“. Timbrul poştal era din Paris, iar antetul scrisorii anunţa că fusese scrisă din „Orfelinatul Xavier pentru băieţi11. Dana o citi de două ori, apoi puse mâna pe telefon. Ii luă patru ore până să reuşească să dea de JKemal.
Ii auzi vocea când spuse ezitant:
- Alo...
- Kemal, sunt Dana Evans.
El nu spuse nimic.
-Am primit scrisoarea ta. Din nou tăcere. Voiam doar să-ţi spun cât de tare mă bucur că eşti atât de fericit şi că te distrezi atât de bine. Aşteptă o clipă, apoi continuă. Mi-aş dori să fiu şi eu la fel de fericită ca tine. Ştii de ce nu sunt? Pentru că mi-e dor de tine. Mă gândesc mult la tine.
-Ba nu vă gândiţi, spuse Kemal. Nu vă pasă de mine.
- Te înşeli. Cum ţi-ar plăcea să vii la Washington şi să locuieşti cu mine?
Urmă o tăcere prelungă.
- Chiar... chiar vreţi să faceţi asta?
-Ba bine că nu. Ţi-ar plăcea? El izbucni în plâns. Ţi-ar plăcea, Kemal?
-Da... da, doamnă.
-Am să mă ocup eu.

- Domnişoară Evans?
-Da.
-Vă iubesc.
Dana şi Jeff Connors se plimbau prin West Potomac Park.
-Cred că voi avea un coleg de apartament, spuse Dana. Ar trebui să ajungă peste câteva săptămâni.
Jeff o privi surprins.
- Un coleg?
Dana constată că îi făcea plăcere reacţia lui.

- Da. Numele lui e Kemal. Are doisprezece ani.

Ii spuse întreaga poveste.

- Pare un copil grozav.
- Chiar e. Şi a trecut prin iad, Jeff. Vreau să îl ajut să uite.

El o privi pe Dana şi spuse:

- Aş vrea să te ajut şi eu.

în seara aceea făcură dragoste pentru prima dată.

capitolul 16

Există două lumi paralele în Washington D.C. Una e un oraş de o frumuseţe nespusă: arhitectură impozantă, muzee de talie mondială, statui, monumente închinate personajelor de legendă ale istoriei. Lincoln, Jefferson, Washington... un oraş cu parcuri verzi, flori de cireş şi aer catifelat.

Celălalt Washington D.C. este o citadelă a oamenilor fără adăpost, un oraş având una dintre cele mai ridicate rate ale infracţionalităţii din întreaga ţară, un labirint de jafuri şi crime.

Monroe Arms e un hotel elegant şi cochet, de mici dimensiuni, pitit discret nu departe de colţul dintre 27th Street şi K Street. Nu îşi face deloc publicitate şi deserveşte în principal o clientelă regulată.

Hotelul a fost construit cu câţiva ani în urmă de un tânăr antreprenor imobiliar cu fler în afaceri, pe nume

T

Lara Cameron. Jeremy Robinson, managerul general al hotelului, tocmai intrase în schimbul de seară şi studia registrul de oaspeţi cu o expresie perplexă pe chip. Verifică din nou numele celor care se cazaseră în complexul de lux Terrace Suites, pentru a se asigura că nu făcuse cineva vreo greşeală. In apartamentul 325 o ac-triţă expirată îşi repeta rolul pentru o piesă care avea premiera la National Theater. Conform articolului din Washington Post, spera să revină în atenţia publicului. In 425, apartamentul de deasupra ei, se afla un bine-cu- noscut traficant de droguri care vizita Washington-ul cu regularitate. Numele trecut în registrul de oaspeţi era J.L. Smith, dar după aspect părea a fi dintr-una dintre ţările Orientului Mijlociu. Domnul Smith lăsa bacşişuri extraordinar de generoase. Apartamentul 525 era trecut pe numele lui William Quint, un congresman aflat în fruntea puternicei comisii de supraveghere a drogurilor. Deasupra acestuia, apartamentul 625 era ocupat de un vânzător de software-uri pentru computere care venea la Washington o dată pe lună. Oaspetele cazat în apartamentul 725 era Pat Murphy, lobby-ist internaţional. Până aici, totul

era în regulă, îşi spuse Jeremy Robinson. Oaspeţii erau cu toţii bine-cunoscuţi. Enigma se găsea în apartamentul 825, Imperial Suite, de la ultimul etaj. Era cel mai elegant din întregul hotel şi era întotdeauna pus deoparte pentru cele mai importante somităţi. Ocupa întregul etaj şi era decorat superb cu picturi valoroase şi antichităţi. Avea propriul elevator privat, care cobora până la garajul din subsol, ca oaspeţii care doreau să rămână anonimi să poată sosi şi pleca în deplin secret.
Ceea ce îl nedumerea pe Jeremy Robinson era nu-mele din registrul hotelului: Eugene Gant. Chiar exista o persoană cu acest nume sau fusese pur şi simplu ales drept alias de către cineva căruia îi plăcea să îl citească pe Thomas Wolfe?
Cari Gorman, recepţionerul din timpul zilei care îl trecuse în registru pe eponimul domn Gant, plecase

în concediu cu câteva ore în urmă şi nu putea fi contac-tat. Robinson detesta misterele. Cine era Eugene Gant şi de ce i se acordase apartamentul imperial?
în apartamentul 325, la etajul trei, doamna Gisella Barrett îşi repeta rolul pentru o piesă de teatru. Era o fe-meie de aproape şaptezeci de ani, cu un aer distins, o actriţă care cândva fermecase publicul şi criticii celor mai mari scene din lume, de la West End în Londra până la Broadway în Manhattan. Chipul ei încă mai purta vagi urme de frumuseţe, dar se pierdeau în spatele unei expresii de amărăciune. Citise articolul din Washington Post în care scria că se întorsese la Washington în încercarea de a reveni în atenţia publicului. De a reveni! îşi spuse indignată doamna Barrett. Cum îndrăznesc să afirme asta! Nu am pierdut-o niciodată. E drept, trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când ieşise ultima dată pe scenă, însă asta doar pentru că o actriţă de talia ei avea nevoie de un rol pe măsură, un regizor genial şi un producător înţelegător. Regizorii din ziua de azi erau prea tineri pentru a face faţă grandorii Teatrului autentic, iar marii producători britanici H. M. Tenant, Binkie Beaumont, C. B. Cochran muriseră cu toţii. Chiar şi producătorii americani rezonabil de competenţi, Hei- bum, Belasco şi Golden, plecaseră dintre cei vii. Nu încăpea îndoială: actualul teatru era controlat de parveniţi complet ignoranţi, lipsiţi de orice bază. Vremurile de altădată fuseseră atât de minunate. Pe atunci existaseră dramaturgi a căror peniţă fusese inspirată de însăşi electricitatea fulgerelor. Distinsa doamnă Barrett jucase rolul lui Ellie Dunn în piesa lui Bernard Shaw - „Casa inimilor sfărâmate11. Cât de încântaţi au fost criticii de mine!

Bietul George! Detesta să i se spună George. Pre-fera Bernard. Oamenii îl credeau aprig şi amar, dar, dincolo de suprafaţă, a fost de fapt un irlandez romantic. Obişnuia să îmi trimită trandafiri roşii. Cred că era prea

timid pentru a face mai mult de atât. Poate că se temea că am să îl resping.
Se pregătea să reintre în atenţia publicului cu unul dintre cele mai puternice roluri create vreodată, Lady Macbeth. Era alegerea perfectă pentru ea.
Doamna Bar- rett îşi puse un scaun în faţa unui perete gol, pentru a nu fi distrasă de priveliştea de afară. Se aşeză, trase adânc aer în piept şi începu să intre în pielea personajului pe care îl crease Shakespeare:
- „Voi, duhuri, ce daţi gânduri ucigaşe, stârpiţi feme- ia-n mine şi turnaţi-mi din creştet până în tălpi cruzime oarbă. Vârtos să-mi fie sângele, căinţa nu-şi afle-n el nici loc, nici drum; iar mila să nu-mi clintească, ispitindu-mi firea, cumplitul scop, ca nu cumva să preget când trec la faptă.“
- Pentru numele lui Dumnezeu, cum pot fi atât de proşti? După atâţia ani de când stau în hotelul ăsta, m-aş fi aşteptat să...
Vocea răsuna asurzitor prin fereastra deschisă, ve-nind din apartamentul de deasupra. In apartamentul 425, J.L. Smith, traficantul de arme, mustra zgomotos un chelner care îi adusese mâncarea în cameră.
-... ar fi trebuit să ştiţi până acum că eu comand doar caviar Beluga. Beluga! Arătă spre platoul cu caviar de pe masa pe care fusese adusă mâncarea. Aia e o mâncare de ţărani!
- îmi pare atât de rău, domnule Smith. Am să cobor la bucătărie şi...
- Las-o baltă. Aruncă o privire la ceasul de mână, un Rolex bătut cu diamante. Nu am timp. Am o întâlnire importantă.
Se ridică şi porni spre uşă. Era aşteptat la biroul avocatului lui. Cu o zi în urmă fusese pus sub acuzare de un mare juriu federal, existând împotriva lui cinci-sprezece capete de acuzare pentru că ar fi oferit cadouri ilegale secretarului apărării. Dacă era găsit vinovat,

îl aşteptau trei ani în închisoare şi o amendă de un mi-lion de dolari.
In apartamentul 525 congresmanul William Quint, membru a unei proeminente familii aflată deja de trei generaţii la Washington, se consulta cu trei membri ai echipei sale de investigaţii.
- Problema cu drogurile începe să scape complet din frâu, spuse Quint. Trebuie să ne recăpătăm cumva controlul asupra ei. Se întoarse spre Dalton Isaak. Tu ce părere ai în privinţa asta?

- E din cauza bandelor stradale. Brentwood Crew le face concurenţă neloială altor două bande, Fourteen Street Crew and Simple City Crew. Asta a dus la patru asasinate luna asta.
- Nu putem permite ca situaţia asta să continue, spuse Quint. Ne afectează afacerile. Am început să primesc telefoane de la Administraţia de Legiferare a Drogurilor şi de la şeful poliţiei, întrebându-mă ce intenţionăm să facem în această privinţă.
- Ce le-aţi spus?
- Ca de obicei. Că investigăm. Se întoarse spre asis-tentul lui. Stabileşte o întâlnire cu Brentwood Crew. Spune-le că dacă îşi doresc protecţia noastră va trebui să îşi alinieze preţurile cu cele ale celorlalţi. Se întoarse spre un altul dintre asistenţii lui. Cât am încasat luna trecută?
- Zece milioane intern, zece milioane extern.
- Haideţi să suplimentăm suma asta. Oraşul începe să devină prea scump.

La numărul 625, în apartamentul de deasupra, Nor- man Haff stătea întins pe pat în întuneric, gol puşcă, urmărind un film porno pe canalul cu circuit închis al hotelului. Era un bărbat cu pielea palidă, cu o burtă de bere enormă şi un corp fleşcăit. Se întinse şi mângâie sânul celei cu care împărţea patul.

-Uite-i ce fac, Irma. Vocea îi era o şoaptă strangulată. Ai vrea să-ţi fac şi eu acelaşi lucru? Desenă cercuri

cu degetele pe abdomenul ei, cu privirea aţintită pe ecran, unde o femeie făcea pasional dragoste cu un băr-bat. Te excită asta, iubito? Pe mine sigur mă încinge. îşi strecură două degete între picioarele Irmei. Sunt gata, gemu el.

înşfăcă păpuşa gonflabilă, se rostogoli peste ea şi se împinse în ea. Vaginul păpuşii pe baterii se deschise şi se închise în jurul lui, strângându-l tot mai tare.

-O, Doamne! exclamă el. Scoase un geamăt satisfă-cut. Da! Da!

Deconecta bateria şi rămase întins, gâfâind. Se sim-ţea minunat. Avea să o folosească pe Irma din nou, în dimineaţa următoare, înainte să o dezumfle şi să o bage într-o valiză.

Norman era vânzător şi se afla pe drumuri în cea mai mare parte a timpului, în oraşe străine în care era complet singur. Pe Irma o descoperise cu ani buni în urmă şi îi asigura pe deplin compania feminină de care avea nevoie. Amicii lui stupizi care lucrau tot ca vânzători cutreierau ţara şi culegeau

curve şi prostituate profesioniste, dar până la urmă tot Norma râdea mai bine. Irma nu avea să-i dea niciodată vreo boală.
La etajul de deasupra, în apartamentul 725, familia lui Pat Murphy tocmai se întorsese de la cină. Tim Mur- phy, care avea doisprezece ani, se afla pe balconul care dădea spre parc.
-Taţi, mâine putem să ne căţărăm până în vârful monumentului? imploră el. Te rog?
Fratele lui mai mic spuse:
- Nu. Eu vreau să mergem la Smithsonian Institute.
- Institution, îl corectă tatăl său.
- Cum o fi. Vreau să merg.
Era prima dată când copiii se aflau în capitala ţării, deşi tatăl lor îşi petrecea aici mai mult de jumătate din timp, an după an. Pat Murphy era un lobby-ist de succes şi avea acces la câţiva dintre cei mai importanţi oameni de la Washington. Tatăl lui fusese primarul unui mic

oraş din Ohio, iar Pat fusese fascinat de politică încă din copilărie. Cel mai bun prieten al lui fusese un băiat pe nume Joey. Trecuseră prin şcoală împreună, merseseră împreună în tabere de vară şi îşi împărtăşiseră totul. Dar toate acestea se schimbaseră într-o vacanţă de vară când părinţii lui Joey fuseseră plecaţi, iar Joey rămăsese la familia Murphy. In toiul nopţii Joey venise în camera lui Pat şi se urcase pe patul lui.
- Pat, şoptise acesta. Trezeşte-te.
Pat deschisese larg ochii.
- Ce-i? Ce s-a întâmplat?
-Mă simt singur, şoptise Joey. Am nevoie de tine.
Pat Murphy fusese nedumerit.
- Pentru ce?
- Nu înţelegi? Te iubesc. Te doresc.
Şi îl sărutase pe Pat pe buze. Moment oribil în care Pat înţelesese brusc că Joey era homosexual. Se simţise în- greţoşat. Refuzase să mai vorbească vreodată cu Joey. Pat Murphy detesta homosexualii. Erau nişte ciudaţi, nişte găozari, nişte poponari, blestemaţi de Dumnezeu, care încercau să seducă bieţi copii nevinovaţi. îşi convertise ura şi dezgustul într-o campanie pe care o promovase toată viaţa, votând pentru candidaţi care erau împotriva homosexualilor şi ţinând predici despre relele şi pericolele homosexualităţii. în trecut, venise întotdeauna singur la Washington, dar de

data aceasta soţia lui insistase cu încăpăţânare să o aducă şi pe ea şi pe copii.
- Vrem să vedem cum e viaţa ta aici, spusese ea.
Iar Pat cedase în cele din urmă.
îşi privi acum soţia şi copiii şi îşi spuse: E una dintre ultimele dăţi când îi mai văd. Cum am putut să fac o greşeală atât de idioată? Ei bine, acum aproape se sfârşise. Familia lui avea planuri atât de grandioase pentru a doua zi. însă el nu avea să se mai afle acolo a doua zi. Dimineaţa, înainte să se trezească ei, avea să plece spre Brazilia. îl aştepta Alan.
/N

în apartamentul 825, Imperial Suite, domnea o tă-cere deplină. Respiră, îşi spuse el. Trebuie să respiri... mai încet... mai încet... Era în pragul panicii. Coborî privirea spre trupul subţire şi gol al tinerei care zăcea pe podea şi îşi spuse: Nu a fost vina mea. A alunecat. Capul i se despicase în locul în care se izbise de muchia tăioasă a mesei din fier forjat, iar din frunte îi curgea un firicel de sânge. O prinsese de încheietură. Nu avea puls. Era incredibil. Cu doar o clipă în urmă fusese atât de plină de viaţă, iar acum... Trebuie s-o scoţi de aici. Acum! întoarse spatele cadavrului şi începu să se îmbrace în grabă. Acesta nu ar fi fost doar un alt scandal. Ar fi fost un scandal care ar fi zguduit lumea din temelii. Nu pot permite să se afle vreodată că m-am aflat în apartamentul acesta.
Când termină cu îmbrăcatul se duse la baie, umezi un prosop şi începu să lustruiască suprafeţele tuturor obiectelor pe care era posibil să le fi atins. Când fu într-un sfârşit sigur că nu mai rămăsese nici o amprentă care să îi trădeze prezenţa, aruncă o ultimă privire în jurul lui. Poşeta ei! Luă poşeta fetei de pe canapea şi se duse la capătul îndepărtat al apartamentului, unde aştepta liftul privat. Păşi înăuntru, încercând din răs-puteri să îşi controleze respiraţia. Apăsă butonul G şi, câteva secunde mai târziu, liftul se deschise în garaj. Parcarea era pustie. Porni spre maşina lui apoi^ aducân- du-şi brusc aminte, se întoarse în grabă la lift. îşi scoase batista şi îşi şterse amprentele de pe butoanele liftului. Rămase ascuns în întuneric, uitându-se din nou în jurul lui, pentru a se asigura că era în continuare singur.
Satisfăcut în cele din urmă, se îndreptă spre maşina lui, deschise portiera şi se aşeză la volan. După o clipă porni motorul şi ieşi din garajul subteran.
O cameristă filipineză fu cea care găsi cadavrul fetei lăţit pe podea.
- O Dios ko, kawawa naman iyong babae!

Schiţă semnul crucii şi ieşi în fugă din încăpere, ţi-pând după ajutor.

Trei minute mai târziu, Jeremy Robinson şi Thorn Peters, şeful diviziei de securitate a hotelului, se aflau în Imperial Suite holbându-se la trupul gol al fetei.
- Dumnezeule, spuse Thorn. Nu poate avea mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani. Se întoarse spre manager. Ar fi bine să chemăm poliţia.
-Stai! Poliţie. Ziare. Publicitate. Timp de o clipă de nebunie, Robinson se întrebă dacă nu ar fi fost posibil să facă să dispară cumva cadavrul fetei din hotel. Presupun că da, spuse şovăitor în cele din urmă.
Thorn Peters îşi scoase o batistă din buzunar şi o fo-losi pentru a ridica receptorul.
- Ce faci? dori să ştie Robinson. Nu e o scenă a unei crime. A fost un accident.
- Nu avem de unde să ştim asta deocamdată, nu-i aşa? replică Peter. Formă un număr şi aşteptă.
- Departamentul Omucideri.
Detectivul Nick Reese arăta ca o versiune din cărţile siropoase a unui poliţist învăţat să bată străzile. Era înalt şi musculos, cu un nas care amintea de fosta lui carieră în box. Avansase regulamentar, debutând ca ofiţer în cadrul Departamentului de Poliţie Metropolitană a oraşului Washington şi trecând încet şi prin multă muncă de la un grad la următorul: ofiţer şef de brigadă, sergent, locotenent. Fusese promovat de la Detectiv Dl la Detectiv D2, iar în ultimii zece ani rezolvase mai multe cazuri decât oricine altcineva din departament.
Detectivul Reese stătu şi studie scena fără un cuvânt. Alături de el în apartament se aflau o jumătate de duzină de bărbaţi.
- A atins-o cineva?
Robinson se înfioră.
-Nu.

- Cine e?
-Nu ştiu.
Reese se întoarse brusc să îl privească pe managerul hotelului.
-O fată este descoperită moartă în Imperial Suite din hotelul tău, iar tu nu ai habar cine e? Hotelul ăsta nu are registru de oaspeţi?
- Fireşte, domnule detectiv, dar în cazul de faţă...
Ezită.
- în cazul de faţă...?
-Apartamentul e înregistrat pe un anume Eugene Gant.

- Cine e Eugene Gant?
- Habar nu am.
Detectivul Reese începea să îşi piardă răbdarea.
-Ascultă. Dacă cineva a rezervat apartamentul acesta, inevitabil a plătit pentru el... cu bani gheaţă, când de credit, oi, orice. Oricine a fost cel care s-a ocupat de înregistrarea acestui Gant a apucat fără îndoială să îl vadă. Cine i-a făcut cazarea?
- Recepţionerul nostru de peste zi, Gorman.
- Vreau să discut cu el.
-Mă... mă tem că e imposibil.
- Oh? De ce?
- A plecat azi în concediu.
- Sună-1.
Robinson oftă.
-Nu mi-a spus unde merge.
-Când se va întoarce?
- Peste două săptămâni.
- Am să-ţi împărtăşesc un mic secret. Nu intenţionez să aştept două săptămâni. Vreau informaţii acum. Fără îndoială l-a văzut cineva intrând sau ieşind din apartamentul acesta.
„ -Nu neapărat, spuse Robinson pe un ton de scuză. In afară de ieşirea obişnuită, acest apartament are şi un lift privat care coboară direct în parcarea subterană...

Nu ştiu de ce se face atâta tam-tam. A fost... a fost în mod evident un accident. Probabil se droga şi a luat o supradoză şi s-a împiedicat şi a căzut.
Un alt detectiv se apropie de detectivul Reese.
-Am verificat dulapurile. Rochia ei e de la Gap, iar pantofii de la Wild Pair. Asta nu ne ajută cu nimic.
-Nu avem absolut nimic care să ne permită să o identificăm?
- Nu. Dacă a avut poşetă, a dispărut.
Detectivul Reese studie din nou cadavrul. Se întoarse spre un ofiţer de poliţie care aştepta în apropiere:
-Adu-mi nişte săpun. Umezeşte-1.
Ofiţerul de poliţie se zgâi la el.
- Poftim?
- Săpun umezit.
- Da, domnule.

Se îndepărtă în grabă. Detectivul Reese se lăsă în genunchi lângă cadavrul fetei şi studie inelul de pe de-getul acesteia.

- Pare a fi inelul unei şcoli. Un minut mai târziu ofiţerul de poliţie se întoarse şi îi dădu lui Reese un calup de săpun umed. Reese frecă blând săpunul pe degetul fetei şi scoase cu grijă inelul. 11 întoarse de pe o parte pe cealaltă, examinându-1. E un inel de elev de la liceul Denver. Are trecute iniţiale, P.Y. Se întoarse spre partenerul lui. Verifică-1. Sună la şcoală şi află cine e fata. Hai să o identificăm cât de repede posibil.

Detectivul Ed Nelson, unul dintre criminaliştii specializaţi în amprentare, se apropie de detectivul Reese.

-Aici se petrece ceva al naibii de bizar, Nick. Cule-gem amprente de peste tot şi totuşi cineva a avut grijă să şteargă amprentele de pe toate clanţele.

-înseamnă că cineva s-a aflat aici cu ea când a mu-rit. De ce nu a chemat un doctor? De ce s-a obosit să îşi şteargă amprentele? Şi ce naiba caută o puştoaică într-un apartament scump ca acesta? Se întoarse spre Robinson. Cum s-a făcut plata pentru apartament?

-în evidenţele noastre apare că a fost plătit cu bani gheaţă. Plicul a fost adus de un curier. Rezervarea s-a făcut prin telefon.

Interveni şi medicul legist. 17

- Putem acum să ridicăm cadavrul, Nick.

-Mai aşteaptă puţin. Ai găsit semne de violenţă.

-Doar trauma de la cap. Dar, fireşte, vom face o autopsie.

-Urme că şi-ar fi injectat droguri.'

- Nu. Braţele şi picioarele îi sunt curate.
- Pare să fi fost violată?
- Asta va trebui să verificăm.

Detectivul Reese oftă.

-Deci ceea ce avem aici e o elevă din Denver, c vine la Washington şi sfârşeşte prin a fi uasă într-unu dintre cele mai scumpe hoteluri din capita ă. Cineva îşi şterge toate amprentele şi dispare. Toată treaba este putredă. Vreau să ştiu cine s-a cazat în apartamentul acesta. Se întoarse spre medicul legist. Acum o P ţ de-aici. Se uită la detectivul Nelson. Ai verificat amprentele din liftul privat? , ,

-Da. Liftul coboară de la apartament direct la subsol. Sunt doar două butoane. Ambele butoane au os
şterse cu grijă.

-Ai verificat garajul?

- Da. N-am găsit nimic neobişnuit acolo.
- Oricine ar fi cel care a făcut asta, s-a străduit al naibii de tare să îşi ascundă urmele. E fie cineva care are cazier, fie o persoană foarte cunoscută care s-a jucat cu focul. Se întoarse spre Robinson. Cine se cazează de o cei în apartamentul acesta?
Robinson spuse şovăitor:
- E rezervat pentru cei mai importanţi oaspeţi ai noştri. Regi, prim-miniştri... Ezită. Preşedinţi...
- S-a realizat vreun apel telefonic de pe telefonul acesta în ultimele douăzeci şi patru de ore?
-Nu ştiu.

Detectivul Reese începea să se enerveze.
- Dar ar exista o evidenţă undeva dacă s-ar fi efectuat un apel?
- Fireşte.
Detectivul Reese puse mâna pe telefon.
- Operator, sunt detectivul Nick Reese. Vreau să ştiu dacă în ultimele douăzeci şi patru de ore s-a efectuat vreun apel din Imperial Suite... Aştept. Ii urmări pe asistenţii medicului legist, îmbrăcaţi în halate albe, acoperind trupul gol al fetei cu un cearşaf şi punând-o pe o targă. Dumnezeule, îşi spuse Reese. Nici măcar nu începuse să trăiască încă. Auzi vocea operatorului.
- Domnule detectiv Reese?
-Da.
- Un singur apel telefonic a fost efectuat ieri din acest apartament. A fost un apel local.
Reese îşi luă un carneţel şi un creion.
-Către ce număr?... Patru-cinci-şase-şapte-zero-pa- tru-unu?... Reese începu să noteze cifrele, apoi se opri brusc. Se holbă la carneţel. O, fir-ar!
- Ce s-a întâmplat? îl întrebă detectivul Nelson.
Reese ridică privirea.
-Ăsta e numărul de la Casa Albă.
capitolul 17
în dimineaţa următoare, la micul dejun, Jan îl întrebă:
- Unde ai fost azi-noapte, Oliver?
Inima lui Oliver se poticni pentru o clipă. Dar Jan nu ar fi avut cum să ştie ce se întâmplase. Nimeni nu ar fi avut cum să ştie. Nimeni.
-Am avut o întâlnire cu...
Jan îl întrerupse:

- întâlnirea a fost anulată. Dar tu nu te-ai întors acasă decât la trei dimineaţă. Am încercat să dau de tine. Unde ai fost?
- Ei bine, a intervenit ceva. De ce? Ai avut nevoie...? S-a întâmplat ceva?
-Nu mai contează acum, spuse Jan obosită. Oliver, nu-mi faci rău numai mie, îţi faci rău şi ţie. Ai ajuns atât de departe. Nu vreau să te văd pierzând totul doar pentru că nu eşti în stare...
Ochii i se umplură de lacrimi. Oliver se ridică şi veni lângă ea. îşi petrecu braţele în jurul ei.
- Este în regulă, Jan. Totul e bine. Te iubesc foarte mult.
Şi chiar o iubesc, îşi spuse Oliver, în felul meu. Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte nu a fost vina mea. Ea m-a sunat pe mine. Nu ar fi trebuit să merg să mă întâlnesc cu ea. îşi luase toate măsurile de precauţie posibile pentru a nu fi văzut. Sunt în siguranţă, decise Oliver.
Peter Tager era îngrijorat în privinţa lui Oliver. Des-coperise că era imposibil să ţină sub control libidoul lui Oliver Russell şi ajunsese în cele din urmă la o înţelege-re cu el. în anumite nopţi Peter îi stabilea întâlniri ficti-ve, la care preşedintele trebuia să participe, departe de Casa Albă, şi avea grijă ca escorta de la Serviciile Secrete să dispară pentru câteva ore.
Când Peter Tager se dusese la senatorul Davis să se plângă de ceea ce se petrecea, senatorul îi răspunsese calm:
- Ei bine, Oliver e totuşi un bărbat foarte pasional, Peter. Uneori e imposibil să ţii sub control o astfel de pasiune. îţi admir profund atitudinea morală, Peter. Ştiu cât de mult înseamnă familia ta pentru tine şi cât de dezgustătoare trebuie să îţi pare purtarea preşedin-telui. Dar haide să nu îl judecăm prea aspru. Tu doar asigură-te în continuare că totul se petrece cât mai dis-cret posibil.

Detectivul Nick Reese detesta să intre în sinistra încăpere cu pereţi albi a sălii de autopsie. Mirosea a formal- dehidă şi moarte. Când intră, o găsi pe Helen Chuan, o femeie micuţă şi atrăgătoare, aşteptându-1.
- Bună dimineaţa, spuse Reese. Ai terminat autopsia?
-Am un raport preliminar pentru tine, Nick. Victima noastră anonimă nu a murit din cauza traumei la cap. A murit în urma unei supradoze de metilen-dioxi- metamfetamină.
El oftă.

- Nu-mi face asta, Helen.
-Scuze. Numele popular al substanţei e Ecstasy. Ii întinse un raport de autopsie. Uite ce avem până acum.
PROTOCOL DE AUTOPSIE
NUMELE PERSOANEI DECEDATE: ANONIM
DOSAR NUMĂRUL C-IX61
SUMAR ANATOMIC
I. CARDIOMIOPATIE DILATATIVĂ ŞI HIPER-
TROFICA
A. CARDIOMEGALIE (750 GM)
B. HIPERTROFIE VENTRICULARA STÂNGA,
INIMĂ (2,3 CM)
C. HEPATOMEGALIE CONGESTIVÂ (2750 GM)
D. SPLENOMEGALIE CONGESTIVÂ (350 MG)
II. INTOXICAŢIE ACUTĂ CU OPIATE
A. CONGESTIE PASIVA ACUTĂ, TOATE
ORGANELE.
III. TOXICOLOGIE (VEZI RAPORT SEPARAT)
IV. HEMORAGIE CEREBRALĂ (VEZI RAPORT
SEPARAT)

CONCLUZIE (CAUZA MORŢII): CARDIOMIO-
PATIE DILATATIVĂ ŞI HIPERTROFICĂ, INTOXICAŢIE ACUTA CU OPIATE
Nick Reese ridică privirea.
- Deci dacă ai traduce asta în limbaj normal, a murit în urma unei supradoze de Ecstasy?
-Da.
- A fost şi agresată sexual?
Helen Chuan ezită.
- Himenul îi fusese perforat şi am găsit urme de spermă şi puţin sânge pe coapsele ei.
- Deci a fost violată.
- Nu cred.
- Cum adică nu crezi? se încruntă el.
- Nu avea semne de violenţă.
Reese o privi nedumerit.
- Ce vrei să spui?

- Cred că victima noastră anonimă era virgină. Asta a fost prima ei experienţă sexuală.
Detectivul Reese rămase pe gânduri, digerând infor-maţia. Cineva reuşise să convingă o virgină să urce în Imperial Suite şi să facă sex cu el. Ar fi trebuit să fie o persoană pe care fata o cunoştea. Sau cineva faimos şi puternic. Sună telefonul, iar Helen Chuan răspunse:
-Biroul de medicină legală. Ascultă o clipă, apoi îi întinse telefonul detectivului: E pentru tine.
Nick Reese luă telefonul.
- Reese. Se lumină la faţă. A, da, doamna Holbrook. Mulţumesc că m-aţi sunat înapoi. E un inel al şcolii dumneavoastră, având iniţialele P.Y. pe el. Aveţi vreo elevă cu aceste iniţiale?... V-aş fi recunoscător. Mulţumesc. Aştept. Ridică privirea spre medicul legist. Eşti sigură că nu avea cum să fi fost violată?
- Nu am găsit urme de violenţă. Absolut nici una.
- E posibil să fi fost penetrată după ce a murit?
- Eu aş zice că nu.
Vocea doamnei Holbrook răsună din nou în receptor:

- Domnule detectiv Reese?
-Da?
- Conform bazei de date din computerul nostru, există o elevă cu iniţialele P.Y. Numele ei e Pauline Young.
- Aţi putea să mi-o descrieţi, doamnă Holbrook?
- Da, desigur. Pauline are optsprezece ani. E micuţă de înălţime şi îndesată, cu păr de culoare închisă...
- înţeleg.
- Nu e fata pe care o căutaţi.
- Şi e singura?
- Singura persoană de sex feminin, da.
Reese prinse ideea.
-Vreţi să spuneţi că există un băiat cu aceste iniţiale?
- Da. Paul Yerby. E în ultimul an de liceu. întâmplarea face ca Paul chiar să se afle în Washington D.C. în momentul de faţă.
Inima detectivului Reese începu să bată mai tare.
- E aici?
- Da. Un grup de elevi de la liceul Denver sunt veniţi în excursie la Washington pentru a vizita Casa Albă şi Congresul şi...
- Şi se află toţi în oraş în momentul de faţă?

- Exact.
- Ştiţi cumva unde sunt cazaţi?
- La hotel Lombardy. Acolo ni s-a oferit o reducere de preţ pentru tot grupul. Am întrebat la mai multe alte hoteluri, dar au refuzat...
-Vă mulţumesc foarte mult, doamnă Holbrook. Vă rămân recunoscător.
Nick Reese puse receptorul înapoi în furcă şi se în-toarse spre medicul legist.
- Anunţă-mă când finalizezi autopsia, bine, Helen?
- Sigur. îţi ţin pumnii să ai noroc, Nick.
El dădu din cap.
- Cred că tocmai am avut.

Hotelul Lombardy se află pe Pennsylvania Avenue, la două cvartale distanţă de Washington Circle şi sufi-cient de aproape de Casa Albă, câteva monumente şi o staţie de metrou cât să se poată ajunge pe jos la ele. De-tectivul Reese intră în holul de modă veche şi se duse la recepţionerul din spatele biroului de la intrare.
- Aveţi un Paul Yerby cazat aici?
- îmi pare rău. Nu dăm numele...
Reese îşi scoase insigna de poliţie.
- Mă grăbesc foarte tare, amice.
- Da, domnule.
Recepţionerul se uită în registrul de oaspeţi.
- Există un domn Yerby în camera 315. Să îl...?
-Nu, am să-i fac o surpriză. Nu pune mâna pe
telefon.
Reese urcă în lift, coborî la etajul trei şi porni pe co-ridor. Se opri în faţa camerei 315. De dinăuntru se au-zeau voci. îşi descheie nasturele jachetei şi bătu la uşă. îi deschise un băiat de aproape douăzeci de ani.
- Bună.
- Paul Yerby?
- Nu. Băiatul se întoarse spre cineva aflat în încăpere. Paul, te caută cineva.
Nick Reese intră cu forţa. Un băiat slab, cu părul ciufulit, purtând blugi şi un pulover, tocmai ieşea din baie.
- Paul Yerby?
- Da. Cine eşti?
Reese îşi scoase insigna.
- Detectivul Nick Reese. De la Omucideri.

Băiatul se făcu alb la faţă.
-Sunt... ce pot să fac pentru dumneavoastră?
Nick Reese simţi duhoarea fricii. Scoase din buzunar inelul fetei moarte şi i-l arătă.
- Ai mai văzut vreodată inelul acesta, Paul?
-Nu, se grăbi Yerby să răspundă. Am...
- Are iniţialele tale.

-Ah, da. Oh. Aşa e. Ezită. Presupun că s-ar putea să fie al meu. Probabil l-am pierdut pe undeva.
- Sau l-ai dat cuiva?
Băiatul îşi linse buzele.
-Ăăă, da. Poate că am făcut asta.
- Hai să mergem la secţie, Paul.
Băiatul îl privi neliniştit.
- Sunt arestat?
- Pentru ce? întrebă detectivul Reese. Ai comis vreo infracţiune?
- Bineînţeles că nu. Am...
Lăsă propoziţia neterminată.
-Atunci de ce te-aş aresta?
-Nu... nu ştiu. Nu ştiu de ce mi-aţi cere să vin la secţie.
Era cu ochii pe uşa deschisă. Detectivul Reese se în-tinse şi îl înşfăcă pe Paul de braţ.
- Hai să mergem în linişte.
Colegul lui de cameră spuse:
- Vrei să o sun pe mama ta sau pe altcineva, Paul?
Paul clătină din cap cu un aer nenorocit.
-Nu. Nu suna pe nimeni.
Vocea i se pierduse întro şoaptă.
Clădirea Henry I. Daly de pe 300 Indiana Avenue, NW, din centrul Washington-ului, e o construcţie com-plet neremarcabilă, de şase etaje, din cărămizi cenuşii, care găzduieşte sediul poliţiei districtuale. Biroul Departamentului Omucideri se află la etajul trei. Cât timp Paul Yerby trecu prin procedurile de fotografiere şi am- prentare, detectivul Reese se duse să discute cu căpitanul Otto Miller.
- Cred că am prins un fir în cazul crimei de la Mon- roe Arms.
Miller se lăsă pe spate în scaun.
- Continuă.

- L-am ridicat pe iubitul fetei. Puştiul e înnebunit de spaimă. II vom interoga acum. Doriţi să fiţi de faţă?
Căpitanul Miller arătă din cap spre un teanc de hâr-tii adunate pe masa lui de scris.
-Sunt foarte ocupat în următoarele câteva luni. Fă-mi un raport.
- în regulă.
Detectivul Reese porni spre uşă.
- Nick, ai grijă să îi citeşti drepturile.
Paul Yerby fu adus într-o cameră de interogatoriu. Era o încăpere mică, de trei metri pe patru, cu o masă de scris ponosită, patru scaune şi o cameră video. Exista o oglindă unidirecţională care le permitea ofiţe-rilor de poliţie să urmărească interogatoriul din încă-perea alăturată.
Paul Yerby era aşezat cu faţa spre Nick Reese şi alţi doi detectivi, Doug Hogan şi Edgar Bernstein.
- Eşti conştient că această conversaţie este înregistrată video? spuse detectivul Reese.
- Da, domnule.
-Ai dreptul la un avocat. Dacă nu îţi poţi permite un avocat, ţi se va acorda unul din oficiu, care să te reprezinte.
- Doreşti să fie şi un avocat de faţă? întrebă detectivul Bernstein.
- Nu am nevoie de avocat.
- în regulă. Ai dreptul să nu spui nimic. Dacă renunţi la acest drept, tot ceea ce spui aici poate şi va fi folosit împotriva ta la tribunal. E clar?
- Da, domnule.
- Care e numele tău legal?
- Paul Yerby.
- Adresa?
-Marion Street numărul douăzeci şi trei, Denver, Colorado. Ascultaţi, nu am făcut nimic rău.

-Nu spune nimeni că ai fi făcut. încercăm doar să obţinem nişte informaţii, Paul. Ai vrea să ne ajuţi, nu-i aşa.?
-Sigur, dar... nu ştiu despre ce e vorba.
- Nu ai nici cea mai vagă idee?
-Nu, domnule.
-Ai vreo iubită, Paul?
- Ei bine, ştiţi...
- Nu, nu ştim. Ce-ar fi să ne spui?

- Ei bine, sigur. Ies cu fete...
-Adică ai fete cu care te vezi regulat? Pe care le scoţi în oraş?
-Da.
- Există una anume cu care ieşi la întâlniri?
Se lăsă tăcerea.
-Ai o iubită, Paul?
-Da.
- Cum o cheamă? întrebă detectivul Bernstein.
- Chloe.
- Chloe şi mai cum? insistă detectivul Reese.
- Chloe Houston.
Reese îşi notă.
- Care e adresa ei, Paul?
- Oak Street numărul şaizeci şi doi, Denver.
- Cum îi cheamă pe părinţii ei?
- Locuieşte cu mama ei.
- Şi pe ea cum o cheamă?
- Jackie Houston. E guvernatorul statului Colorado. Detectivii se uitară unul la celălalt. Rahat! Exact ce
ne lipsea!
Reese îi arătă inelul.
- Inelul acesta e al tău, Paul?
El îl studie o clipă, apoi spuse şovăitor:
-Da.
- I-ai dat lui Chloe inelul acesta?
El înghiţi un nod de emoţie.
-Cred... cred că da.

-Nu eşti sigur?
- îmi amintesc acum. Da, i l-am dat.
- Ai venit la Washington cu o parte dintre colegii tăi de clasă, aşa-i? Un fel de excursie şcolară?
-Aşa e.
- Chloe a făcut şi ea parte din grup?
- Da, domnule.
-Unde este Chloe acum, Paul? întrebă detectivul Bernstein.
-Nu... nu ştiu.
-Când ai văzut-o ultima dată? interveni detectivul Hogan.
- Cred că acum câteva zile.

-Acum două zile? sugeră detectivul Reese.
-Da.
- Şi unde a fost asta? întrebă detectivul Bernstein.
- La Casa Albă.
Detectivii se uitară unul la celălalt surprinşi.
- Chloe a fost la Casa Albă? întrebă Reese.
- Da, domnule. Eram toţi într-un tur privat. Fusese organizat de mama lui Chloe.
- Iar Chloe era cu tine? interveni detectivul Hogan.
-Da. .
-Şi nu s-a întâmplat nimic neobişnuit în timpul turului? întrebă detectivul Bernstein.
- în ce sens?
- V-aţi întâlnit sau aţi vorbit cu cineva în timpul turului? completă detectivul Bernstein.
- Ei bine, fireşte, cu ghidul.
-Şi atâta tot? dori să ştie detectivul Reese.
- Da, atât.
- Iar Chloe s-a aflat cu grupul în tot acest timp? întrebă detectivul Hogan.
-Da. Yerby ezită. Nu. S-a retras pentru a merge la toaletă. A lipsit circa cincisprezece minute. Când s-a în-tors, mi-a...
Se opri.

- Ce anume a făcut? întrebă Reese.
-Nimic. Sa întors şi atât.
Era evident că băiatul minţea.
- Fiule, întrebă detectivul Reese, ştiai că Chloe Houston e moartă?
II priveau atent.
-Nu! Dumnezeule! Cum?
Expresia de surprindere de pe chipul lui nu ar fi pu-tut fi doar teatru.
- Nu ştii? întrebă detectivul Bernstein.
- Nu! Nu-mi vine să cred.
- Nu ai avut nimic de-a face cu moartea ei? interveni detectivul Hogan.
-Normal că nu! O iubesc... o iubeam pe Chloe.
-Te-ai culcat vreodată cu ea? voi să ştie detectivul Bernstein.
-Nu. Voiam... voiam să aşteptăm. Intenţionam să ne căsătorim.
-Dar uneori consumaţi droguri împreună? întrebă detectivul Reese.

-Nu! Nu am luat niciodată droguri.
Uşa se deschise şi intră un detectiv corpolent, Harry Carter. Acesta se apropie de Reese şi îi şopti ceva la ure-che. Reese dădu din cap şi îşi aţinti privirea asupra lui Paul Yerby.
- Când ai văzut-o ultima dată pe Chloe Houston?
- V-am spus, la Casa Albă.
Se foi stingherit în scaun. Detectivul Reese se aplecă în faţă.
- Ai dat urât de tot de bucluc, Paul. E plin de amprentele tale în apartamentul imperial al hotelului Monroe Arms. Cum au ajuns acolo?
Paul Yerby nu făcu decât să rămână cufundat în tăcere, palid la faţă.
-Poţi să renunţi la a mai minţi de acum. Te-am înhăţat.
- Nu... nu am făcut nimic.

-Tu ai rezervat apartamentul de la Monroe Arms? întrebă detectivul Bernstein.
- Nu, nu eu am făcut-o, răspunse el, punând accentul pe „eu“.
Detectivul Reese se grăbi să profite de ocazie.
- Dar ştii cine a făcut-o?
-Nu, răspunse el prea grăbit.
- Recunoşti că te-ai aflat în apartament? întrebă de-tectivul Hogan.
- Da, dar... dar Chloe era în viaţă când am plecat.
- De ce ai plecat? dori să ştie detectivul Hogan.
- M-a rugat ea. Aştepta pe cineva.
- Haide, Paul. Ştim că tu ai ucis-o, insistă detectivul Bernstein.
-Nu! Tremura. Jur că nu am avut nimic de-a face cu asta. Eu doar... doar am urcat în apartament cu ea. Şi am rămas foarte puţin acolo.
-Pentru că ea aştepta pe cineva? întrebă detectivul Reese.
- Da. Ea era... era oarecum entuziasmată.
- Ţi-a spus cu cine urma să se întâlnească? insistă detectivul Hogan.
Paul se linse pe buze.
-Nu.
- Minţi. Ţi-a spus.
- Ziceai că era entuziasmată. De ce anume? reluă detectivul Reese.
Paul se linse din nou pe buze.
-De... de bărbatul cu care urma să se întâlnească acolo pentru a lua cina.
- Cine era acel bărbat, Paul? întrebă Bernstein.
- Nu pot să vă spun.
- De ce nu? insistă detectivul Hogan.
- l-am promis lui Chloe că nu voi spune nimănui.

- Chloe e moartă.
Ochii lui Paul Yerby se umplură de lacrimi.
- Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

- Dă-ne numele bărbatului respectiv, insistă detecti-vul Reese.
- Nu pot să fac asta. Am promis.
-Uite ce urmează să ţi se întâmple: îţi vei petrece noaptea asta în închisoare. Dimineaţă, dacă ne spui numele bărbatului cu care urma să se întâlnească, te lăsăm să pleci. Dacă nu, te vom aresta sub acuzaţia de crimă de gradul întâi, spuse detectivul Reese.
Aşteptară ca Paul să spună ceva. Dar nu primiră decât tăcere. Nick Reese îi făcu semn din cap lui Bernstein.
- Inchide-1.
Detectivul Reese se întoarse în biroul căpitanului Miller.
-Am veşti proaste şi veşti şi mai proaste.
-Nu am timp pentru asta, Nick.
- Vestea proastă e că nu sunt sigur că într-adevăr băiatul i-a dat acel drog. Vestea şi mai proastă e că mama fetei e guvernatorul statului Colorado.
- O, Doamne! Ziarele se vor da în vânt după treaba asta. Căpitanul Miller trase adânc aer în piept. De ce nu crezi că băiatul e vinovat?
- A mărturisit că s-a aflat în apartamentul fetei, dar susţine că ea i-a cerut să plece pentru că aştepta pe ci-neva. Cred că puştiul e prea deştept ca să inventeze o poveste atât de stupidă. Ceea ce cred, însă, e că ştie cine e persoana pe care o aştepta Chloe Houston. Refuză să ne dea numele.
-Tu ai vreo idee?
- Fata se afla pentru prima dată în Washington şi făceau un tur al Casei Albe. Nu cunoştea pe nimeni aici. A spus că vrea să meargă la toaletă. în Casa Albă nu există toaletă publică. Fără îndoială a fost nevoită să iasă din clădire, îndreptându-se fie spre Pavilionul Vizitatorilor din Elipsa de la intersecţia străzilor 15th şi E, fie spre Centrul pentru Vizitatori ai Casei Albe. A lipsit circa cincisprezece minute. Ceea ce cred eu că s-a întâmplat e că, în timp ce încerca să găsească o toaletă, a dat peste

cineva în Casa Albă, o persoană pe care ar fi putut să o recunoască. Eventual cineva văzut la televizor. Oricum, trebuie că a fost cineva important. El a condus-o la o toaletă privată şi a impresionat-o suficient ca ea să con-simtă să se întâlnească cu el la Monroe Arms.
Căpitanul Miller rămase pe gânduri.

- Ar fi bine să sun la Casa Albă. Mi s-a cerut să îi ţin la curent cu povestea asta. Nu-l slăbi pe puşti. Vreau numele ăla.
- în regulă.
Când detectivul Reese ieşi din birou, căpitanul Mil-ler puse mâna pe telefon şi formă un număr. Câteva minute mai târziu, spuse:
- Da, domnule. Am arestat un martor important. Se află într-o celulă de detenţie la secţia de poliţie de pe Indiana Avenue... Nu, domnule. Cred că băiatul îl va identifica mâine pe bărbatul respectiv... Da, domnule. înţeleg.
Conversaţia se întrerupse.
Căpitanul Miller oftă şi îşi îndreptă din nou atenţia spre teancul de hârtii de pe masa lui de scris.
La ora opt în dimineaţa următoare, când detectivul Nick Reese se duse la celula lui Paul Yerby, cadavrul lui Yerby era spânzurat de una dintre barele de sus.
capitolul 18
TÂNĂRA DE 16 ANI UCISĂ A FOST IDENTIFICATĂ CA FIIND FIICA GUVERNATORULUI
STATULUI COLORADO. IUBITUL ACESTEIA,
ARESTAT, S-A SPÂNZURAT. POLIŢIA CAUTĂ
UN MARTOR MISTERIOS.
Se holbă la titluri şi simţi brusc că stătea să leşine.
Şaisprezece ani.
Păruse mai mare de atât. De ce era vinovat acum? Crimă?

Omucidere, poate. Plus corupere de minori. O pri- vise ieşind din baia apartamentului, purtând doar un zâmbet timid.
- Nu am mai făcut asta niciodată.
Iar el îşi petrecuse braţele în jurul ei şi o mângâiase.
- Mă bucur că prima dată e cu mine, scumpo.
Mai devreme o servise din paharul lui cu Ecstasy lichid.
- Bea asta. O să te facă să te simţi bine.
Făcuseră dragoste, apoi ea se plânsese că nu se simţea bine. Se ridicase din pat, se împiedicase şi se lovise cu capul de masă. Fusese un accident. Fireşte, poliţia nu ar fi adoptat aceeaşi perspectivă. Dar nu există nimic care să asocieze numele meu cu al ei. Nimic.
întregul episod părea oarecum ireal, ca un coşmar care i se întâmplase altcuiva. Cumva, acum că vedea totul descris în ziar, ceea ce se petrecuse

devenea real. Prin pereţii biroului auzi sunetul traficului de pe Pennsylvania Avenue, din faţa Casei Albe, iar zgomotul îl făcu să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde se afla. In câteva minute era programată să înceapă o şedinţă de cabinet. Trase adânc aer în piept. Adună-te.

In Biroul Oval aşteptau vicepreşedintele Melvin Wicks, Sime Lombardo şi Peter Tager. Oliver intră şi se aşeză la masa lui de scris.

- Bună dimineaţa, domnilor.

Urmă un schimb de saluturi generale. Apoi Peter Tager spuse:

-Aţi văzut numărul de azi din Tribune, domnule preşedinte?

-Nu.

- A fost identificată fata care a murit la hotelul Monroe Arms. Mă tem că sunt veşti proaste.

Fără să-şi dea seama, Oliver înţepeni pe scaun.

-Da?

-Numele ei este Chloe Houston. E fiica lui Jackie Houston.

- O, Doamne! Cuvintele răzbiră gâtuit de pe buzele preşedintelui. Toţi cei prezenţi se zgâiră la el, surprinşi de reacţia lui. îşi reveni rapid. Am... am cunoscut-o pe Jackie Houston... cu mult timp în urmă. E... e o veste teribilă. Teribilă.

Sime Lombardo spuse:

- Deşi rata infracţionalităţii din Washington nu e responsabilitatea noastră, Tribune o să arunce povestea asta tot în cârca noastră.

Melvin Wicks interveni:

-Nu există nici o modalitate de a-i închide gura lui Leslie Stewart?

Oliver se gândi la noaptea pasională pe care o petre-cuse cu ea.

-Nu, spuse Oliver. Este vorba de libertatea presei, domnilor.

Peter Tager se întoarse spre preşedinte.

-Ce facem cu guvernatorul?...

-Mă ocup eu. Apăsă un buton al intercomului. Fă-mi legătura cu guvernatorul Houston din Denver.

-Trebuie să începem de pe acum să ţinem daunele sub control, îl auzi pe Peter Tager spunând. Voi pregăti nişte statistici despre cât de mult a scăzut rata infrac-ţionalităţii în ţara noastră, vom declara că aţi cerut Congresului să suplimenteze bugetele secţiilor noastre de poliţie şi aşa mai departe. Cuvintele sunară fals chiar şi în propriile urechi.

-Momentul e extrem de prost, spuse Melvin Wicks.

Intercomul ţârâi, iar Oliver ridică receptorul.

-Da? Ascultă un moment, apoi lăsă jos telefonul. Guvernatorul e deja pe drum spre Washington. Se uită la Peter Tager. Află cu ce avion vine, Peter. Du-te în în-tâmpinarea ei şi adu-o aici.
-în regulă. Există un editorial în Tribune. E destul de dur.
Peter Tager îi întinse lui Oliver pagina din ziar care conţinea editorialul.

PREŞEDINTELE NU REUŞEŞTE
SĂ ŢINĂ SUB CONTROL INFRACŢIONALITATEA
DIN CAPITALĂ
-Tot aşa o ţine.
-Leslie Stewart e o scorpie, spuse Sime Lombardo calm. Cineva ar trebui să aibă o mică discuţie cu ea.
în biroul lui de la Washington Tribune Matt Baker toc-mai recitea editorialul care îl acuza pe preşedinte că era prea blând în privinţa infracţionalităţii când pe uşă intră Frank Lonergan. Lonergan avea puţin peste pa-truzeci de ani şi era un jurnalist foarte inteligent, care ştia să ia pulsul străzii şi care lucrase cândva în poliţie. Era unul dintre cei mai buni jurnalişti de investigaţie din domeniu.
-Tu ai scris editorialul acesta, Frank?
- Da, răspunse el.
-Paragraful ăsta care menţionează că rata infracţio-nalităţii a scăzut cu douăzeci şi cinci la sută în Minne-sota, ăsta încă mă sâcâie. De ce ai pomenit tocmai de Minnesota?
Lonergan spuse:
-A fost o sugestie din partea Prinţesei de Gheaţă.
-Asta e ridicol, se răsti Matt Baker. Am să vorbesc cu ea.
Leslie Stewart era la telefon când Matt Baker intră în biroul ei.
-Te las pe tine să te ocupi de detalii, dar vreau să strângem pentru el cât mai mulţi bani posibil. La drept vorbind, senatorul Embry din Minnesota va trece azi pe la mine să luăm prânzul împreună şi îi voi face rost de o listă de nume. Mulţumesc. închise telefonul. Matt.
Matt Baker se opri în faţa mesei ei de scris.
-Vreau să discut cu tine despre editorialul acesta.
- E bun, nu-i aşa?

- E de rahat, Leslie. E propagandă pură. Nu preşedintele e răspunzător să ţină sub control rata infracţionali- tăţii în Washington D.C. Avem un primar care ar trebui să facă asta, şi o forţă poliţienească. Şi ce-i

cu rahatul ăsta cum că infracţionalitatea ar fi scăzut cu douăzeci şi cinci la sută în Minnesota? De unde ai scos statisticile astea?
Leslie Stewart se lăsă pe spate şi spuse calm:
-Matt, ăsta este ziarul meu şi am să scriu orice do-resc eu să scriu. Oliver Russell e un preşedinte slab, iar Gregory Embry ar fi unul excelent. Noi îl vom ajuta să ajungă la Casa Albă. Leslie văzu expresia de pe chipul lui Matt şi se înmuie. Haide, Matt. Tribune va fi de par-tea câştigătorului. Embry va fi un preşedinte bun pen-tru noi. Vine chiar acum încoace. Vrei să ne însoţeşti la prânz?
-Nu. Nu-mi plac oamenii care mănâncă din palma altora.
Se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou. Pe coridor Matt Baker dădu peste senatorul Embry. Senatorul avea în jur de cincizeci şi ceva de ani şi era un politician care se considera foarte important.
- Oh, domnule senator! Felicitări.
Senatorul Embry îl privi nedumerit.
- Mulţumesc. Âăă, pentru ce?
-Pentru că aţi redus rata infracţionalităţii cu două-zeci şi cinci la sută în statul dumneavoastră.
Apoi Matt Baker se îndepărtă, lăsându-l pe senator să se zgâiască în urma lui cu o expresie confuză pe chip.
Prânzul fu servit în sala de mese a lui Leslie Stewart, mobilată cu antichităţi. Un bucătar tocmai pregătea prânzul când intrară Leslie şi senatorul Embry. Acesta se grăbi să le iasă în întâmpinare.
- Prânzul e gata oricând doriţi, domnişoară Stewart. Vă servesc ceva de băut?
- Mie nu, răspunse Leslie. Domnule senator?

- Ei bine, eu de obicei nu beau în timpul zilei, dar voi servi un martini.
Leslie Stewart ştia că senatorul Embry bea mult peste zi. Avea un dosar complet în ceea ce-l privea. Senatorul avea o soţie şi cinci copii şi ţinea o amantă japoneză. Hobby-ul lui era să finanţeze în secret o grupare paramilitară din statul lui natal. Nimic din toate acestea nu era important pentru Leslie. Ceea ce conta era faptul că Gregory Embry era genul de bărbat care evita să le bage beţe în roate firmelor mari, iar Washington Tribune Enterprises era o firmă mare. Leslie intenţiona să o crească şi mai mult, iar odată ce Embry devenea preşedinte, avea să o ajute.
Erau aşezaţi la masă. Senatorul Embry sorbi din cel de-al doilea pahar de martini.

-Vreau să îţi mulţumesc pentru acea strângere de fonduri, Leslie. A fost un gest drăguţ.
Ea îi zâmbi cald.
- Plăcerea a fost de partea mea. Voi face tot ce pot pentru a vă ajuta să îl învingeţi pe Oliver Russell.
- Ei bine, eu cred că am şanse destul de mari.
-Şi eu cred. Oamenii încep să se sature de el şi de scandalurile lui. Aş zice că dacă ar fi să mai apară chiar şi un singur scandal în intervalul rămas până la alegeri, oamenii l-ar răsturna.
Senatorul Embry o studie pentru o clipă.
- Şi tu crezi că va mai apărea?
Leslie dădu din cap şi spuse încet:
- Nu m-ar surprinde.
Prânzul fu delicios.
Cel care o sună fu Antonio Valdez, unul dintre asis-tenţii medicului legist.
- Domnişoară Stewart, ziceaţi că doriţi să vă ţin la curent în privinţa cazului Chloe Houston?
-Da...

- Poliţia ne-a cerut să nu dezvăluim informaţii, dar cum aţi fost întotdeauna o prietenă atât de generoasă, m-am gândit...
-Nu-ţi face griji. Vei fi răsplătit. Spune-mi despre autopsie.
-Da, doamnă. Cauza morţii a fost un drog numit Ecstasy.
- Poftim?
- Ecstasy. L-a consumat în formă lichidă.
„Am o mică surpriză pentru tine, ceva ce vreau să încerci... Asta e Ecstasy în variantă lichidă... Mi l-a dat un prieten..."
Iar femeia care fusese găsită în râul Kentucky murise în urma unei supradoze de Ecstasy lichid. Leslie rămase încremenită, cu inima bubuindu-i. Există un Dumnezeu.
Leslie trimise după Frank Lonergan.
- Vreau să urmăreşti îndeaproape subiectul morţii lui Chloe Houston. Cred că e implicat preşedintele.
Frank Lonergan se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.
- Preşedintele?
- Se încearcă muşamalizarea poveştii. Sunt convinsă de asta. Băiatul pe care l-au arestat, care în mod convenabil s-a sinucis... verifică pista aia. Şi vreau să verifici toate mişcările preşedintelui din după-amiaza şi seara

morţii ei. Vreau însă să fie o investigaţie privată. Foarte privată. îmi vei raporta totul exclusiv mie.
Frank Lonergan trase adânc aer în piept.
- Ştii ce ar putea să însemne asta?
- Apucă-te de treabă. Si încă ceva, Frank.
-Da?
- Documentează-te de pe internet în privinţa unui drog numit Ecstasy. Şi caută o legătură cu Oliver Russell.
Pe un site web de medicină care descria riscurile asociate acestui drog, Lonergan găsi povestea lui Miriam Friedland, fosta secretară a lui Oliver Russell. Aceasta

se afla într-un spital din Frankfort, Kentucky. Lonergan telefonă pentru a se interesa de ea. Un doctor îi spuse:
- Domnişoara Friedland s-a stins din viaţă acum două zile. Nu s-a mai trezit niciodată din comă.
Frank Lonergan dădu un telefon la biroul guvernatorului Houston.
- îmi pare rău, îi spuse secretara acesteia, doamna guvernator Houston e în drum spre Washington.
Zece minute mai târziu Frank Lonergan se îndrepta spre aeroportul naţional. însă ajunse prea târziu.
Când pasagerii coborâră din avion, Lonergan îl văzu pe Peter Tager apropiindu-se de o blondă atrăgătoare de patruzeci şi ceva de ani şi salutând-o. Cei doi vorbiră o clipă, apoi Tager o conduse la o limuzină care aştepta.
Privind totul din depărtare, Lonergan îşi spuse că trebuie să vorbească cu doamna aceea. Porni înapoi spre oraş şi începu să sune de pe telefonul din maşina lui. La cel de-al treilea telefon află că guvernatorul Houston urma să se cazeze la Four Seasons Hotel.
Când Jackie Houston fu condusă în camera de lucru privată vecină cu Biroul Oval, îl găsi pe Oliver Russell aşteptând-o. Acesta îi luă mâna într-a lui şi spuse:
- îmi pare teribil de rău, Jackie. Nu am cuvinte.
Trecuseră aproape şaptesprezece ani de ultima dată
când o văzuse. Se cunoscuseră la o convenţie de avocaţi în Chicago. Ea tocmai terminase facultatea de drept. Fusese tânără, atrăgătoare şi entuziastă şi avuseseră o scurtă aventură amoroasă toridă. Cu şaptesprezece ani în urmă. Iar Chloe avusese şaisprezece ani.

Nu îndrăznea să îi pună lui Jackie întrebarea care îl frământa. Nu vreau să ştiu. Se priviră în tăcere, iar pen-tru o clipă Oliver crezu că avea să aducă vorba despre trecut. îşi feri privirea. Jackie Houston spuse:

- Poliţia crede că Paul Yerby a avut vreo legătură cu moartea lui Chloe.

-Aşa e.

-Nu.

-Nu?

- Paul era îndrăgostit de Chloe. Nu i-ar fi făcut niciodată nimic rău. Vocea i se frânse. Aveau... aveau de gând să se căsătorească într-o bună zi.

- Conform informaţiilor mele, Jackie, s-au găsit amprentele băiatului în camera de hotel în care a fost ucisă.

Jackie Houston spuse:

- în ziare scria că... că s-a întâmplat în Imperial Suite al hotelului Monroe Arms.

-Da.

- Oliver, Chloe avea o sumă mică pe care o primea ca bani de buzunar. Tatăl lui Paul era un funcţionar ieşit la pensie. De unde a avut Chloe bani pentru Im-perial Suite?

-Nu... nu ştiu.

- Cineva trebuie să afle. Nu plec până nu descopăr cine e responsabil de moartea fiicei mele. Se încruntă. Chloe urma să se întâlnească cu tine în după-amiaza respectivă. Te-ai văzut cu ea?

Oliver ezită scurt.

- Nu. îmi pare rău că nu am făcut-o. Din păcate, mi-a intervenit o urgenţă şi am fost nevoit să anulez întâlnirea programată cu ea.

într-un apartament din celălalt capăt al oraşului, întins pe pat lângă ea, cu trupurile goale cuibărite într-o îmbrăţişare, simţi tensiunea din ea.

- Eşti bine, Jo Ann?
- Sunt în regulă, Alex.
- Pari foarte departe, iubito. La ce te gândeşti?
- La nimic, răspunse JoAnn McGrath.

-Nimic.

- Ei bine, drept să îţi spun, mă gândeam la biata copilă care a fost ucisă la hotel.

- Da, am citit despre asta. Era fiica unui guvernator.

-Da.

- A descoperit poliţia cu cine se aflase acolo?
-Nu. Au împânzit hotelul, interogând pe toată lumea.
- Şi pe tine?
- Da. Eu nu am ştiut să le spun decât despre apelul telefonic.
- Ce apel telefonic?
- Cel efectuat de cineva din apartament către Casa Albă.
El încremeni brusc. Spuse pe un ton indiferent.
-Asta nu înseamnă nimic. Toată lumea se distrează să sune la Casa Albă. Mai fă-mi o dată ce mi-ai făcut, iubito. Mai avem sirop de arţar?
Frank Lonergan tocmai se întorsese la birou de la aeroport când îi sună telefonul.
- Lonergan.
- Bună ziua, domnule Lonergan. Sunt Shallow Throat. Alex Cooper, un parazit mărunt care se credea un vânzător de ponturi de talia Watergate. Aşa înţelegea el să glumească. Mai eşti dispus să plăteşti pentru ponturi fierbinţi?
- Depinde cât de fierbinţi.
- Asta e genul cu care o să-ţi frigi degetele. Vreau cinci mii de dolari pentru el.
- Ia-ţi gândul.
- Stai puţin. Nu închide. E legat de fata aia care a fost omorâtă la Monroe Arms.
Frank Lonergan deveni brusc interesat.
- Ce-i cu ea?
- Putem să ne întâlnim undeva?
-Ne vedem la Ricco în jumătate de oră.
La ora două Frank Lonergan şi Alex Cooper se aflau la o masă a localului Ricco. Alex Cooper era un bărbat slab şi mişel, iar Lonergan detesta să aibă de-a face cu el. Lonergan nu era sigur de unde făcea rost Cooper de informaţii, dar fusese foarte util în trecut.

- Sper că nu mă faci să pierd vremea, spuse Lonergan.
- O, nu cred că e o pierdere de vreme. Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că există o legătură între Casa Albă şi uciderea fetei?
Pe chip îi radia un zâmbet arogant. Frank Lonergan reuşi să îşi ascundă entuziasmul.
- Continuă.
- Cinci mii de dolari.

- O mie.
- Două.
-Ne-am înţeles. Vorbeşte.
- Iubita mea e operator telefonic la Monroe Arms.
- Cum o cheamă?
-JoAnn McGrath.
Lonergan îşi notă.
-Şi?
-Cineva aflat în Imperial Suite a efectuat un apel telefonic către Casa Albă în intervalul în care s-a aflat şi fata acolo.
„Cred că este implicat preşedintele", spusese Leslie Stewart.
- Eşti sigur de asta?
- Am auzit-o direct de la sursă.
- Am să verific informaţia. Dacă se dovedeşte adevărată, îţi vei primi banii. Ai mai pomenit cuiva de asta?
-Nu.
- Bun. Să nici nu o faci. Lonergan se ridică. Ţinem legătura.
- Mai e ceva, spuse Cooper.
Lonergan se opri.
-Da?
- Să ai grijă să nu se afle că de la mine ştii. Nu vreau ca JoAnn să ştie că am discutat cu cineva despre asta.
-Nici o problemă.
Şi Alex Cooper rămase singur, gândindu-se cum avea să cheltuiască cei două mii de dolari fără ştirea lui JoAnn.

*
Centrala telefonică a hotelului Monroe Arms se afla într-un separeu în spatele biroului de recepţie din hol. Când Lonergan intră cu o mapă în mână, o găsi pe JoAnn McGrath de serviciu. Tocmai spunea la telefon:
- Sun acum pentru dumneavoastră. Făcu legătura şi se întoarse spre Lonergan. Vă pot ajuta?
- Sunt de la compania de telefonie, spuse Lonergan. Ii prezentă scurt o legitimaţie. Avem o problemă aici.
JoAnn McGrath îl privi surprinsă.
- Ce fel de problemă?
- Cineva s-a plâns că s-a trezit taxat pentru apeluri telefonice pe care nu le-a efectuat. Se prefăcu a-şi con-sulta documentele. In cincisprezece octombrie. Per-soana respectivă a fost taxată pentru un apel către

Germania, deşi nici măcar nu cunoaşte pe nimeni în Germania. E cam iritată de asta.
- Ei bine, eu nu ştiu nimic de aşa ceva, spuse JoAnn indignată. Nici măcar nu ţin minte să fi făcut vreodată legătura cu Germania luna trecută.
- Aveţi o evidenţă pentru data de cincisprezece?
- Desigur.
- Aş vrea să o văd.
- Prea bine.

Scotoci după un dosar sub un teanc de hârtii şi i-l întinse. Centrala zbârnâia. Cât timp ea preluă apelurile, Lonergan răsfoi în grabă dosarul. 12 octombrie... 13... 14... 16... Pagina pentru data de cincisprezece lipsea.
Frank Lonergan aştepta în holul hotelului Four Sea- sons când se întoarse Jackie Houston de la Casa Albă.
- Doamnă guvernator Idouston?

Aceasta se întoarse.
-Da?
-Sunt Frank Lonergan. De la Washington Tribune. Vreau să vă spun cât de mult regretăm cu toţii ceea ce s-a întâmplat, doamnă. 220

- Mulţumesc.
- Mă întrebam dacă am putea discuta un minut?
- La drept vorbind nu prea am...
- S-ar putea să vă pot fi de folos. Arătă din cap spre salonul din lateralul holului de la intrare. Am putea să ne retragem puţin acolo?

Ea trase adânc aer în piept.
- In regulă.

Intrară în salon şi se aşezară.
-înţeleg că fiica dumneavoastră a făcut un tur al Casei Albe în ziua în care a...
Nu se simţi în stare să termine fraza.
- Da. A participat la un tur alături de prietenii ei de la şcoală. Era foarte entuziasmată la gândul că îl va în-tâlni pe preşedinte.

Lonergan îşi păstră un ton neutru.
- Urma să se întâlnească cu preşedintele Russell.
- Da. Rezolvasem eu asta. Suntem prieteni vechi.
- Şi a ajuns să îl întâlnească, doamnă guvernator?
- Nu. Nu a reuşit el să o primească. Vocea îi era gâtuită. Există un lucru de care sunt sigură.
- Da, doamnă?

-Nu Paul Yerby a ucis-o. Erau îndrăgostiţi unul de celălalt.

- Dar poliţia a declarat...
- Nu mă interesează ce au declarat. Au arestat un băiat nevinovat, iar el... el a fost atât de tulburat încât s-a spânzurat. E îngrozitor.
Frank Lonergan o studie o clipă.
- Dacă nu Paul Yerby a ucis-o pe fiica dumneavoastră, aveţi vreo idee cine ar fi putut să o facă? Adică a pomenit ceva cum că ar fi urmat să se întâlnească cu cineva la Washington?
-Nu. Nu cunoştea absolut pe nimeni aici. Era atât de nerăbdătoare să... să... Ochii i se umplură de lacrimi, îmi pare rău. Am să vă rog să mă scuzaţi.

- Desigur. Mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă guvernator.
Următoarea oprire a lui Frank Lonergan fu la morgă. Helen Chuan tocmai ieşea din sala de autopsii.
- Ei bine, ia te uită cine a apărut.
- Salutare, doctore.
- Ce te aduce aici, Frank?
-Voiam să discut cu tine despre Paul Yerby.
Helen Chuan oftă.
-Mare păcat de ce s-a întâmplat. Ambii copii erau atât de tineri.
- Ce l-ar face pe un puşti ca el să se sinucidă?
Helen Chuan ridică din umeri.
- Cine ştie?
-Adică eşti sigură că s-a sinucis?
- Dacă nu a făcut-o, în mod cert a imitat grozav gestul. Cureaua îi era atât de strâns înfăşurată în jurul gâtului încât au fost nevoiţi să i-o taie în două pentru a-l da jos.
-Şi nu existau pe corpul lui alte semne care să su-gereze că poate a fost ucis?
Ea îl privi curioasă.
-Nu.
Lonergan dădu din cap.
- In regulă. Mulţumesc. N-ar fi de dorit să-ţi laşi pacienţii să aştepte.
- Foarte amuzant.
Pe coridorul din faţa sălii de autopsie se afla un telefon public. Apelând la centrala de informaţii din Den- ver, Lonergan obţinu numărul de telefon al părinţilor lui Paul Yerby. Doamna Yerby îi răspunse la telefon. Vocea îi era istovită.
-Alo!
- Doamna Yerby?
-Da.

- îmi pare rău să vă deranjez. Sunt Frank Lonergan. Reporter la Washington Tribune. Doream să...

-Nu pot...
O clipă mai târziu la telefon veni domnul Yerby.
-îmi cer scuze. Soţia mea e... Toată dimineaţa am fost hărţuiţi cu telefoane de la ziare. Nu vrem să...
- Nu vă răpesc decât un minut, domnule Yerby. Există la Washington persoane care nu cred că fiul dumneavoastră a ucis-o pe Chloe Houston.
- Fireşte că nu a făcut-o! Vocea îi deveni brusc mai puternică. Paul nu ar fi fost niciodată, absolut niciodată în stare de aşa ceva.
-Avea Paul vreun prieten la Washington, domnule Yerby?
- Nu. Nu cunoştea pe nimeni acolo.
- înţeleg. Ei bine, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră...
- E ceva ce aţi putea să faceţi pentru noi, domnule Lonergan. Am cerut ca trupul iui Paul să ne fie trimis aici, dar nu sunt sigur cum să procedez pentru a obţine lucrurile lui personale. Ne-am dori să ne fie returnate orice... Dacă aţi putea să-mi spuneţi cu cine să discut...
- Pot să rezolv eu asta pentru dumneavoastră.
- V-am fi recunoscători. Mulţumesc.
în biroul Departamentului Omucideri sergentul de serviciu deschise o cutie în care se aflau lucrurile perso-nale ale lui Paul Yerby.
- Nu e mare lucru aici, spuse sergentul. Doar hainele puştiului şi o cameră foto.
Lonergan băgă mâna în cutie şi luă o curea de piele neagră.
Era netăiată.
Când Frank Lonergan intră în biroul secretarei care se ocupa cu programarea întâlnirilor preşedintelui Russell, Deborah Kanner, aceasta tocmai se pregătea să plece la masa de prânz.
- Ce pot să fac pentru tine, Frank?
- Am o problemă, Deborah.

- Asta nu e o noutate.
Frank Lonergan se prefăcu a-şi studia notiţele.
-Am primit informaţii conform cărora, în cinci-sprezece octombrie, preşedintele ar fi avut aici o întâl-nire secretă cu un emisar din China pentru a discuta despre Tibet.
-Nu am cunoştinţă despre nici un fel de astfel de întâlnire.

- Ai putea totuşi să verifici, de dragul meu?
-In ce dată spuneai că a fost asta?
- Cincisprezece octombrie.
Lonergan o privi pe Deborah scoţând din sertar un registru de programări şi răsfoindu-1.
- Cincisprezece octombrie? La ce oră ar fi trebuit să fie întâlnirea respectivă?
- La zece seara, aici, în Biroul Oval.
Ea clătină din cap.
- Nu. La ora zece în seara respectivă preşedintele se afla în şedinţă cu generalul Whitman.
Lonergan se încruntă.
-Mie nu aşa mi s-a spus. Aş putea să arunc o privire în registrul ăla?
- îmi pare rău. E confidenţial, Frank.
-Poate am primit un pont fals. Mulţumesc mult, Deborah.
Plecă.
Treizeci de minute mai târziu Frank Lonergan discuta cu generalul Steve Whitman.
-Domnule general, Tribune ar dori să scrie un ma-terial despre întâlnirea dumneavoastră cu preşedintele din data de cincisprezece octombrie. Am înţeles că s-au discutat câteva subiecte importante.
Generalul clătină din cap.
-Nu ştiu de unde vă îuaţi informaţiile, domnule Lonergan. întâlnirea respectivă a fost anulată. Preşedintele avea programat altceva.

- Sunteţi sigur?
- Da. Urmează să o reprogramăm.
- Mulţumesc, domnule general.
Frank Lonergan se întoarse la Casa Albă. Intră din nou în biroul lui Deborah Kanner.
- Ce mai e de data asta, Frank?
-Acelaşi lucru, spuse Lonergan mâhnit. Sursa mea jură că, în seara de cincisprezece octombrie, preşedinte- le se afla aici, intr-o şedinţă cu un emisar chinez, discu-tând problema Tibetului.
Deborah îl privi exasperată.
-De câte ori trebuie să-ţi spun că nu a avut loc o astfel de şedinţă?
Lonergan oftă.
- Sincer, nici nu ştiu ce să fac. Şefa mea ţine morţiş să publicăm materialul ăla. E o ştire importantă. Presupun că va trebui să o fac şi gata.

Porni spre uşă.
- Stai puţin.
Lonergan se întoarse.
-Da?
- Nu poţi să publici un astfel de articol. Nu e adevărat. Preşedintele va fi furios.
- Decizia nu îmi aparţine.
Deborah ezită.
- Dacă îţi pot dovedi că s-a întâlnit într-adevăr cu generalul Whitman, o să uiţi de asta?
- Sigur. Nu vreau să provoc probleme.
Lonergan o privi pe Deborah scoţând din nou regis-trul de programări şi răsfoindu-1.
-Uite o listă cu toate întâlnirile preşedintelui pro-gramate pentru data respectivă. Vezi? Deborah îi indică întâlnirea notată pentru ora zece seara. Scrie clar, negru pe alb.
- Ai dreptate, spuse Lonergan.

Era ocupat să scaneze din priviri pagina. Exista o întâlnire programată şi pentru ora trei. Chloe Houston.
capitolul 19
Şedinţa convocată în grabă în Biroul Oval începuse doar de câteva minute, iar aerul deja sfârâia de disensi-uni. Secretarul apărării spuse:
- Dacă mai amânăm mult, situaţia va scăpa com-plet de sub control. Va fi prea târziu pentru a o mai împiedica.
-Nu putem să ne năpustim pe nepregătite în asta. Generalul Stephen Gossard se întoarse spre şeful CIA. Cât de solide sunt informaţiile tale?
-Este greu de spus. Suntem destul de siguri că Libia achiziţionează o gamă variată de arme de la Iran şi China.
Oliver se întoarse spre secretarul de stat.
- Iar Libia neagă acest lucru?
- Fireşte. La fel şi China şi Iranul.
Oliver întrebă:
- Dar restul statelor arabe?
Şeful CIA îi răspunse:
- Pe baza informaţiilor pe care le avem, domnule preşedinte, dacă se lansează un atac serios asupra Israelului, va fi exact pretextul pe care îl aşteptau toate celelalte state arabe. îşi vor uni forţele pentru a şterge Israelul de pe faţa pământului.

Toţi se uitau la Oliver aşteptând o soluţie.
- Ai surse de încredere în Libia? întrebă Oliver.
- Da, domnule.
-Vreau o actualizare. Ţineţi-mă la curent. Dacă se în-trevăd semnele unui atac, vom fi nevoiţi să acţionăm.
Şedinţa se încheie.
Secretara lui Oliver îl anunţă prin intercom:
- Domnul Tager ar dori să vă vadă, domnule preşedinte.

- Trimite-l înăuntru.
- Cum a decurs şedinţa? dori să ştie Peter Tager.
- O, a fost doar o şedinţă banală, răspunse Oliver cu amărăciune, pentru a decide dacă vreau să pornesc un război acum sau mai târziu.
Tager spuse înţelegător:
- Face parte din atribuţiile tale.
-Aşa e.
-A apărut ceva care prezintă interes.
- Ia loc.
Peter Tager se aşeză.
- Ce ştii despre Emiratele Arabe Unite?
- Nu prea multe, răspunse Oliver. Cinci sau şase state arabe s-au strâns în urmă cu vreo douăzeci de ani şi au
format o coaliţie. , . „
-Şapte state. Care s-au unit în 1971. Abu Dhabi, ru- jaira, Dubai, Sharjah, Ras al-Khaimah, Umm al-Qaiwan şi Ajman. Iniţial nu erau prea puternice, dar Emiratele au fost guvernate extrem de bine. In prezent se bucură de unul dintre cele mai ridicate standarde de viaţă. Produsul lor intern brut pe anul trecut a fost de peste treizeci şi nouă de miliarde de dolari.
Oliver spuse nerăbdător:
- Presupun că vrei să ajungi undeva cu toate astea, Peter?
- Da, domnule. Şeful consiliului Emiratelor Arabe Unite doreşte să se întâlnească cu tine.
- în regulă. îi voi cere secretarului apărării...
- Astăzi. în privat.
- Vorbeşti serios? Nu aş putea nicidecum...
- Oliver, Majlis-ul - consiliul lor - e una dintre cele mai puternice influenţe arabe din lume. Se bucură de respectul tuturor celorlalte ţări arabe. Asta ar putea fi o manevră decisivă. Ştiu că e o abordare neortodoxă, dar eu cred că ar trebui să te întâlneşti cu ei.

-Statul ar face o criză de nervi dacă...
-Am să mă ocup de organizare.

Se lăsă o tăcere îndelungată.
- Unde doresc să aibă loc întâlnirea?
- Au un iaht ancorat în Chesapeake Bay, lângă An na- polis. Pot să te duc până acolo în deplină discreţie.
Oliver rămase cu privirea aţintită în tavan. In cele din urmă se aplecă în faţă şi apăsă butonul intercomului:
-Anulează-mi tot ce am programat pentru azi după-amiază.
Iahtul, un Feadship de 65 de metri, era ancorat la doc. Oliver era aşteptat. Toţi membrii echipajului erau arabi.
- Bun venit, domnule preşedinte. Era Aii al-Fulani, secretarul unuia dintre Emiratele Arabe Unite. Vă rog să urcaţi la bord.
Oliver urcă pe iaht, iar Aii al-Fulani îi făcu semn unuia dintre membrii echipajului. Câteva clipe mai târziu iahtul se puse în mişcare.
- Coborâm sub punte?
Sigur. Unde aş putea fi ucis sau răpit. Asta este cea mai mare tâmpenie pe care am făcut-o vreodată, decise Oliver. Poate m-au adus aici ca să îşi poată începe atacul asupra Israelului fără ca eu să pot ordona o contraofensivă. De ce naiba m-am lăsat convins de Tager să fac asta?
Oliver coborî după Aii al-Fulani şi ajunse în somptuosul salon principal, decorat în stilul specific Orientului Mijlociu. Salonul era păzit de patru arabi musculoşi. Un bărbat cu un aer impozant, aşezat pe o canapea, se ridică la vederea lui Oliver. Aii al-Fulani spuse:
- Domnule preşedinte, Maiestatea Sa Regele Hamad al Ajman-ului.
Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.
- Maiestate.
- Mulţumesc că aţi venit, domnule preşedinte. Doriţi puţin ceai?
- Nu, mulţumesc.

- Sunt convins că veţi considera această vizită foarte oportună. Regele Hamad începu să se plimbe prin salon. Domnule preşedinte, de-a lungul secolelor a fost dificil, dacă nu chiar imposibil, de creat punţi peste problemele care ne separă, din punct de vedere filosofic, lingvistic, religios, cultural. Acestea sunt motivele pentru care au existat atât de multe războaie în partea noastră de lume. Dacă evreii răpesc pământul palestinienilor, nimeni din Omaha sau Kansas nu este afectat. Vieţile lor continuă la fel.

Dacă o sinagogă din Ierusalim este bombardată, italienii din Roma şi Veneţia nu sunt câtuşi de puţin interesaţi de acest lucru.
Oliver se întrebă unde voia să ajungă. încerca să îl avertizeze în privinţa unui război iminent?
- Există o singură parte a lumii care suferă din cauza războaielor şi vărsării de sânge din Orientul Mijlociu. Iar acea parte a lumii este Orientul Mijlociu. Se aşeză faţă în faţă cu Oliver. Este timpul să punem capăt acestei nebunii.
Acum e acum, îşi spuse Oliver.
- Liderii statelor arabe şi Majlis-ul m-au autorizat să vă fac o ofertă.
- Ce fel de ofertă?
- O ofertă de pace.
Oliver clipi surprins.
- Pace?
-Vrem să facem pace cu aliatul vostru, Israelul. Em-bargourile voastre împotriva Iranului şi a altor state arabe ne-au costat atât de multe miliarde de dolari încât le-am pierdut socoteala. Vrem să punem capăt acestei situaţii. Dacă Statele Unite sunt dispuse să îşi asume rolul de garant, ţările arabe, inclusiv Iranul, Libia şi Siria, s-au arătat de acord să se aşeze la masa negocierilor pentru a încheia un tratat de pace permanent cu Israelul.
Oliver fu năucit. Când îşi găsi vocea, spuse:
- Faceţi asta pentru că...

-Vă asigur că nu din iubire faţă de izraeliţi sau de americani. E în interesul nostru. Prea mulţi dintre co-piii noştri şi-au pierdut viaţa în nebunia aceasta. Vrem să se sfârşească. E de-ajuns. Vrem să avem din nou libertatea de a ne vinde petrolul către lumea întreagă. Suntem dispuşi să intrăm în luptă dacă va fi necesar, dar am prefera pace.
Oliver trase adânc aer în piept.
- Cred că aş dori puţin ceai.
- Mi-aş dori să fi fost şi tu acolo, îi spuse Oliver lui Peter Tager. A fost incredibil. Sunt dispuşi să intre în război, dar nu vor să o facă. Gândesc pragmatic. Vor să îşi poată vinde petrolul în întreaga lume, aşa că îşi doresc pace.
- E fantastic, spuse Tager entuziast. Când vestea va ajunge la urechile publicului, te vor privi toţi ca pe un erou.
-Şi pot să fac asta singur, îi spuse Oliver. Nu sunt nevoit să cer aprobarea Congresului. Voi discuta cu prim-ministrul Israelului. II vom ajuta să

ajungă la o înţelegere cu ţările arabe. Se uită la Tager şi spuse trist: Timp de câteva minute mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fiu răpit.
-Nici o şansă, îl asigură Peter Tager. Am pus să fii urmărit cu o barcă şi un elicopter.
- A sosit senatorul Davis şi doreşte să vă vadă, domnule preşedinte. Nu are programare, dar spune că e urgent.
-Amână-mi următorul eveniment programat şi pof- teşte-l pe senator înăuntru.
Uşa se deschise şi senatorul Todd Davis intră în Biroul Oval.
- Ce surpriză plăcută, Todd. E totul în regulă?
Senatorul Davis se aşeză.

- E totul bine, Oliver. Mă gândeam pur şi simplu că noi doi ar trebui să avem o mică discuţie.
Oliver zâmbi.
- Am un program destul de aglomerat azi, dar pentru tine...
- Nu-ţi va răpi decât câteva minute. Am dat întâmplător peste Peter Tager. Mi-a povestit despre întâlnirea ta cu arabii.
Oliver rânji.
- Nu-i aşa că-i minunat? Se pare că în sfârşit vom avea pace în Orientul Mijlociu. Trânti un pumn în masa de scris. După atâţia zeci de ani! Asta e ceea ce va face memorabil mandatul meu, Todd.
Senatorul Davis spuse calm:
- Eşti sigur că te-ai gândit bine la problema asta, Oliver?
Oliver se încruntă.
- Poftim? Ce vrei să spui?
-Pacea e un cuvânt simplu, dar are o mulţime de ramificaţii. Pacea nu aduce nici un avantaj financiar. Când e război undeva, ţările cumpără armament în valoare de miliarde de dolari, armament care e produs aici, în Statele Unite. în vreme de pace nu au nevoie de arme. Pentru că Iranul nu îşi poate vinde ţiţeiul, preţurile la petrol sunt ridicate, iar Statele Unite au de câştigat de pe urma acestui lucru.
Oliver îl ascultă, nevenindu-i să creadă.
- Todd, e o oportunitate unică în viaţă!
- Nu fi naiv, Oliver. Dacă ne-am fi dorit cu adevărat să intermediem o pace între Israel şi ţările arabe, am fi putut să o facem cu mult timp în urmă. Israelul e o ţară minusculă. Oricare dintre cei o jumătate de duzină de preşedinţi care s-au perindat recent pe la Casa Albă ar fi putut să forţeze Israelul să ajungă la o înţelegere cu arabii, dar au preferat să păstreze

situaţia neschimbată. Să nu mă înţelegi greşit. Evreii sunt oameni minunaţi. Cunosc unii şi în Senat şi lucrez cu ei.
-Nu cred că poţi...

-N-ai decât să crezi ce vrei, Oliver. încheierea unui acord de pace acum nu ar fi în interesul ţării. Nu vreau să duci mai departe treaba asta.
-Trebuie să o duc mai departe.
- Nu-mi spune mie ce trebuie tu să faci, Oliver. Senatorul Davis se aplecă în faţă. Eu am să-ţi spun ţie. Nu uita cine te-a pus în fotoliul ăla.
Oliver spuse calm:
- Todd, poate că nu mă respecţi pe mine, dar trebuie să îmi respecţi funcţia. Indiferent cine m-a pus aici, eu sunt preşedintele.
Senatorul Davis se ridică în picioare.
-Preşedintele? Eşti o nenorocită de păpuşă gonfla- bilă! Eşti marioneta mea, Oliver. Tu execuţi ordine, nu le dai.
Oliver îl privi timp de o clipă îndelungă.
- Câte câmpuri petrolifere deţineţi tu şi prietenii tăi, Todd?
- Asta nu e treaba ta. Dacă mejgi mai departe cu ide- ea asta, s-a zis cu tine. M-ai auzit? îţi las douăzeci şi patru de ore răgaz să îţi vii în fire.
La cină în seara aceea Jan spuse:
- Tata mi-a cerut să vorbesc cu tine, Oliver. E foarte supărat. El ridică privirea peste masă, spre soţia lui, şi îşi spuse: Va trebui să mă lupt şi cu tine. Mi-a povestit ce se petrece.
-A, da?
- Da. Se apleca în faţă peste masă. Şi cred că ceea ce ai de gând să faci e minunat.
Ii luă o clipă lui Oliver până să înţeleagă.
- Dar tatăl tău e împotrivă.
- Ştiu. Şi se înşală. Dacă sunt dispuşi să cadă la pace, trebuie să îi ajuţi.
Oliver stătu şi reflectă la cuvintele lui Jan, studiind-o. Se gândi cât de bine îşi îndeplinise rolul de primă-doam- nă. Se implicase în fundaţii caritabile importante şi luptase pentru o mână de cauze importante. Era frumoasă,

inteligentă şi afectuoasă, iar Oliver avu impresia că o vedea pentru prima dată. De ce m-am risipit încoace şi încolo? îşi spuse Oliver. Am tot ceea ce-mi trebuie chiar aici.
- Şedinţa din seara asta va fi lungă?

- Nu, spuse Oliver lent. Am s-o anulez. Rămân acasă, în seara aceea Oliver făcu dragoste cu Jan pentru
prima dată după câteva săptămâni şi fu minunat. Iar dimineaţa îşi spuse: Va trebui să-i cer lui Peter să se descotorosească de apartament.
Găsi biletul pe masa lui de scris în dimineaţa următoare.
Vreau să ştiţi că vă admir cu adevărat şi nu aş face niciodată nimic prin care să vă rănesc. Mă aflam în parcarea subterană a hotelului Monroe Arms în data de cincisprezece şi am fost foarte surprins să vă văd acolo. A doua zi, când am citit despre uciderea acelei tinere, am ştiut de ce v-aţi întors să vă ştergeţi amprentele de pe butoanele liftului. Sunt sigur că toate ziarele ar fi interesate de povestea mea şi mi-ar plăti bani frumoşi. Dar, după cum ziceam, eu vă admir. In mod cert nu aş vrea să fac nimic care să vă rănească.
M i-ar prinde bine puţin ajutor financiar, iar dacă sunteţi interesat, toate astea vor rămâne doar între noi.
Vă voi contacta peste câteva zile, după ce veţi fi reflectat puţin. Cu sinceritate, un prieten.
- Dumnezeule, spuse Sime Lombardo în şoaptă. Este incredibil. Cum a ajuns aici?
- A fost trimis prin poştă, îi spuse Peter Tager. Adresată preşedintelui în persoană.
Sime Lombardo spuse:
- S-ar putea să fie pur şi simplu vreun ţăcănit care doar încearcă să...
-Nu putem să ne asumăm nici un risc, Sime. Nici nu-mi trece prin cap să cred că ar fi adevărat, dar dacă

ajunge la urechile publicului chiar şi cea mai vagă şoaptă din povestea asta, l-ar distruge pe preşedinte. Trebuie să îl protejăm.
- Cum putem face asta?
-în primul rând trebuie să aflăm cine a trimis biletul.
Peter Tager se duse la sediul Biroului Federal de In-vestigaţii, aflat la intersecţia dintre lOth Street şi Penn- sylvania Avenue, şi ceru să vorbească cu agentul special Clay Jacobs.
- Spuneai că e urgent, Peter?
-Da.
Peter Tager deschise un diplomat şi scoase din el o singură coală de hârtie. O împinse pe masa de scris. Clay Jacobs o luă şi o citi cu voce tare: „Vreau să ştiţi că vă admir cu adevărat... Vă voi contacta peste câteva zile, după ce veţi fi reflectat puţin". Restul textului fusese ascuns.
Jacobs ridică privirea.

- Ce e asta?
-E ceva de cel mai înalt grad de securitate, îi răs-punse Peter Tager. Preşedintele mi-a cerut să încerc să aflu cine a trimis scrisoarea. Ar dori să verifici eventuale amprente de pe ea.
Clay Jacobs studie din nou hârtia, încruntându-se.
- E ceva cu totul neobişnuit, Peter.
- De ce?
- Pur şi simplu instinctul îmi spune că este ceva în neregulă.
-Tot ce îşi doreşte preşedintele e să îi dai numele individului care a scris-o.
- Presupunând că există amprente pe ea.
Peter Tager dădu din cap.
- Presupunând că există amprente pe ea.
- Aşteaptă-mă aici.
Jacobs se ridică şi ieşi din birou.

Peter Tager rămase aşezat, uitându-se pe fereastră, gândindu-se la scrisoare şi la consecinţele teribile pe care ar fi putut să le aibă aceasta.
Exact şapte minute mai târziu, Clay Jacobs se întoarse.
- Ai noroc, spuse el.
Peter Tager îşi simţi inima accelerându-şi bătăile.
- Ai găsit ceva?
- Da. Jacobs îi întinse lui Tager o bucată de hârtie. Bărbatul pe care îl cauţi a fost implicat într-un accident rutier cu circa un an în urmă. Numele lui este Cari Corman. Lucrează ca recepţioner la Monroe Arms. Rămase pe gânduri o clipă, studiindu-l pe Tager. Mai e ceva ce ai vrea să îmi spui despre asta?
-Nu, răspunse Tager cu sinceritate. Nu mai e nimic.
-Vă caută Frank Lonergan pe linia trei, domnişoară Stewart. Susţine că e urgent.
- Fă-mi legătura. Leslie ridică receptorul şi apăsă un buton. Frank?
- Eşti singură?
-Da.
îl auzi trăgând adânc aer în piept.
- în regulă. Uite cum stă treaba.
Vorbi timp de zece minute fără a fi întrerupt.
Leslie Stewart intră în grabă în biroul lui Matt Baker.
-Trebuie să vorbim, Matt. Se aşeză în faţa mesei lui de scris. Cum ar fi dacă ţi-aş spune că Oliver Russell e implicat în uciderea lui Chloe Houston?

-	Pentru început aş spune că eşti paranoică şi că deja ai sărit calul.
-	Tocmai m-a sunat Frank Lonergan. A discutat cu doamna guvernator Houston, care nu crede că Paul Yerby a ucis-o pe fiica ei. A vorbit şi cu părinţii lui Paul Yerby. Nici eu nu cred asta.

-Nici nu m-aş aştepta să o creadă, replică Matt Ba-ker. Dacă ăsta e singurul...
-Ăsta e doar începutul. Frank s-a dus la morgă şi a vorbit cu medicul legist. Ea i-a spus că puştiul îşi strân-sese atât de tare cureaua în jurul gâtului încât fusese nevoie să îi fie tăiată pentru a fi dată jos.
Matt începu să o asculte mai concentrat.
-Şi?
-	Frank s-a dus să ridice lucrurile personale ale lui Yerby. Printre ele se afla şi cureaua lui. Intactă.
Matt Baker trase adânc aer în piept.
-	încerci să-mi spui că a fost ucis în închisoare şi s-a încercat muşamalizarea acestui lucru?
-Nu încerc să-ţi spun nimic. Eu doar îţi prezint in-formaţii concrete. Oliver Russell a încercat o dată să mă convingă să consum Ecstasy. în perioada în care acesta candida la funcţia de guvernator o femeie care era se-cretară la o firmă de avocatură a murit în urma unei supradoze de Ecstasy. Cât timp era guvernator, secretara lui a fost găsită într-un parc, în comă indusă de Ecstasy. Lonergan a aflat că Oliver a sunat la spital şi a sugerat să fie deconectată de la aparatele care o ţineau în viaţă. Leslie se aplecă în faţă. Cineva a efectuat un apel telefonic din Imperial Suite către Casa Albă în noaptea în care a fost ucisă Chloe Houston. Frank a verificat registrul de apeluri. Pagina pentru data de cincisprezece lipsea. Secretara care se ocupă de programările preşedintelui i-a spus lui Lonergan că preşedintele avea o întâlnire cu generalul Whitman în seara respectivă. Nu a existat nici o întâlnire. Frank a vorbit cu doamna guvernator Houston, iar ea i-a menţionat că aranjase ca fiica ei să îl întâlnească pe preşedinte.
-Unde este Frank Lonergan acum? întrebă Matt Baker.
-încearcă să dea de urma lui Cari Gorman, recep- ţionerul care s-a ocupat de rezervarea pentru Imperial Suite.

Jeremy Robinson spuse:
-	îmi pare rău. Nu oferim informaţii personale des-pre angajaţii noştri.

Frank Lonergan replică:
- Nu îţi cer decât adresa lui de acasă pentru a pu-tea să...
-Nu v-ar ajuta la nimic. Domnul Gorman este în concediu.
Lonergan oftă.
-Mare păcat. Speram să îmi poată oferi el informaţi-ile care îmi lipsesc.
- Informaţii care vă lipsesc?
- Da. Vom scrie un material amplu despre moartea fiicei doamnei guvernator Houston, survenită în hote-lul vostru. Ei bine, va trebui să îl asamblez cumva fără ajutorul lui Gorman. îşi scoase un carneţel şi un pix. De cât timp există hotelul acesta? Vreau să ştiu totul despre istoricul hotelului, despre clientelă, despre...
Jeremy Robinson se încruntă.
- Staţi puţin! Sunt convins că aceste detalii nu sunt necesare. Adică fata ar fi putut să moară oriunde.
Frank Lonergan spuse înţelegător:
- Ştiu, dar s-a întâmplat aici. Hotelul vostru va deveni la fel de faimos ca Watergate.
- Domnule...
- Lonergan.
-Domnule Lonergan, v-aş fi recunoscător dacă aţi putea... adică... genul ăsta de publicitate pică foarte rău. Nu s-ar putea cumva...?
Lonergan rămase pe gânduri un moment.
- Ei bine, dacă aş vorbi cu domnul Gorman, presu-pun că aş putea găsi o abordare diferită.
-V-aş fi foarte recunoscător. Daţi-mi voie să vă ofer adresa lui.

Frank Lonergan începea să fie chinuit de nelinişte. Pe măsură ce conturul evenimentelor devenea tot mai clar, sărea în ochi faptul că la mijloc se afla o conspiraţie criminală şi o tentativă de muşamalizare la cel mai înalt nivel. înainte de a merge să discute cu recepţionerul ho- telului decise să treacă pe la apartamentul lui. Soţia lui, Rita, se afla în bucătărie, pregătind cina. Era o roşcată mărunţică, cu ochi verzi scânteietori şi tenul alb. Se întoarse surprinsă când îşi văzu soţul intrând în casă.
- Frank, ce cauţi acasă în toiul zilei?
- M-am gândit doar să trec şi să te salut.
Ea îi studie chipul.
-Nu. Se petrece ceva. Ce anume?
El ezită.
- Cât a trecut de când nu ai mai văzut-o pe mama ta?

- Am văzut-o săptămâna trecută. De ce?
- Ce-ar fi să mergi să-i faci din nou o vizită, scumpo?
- E ceva în neregulă?
El rânji.
-în neregulă? Se apropie de poliţa de deasupra că-minului. Ar fi bine să începi să ştergi praful de pe asta. Aici o să se lăfăie un premiu Pulitzer şi dincoace un Peabody Award.
- La ce te referi?
- Am prins un fir legat de o poveste care o să facă să cadă o mulţime de capete - şi e vorba de oameni foarte sus-puşi. E cea mai palpitantă poveste în care am fost implicat vreodată.
- De ce vrei să mă duc să o vizitez pe mama mea?
El ridică din umeri.
- Există o posibilitate neînsemnată ca lucrurile să ia o întorsătură periculoasă. Sunt persoane care nu doresc ca adevărul să iasă la iveală. M-aş simţi mai bine dacă ai fi plecată câteva zile, doar până se publică materialul.
- Dar dacă eşti în pericol...
- Nu sunt în nici un fel de pericol.
- Eşti sigur că nu o să păţeşti nimic?

-Sunt convins. Strânge-ţi câteva lucruri şi te sun diseară.
- în regulă, spuse Rita şovăitoare.
Lonergan se uită la ceas.
- Te duc eu cu maşina până la gară.
O oră mai târziu Lonergan se opri în faţa unei clădiri modeste de cărămidă din zona Wheaton. Coborî din maşină, se duse la uşa din faţă şi sună. Nu primi nici un răspuns. Sună din nou şi aşteptă. Uşa se deschise brusc şi în prag apăru o femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, care îl privi bănuitoare.
-Da?
- Sunt de la Fisc, spuse Lonergan. îi prezentă scurt o legitimaţie. Vreau să vorbesc cu Cari Gorman.
- Fratele meu nu se află aici.
- Ştiţi unde se află?
-Nu.
Se grăbise prea tare să răspundă. Lonergan dădu din cap.
-Mare păcat. Ei bine, ar fi cazul să începeţi să îi strângeţi lucrurile. Vorbesc la departament să fie trimise furgo netele.
Lonergan porni înapoi pe alee, îndreptându-se spre maşina lui.
- Staţi puţin! Ce furgonete? Despre ce vorbiţi?

Lonergan se opri şi se întoarse.
- Nu v-a spus nimic fratele dumneavoastră?
- Ce anume să îmi spună?
Lonergan se întoarse câţiva paşi spre casă.
- A dat de bucluc.
Ea îl privi neliniştită.
- Ce fel de bucluc?
- Mă tem că nu am voie să discut despre asta. Clătină din cap. Şi chiar pare un tip de treabă.
- Chiar este, spuse ea cu ardoare. Cari e o persoană minunată.
Lonergan dădu din cap.

-Asta a fost şi impresia mea când l-am interogat la sediu.
Femeia începea să intre în panică.
- In legătură cu ce l-aţi interogat?
- Cu faptul că a minţit în privinţa impozitului pe venit. Mare păcat. Voiam să discut cu el despre o portiţă care ar fi putut să îl ajute să scape, dar... Ridică din umeri. Din moment ce nu e aici...
Se întoarse din nou să plece.
-Staţi! E la o cabană de pescuit. Nu... nu aveam voie să spun nimănui.
El ridică din umeri.
- Eu n-am nimic împotrivă.
-Nu... dar asta e altceva. Se află la Sunshine Fishing Lodge de pe lacul din Richmond, Virginia.
- In regulă. II voi contacta acolo.
-Ar fi minunat. Sunteţi sigur că va fi bine?
-Fără îndoială, răspunse Lonergan. Voi avea grijă să ajungă pe mâini bune.
Lonergan intră pe l-95 şi o luă spre sud. Richmond se afla la puţin sub o sută şaizeci de kilometri depărtare. Intr-un concediu, cu ani buni în urmă, Lonergan pescuise la lacul respectiv şi avusese noroc.
Spera că avea să fie la fel de norocos şi de data aceasta.
Ploua mărunt, dar pe Cari Gorman nu îl deranja. Teoretic atunci trăgeau peştii cel mai bine. încerca să prindă bibani vărgaţi, folosind boişteni mari pe plute tip pară, rămase cu mult în spatele bărcii cu vâsle. Valurile se izbeau uşor de barca mică din mijlocul lacului, iar momeala plutea în urma bărcii, neatinsă. Peştii nu se grăbeau.
Nu conta. Nici el nu se grăbea. Nu fusese niciodată mai fericit. Urma să devină mai bogat decât se imaginase vreodată în cele mai îndrăzneţe visuri. Şi totul fusese pur noroc. Trebuie să te afli la locul potrivit în momentul

potrivit. Se întorsese la Monroe Arms pentru a-şi lua o jachetă pe care o uitase acolo şi tocmai se pregătea să iasă din parcare când văzuse uşa de la liftul privat deschizându-se. Când văzuse cine ieşise din lift, rămă-sese în maşină, năucit. II privise pe bărbat mergând înapoi, ştergându-şi amprentele, apoi urcând la volan şi dispărând. De-abia în ziua următoare, când citise despre crimă, pusese totul cap la cap. Intr-un fel îi era milă de bietul om. Chiar sunt un mare admirator al lui. Problema e că, atunci când eşti atât de faimos, nu poţi niciodată să te ascunzi. Oriunde ai merge, lumea te cunoaşte. O să mă plătească să-mi ţin gura. N-are încotro. O să încep cu o sută de mii. Odată ce-mi dă banii ăia, va trebui să mă tot plătească în continuare. Poate am să-mi cumpăr o vilă în Franţa sau o cabană în Elveţia.
Simţi ceva trăgând de fir şi smuci undiţa spre el. Simţea peştele încercând să se elibereze. Nu pleci nicăieri. Te-am înhăţat.
Din depărtare auzi o şalupă mare apropiindu-se. Nu ar trebui să fie permis accesul cu şalupe pe lac. Va speria toţi peştii. Şalupa rapidă se îndrepta spre el.
- Nu vă apropiaţi prea mult, strigă Cari.
Şalupa părea să vină direct în direcţia lui.
- Hei! Ai grijă. Fii atent pe unde mergi. Pentru numele lui Dumnezeu...
Şalupa se înfipse în barcă, spintecând-o în două, iar apa îl trase pe Gorman la fund.
Nenorocit idiot şi beat! încercă să tragă aer. Reuşi să îşi scoată capul deasupra apei. Şalupa rapidă făcuse un cerc şi se îndrepta din nou înspre el. Iar ultimul lucru pe care îl simţi Cari Gorman înainte ca şalupa să îi zdrobească craniul fu smucitura peştelui agăţat în undiţă.
Când sosi Frank Lonergan, locul era împânzit de maşini de poliţie, o maşină de pompieri şi o ambulanţă. Ambulanţa tocmai pleca de pe loc. Frank Lonergan coborî din maşină şi întrebă un gură-cască:

-Ce-i cu toată agitaţia asta?
- Un amărât a fost victima unui accident pe lac. Nu a mai rămas mare lucru din el.
Iar Lonergan ştiu.
La miezul nopţii Lonergan lucra la calculator, singur în apartament, scriind materialul care avea să îl distrugă pe preşedintele Statelor Unite. Era un material care avea să îi aducă un premiu Pulitzer. Nu avea nici urmă de

îndoială în această privinţă. Articolul avea să îl facă mai faimos decât Woodward şi Bernstein. Era povestea secolului.
Fu întrerupt de soneria de la uşă. Se ridică şi se duse la uşa de la intrare.
-Cine e?
- Am un pachet de la Leslie Stewart.
Probabil a descoperit vreo informaţie nouă. Deschise uşa. Apucă să vadă o scânteiere de metal, iar pieptul îi fu sfâşiat de o durere insuportabilă. Apoi nu mai simţi nimic.

capitolul 20

Sufrageria lui Frank Lonergan arăta ca şi cum ar fi fost devastată de un uragan în miniatură. Toate serta-rele şi dulapurile fuseseră larg deschise, iar conţinutul acestora fusese împrăştiat pe podea.
Nick Reese îşi privi oamenii ridicând cadavrul lui Frank Lonergan. Se întoarse spre detectivul Steve Brown.
-Aţi dat pe undeva de arma crimei?
-Nu.
- Ai vorbit cu vecinii?
- Da. Clădirea de apartamente e ca o grădină zoolo-gică, populată de maimuţe. Nimeni nu vede nimic, nu aude nimic, nu spune nimic. Zero. Doamna Lonergan

e pe drum încoace. A auzit vestea la radio. Au mai fost câteva jafuri în clădirea asta în ultimele şase luni şi...
- Nu sunt sigur că ăsta a fost un jaf.
- Ce vrei să spui?
- Lonergan a trecut pe la secţie acum câteva zile pentru a cere lucrurile personale ale lui Paul Yerby. Aş vrea să ştiu la ce material jurnalistic lucra Lonergan. Nu aţi găsit hârtii în sertare?
-Nu.
-Nici notiţe?
-Nimic.
- Deci, ori era el foarte ordonat, ori cineva a avut grijă să strângă totul.
Reese se duse la masa de scris. Găsi atârnând de pe aceasta un cablu care nu era conectat la nimic. Reese îl ridică în aer.
- Ce e ăsta?
Detectivul Brown se apropie.
- E un cablu de alimentare de la un calculator. Probabil s-a aflat unul aici. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să existe copii de rezervă pe undeva.

- Chiar dacă probabil au furat computerul, e posibil ca Lonergan să fi păstrat şi copii după fişierele lui. Hai să verificăm.
Găsiră discheta conţinând copia de rezervă într-un diplomat din maşina lui Lonergan. Reese i-o dădu lui Brown.
-Vreau să o duci la sediu. Probabil e nevoie de o parolă pentru a o accesa. Pune-l pe Chris Colby să se ocupe de asta. E expert.
Uşa de la intrare a apartamentului se deschise şi intră Rita Lonergan. Era palidă şi devastată. Se opri când îi văzu pe cei doi bărbaţi.
- Doamnă Lonergan?
-Cine sunteţi...
- Detectivul Nick Reese, de la Omucideri. Acesta este detectivul Brown.

Rita Lonergan se uită în jurul ei.
-Unde e...?
- La cererea noastră trupul soţului dumneavoastră a fost deja ridicat, doamnă Lonergan. îmi pare teribil de rău. Ştiu că e un moment nepotrivit, dar aş vrea să vă pun câteva întrebări.
Ea îl privi, iar în ochi îi apăru brusc o expresie de teamă. Era ultima reacţie la care se aşteptase Reese. De ce îi era frică?
- Soţul dumneavoastră lucra la un articol, nu-i aşa?
Vocea lui îi răsună ca un ecou în minte: „Am prins
un fir legat de o poveste care o să facă să cadă o mul-ţime de capete - şi e vorba de oameni foarte sus-puşi. Este cea mai palpitantă poveste în care am fost implicat vreodată1*.
- Doamnă Lonergan?
-Nu... nu ştiu nimic.
- Nu ştiţi la ce proiect lucra?
-Nu. Frank nu discuta niciodată cu mine despre munca lui.
în mod evident minţea.
- Nu aveţi nici cea mai vagă idee cine ar fi putut să îl ucidă?
Ea se uită în jurul ei, studiind sertarele şi dulapurile deschise.
-Trebuie să fi fost... să fi fost un hoţ.
Detectivul Reese şi detectivul Brown schimbară o privire.
- Dacă nu vă deranjează, aş... aş dori să rămân singură. A fost un şoc teribil.
- Desigur. Vă putem ajuta cu ceva?
-Nu. Doar... doar plecaţi.
- Ne vom întoarce, îi promise Nick Reese.
Ajuns înapoi la sediul poliţiei, detectivul Reese îl sună pe Matt Baker.

-Anchetez uciderea lui Frank Lonergan, spuse Reese. Puteţi să îmi spuneţi la ce lucra?

- Da. Frank avea în desfăşurare o investigaţie privind uciderea lui Chloe Houston.
- înţeleg. A predat vreun material?
- Nu. Aşteptam să ni-l predea când...
Se întrerupse.
- în regulă. Mulţumesc, domnule Baker.
- Dacă descoperiţi vreo informaţie, mi-o veţi comu-nica şi mie?
- Veţi fi primul care să afle, îl asigură Reese.
în dimineaţa următoare Dana Evans intră în biroul lui Tom Hawkins.
-Vreau să fac un reportaj despre moartea lui Frank. Aş vrea să merg să-i fac o vizită văduvei lui.
- E o idee bună. îţi găsesc o echipă de cameramani.
Spre sfârşitul după-amiezii Dana şi echipa ei opriră
în faţa blocului de apartamente în care locuise Frank Lonergan. Urmată de echipa de cameramani, Dana se apropie de uşa apartamentului familiei Lonergan şi sună.
Era exact genul de interviu care pe Dana o înspăi-mânta de moarte. Era destul de rău să arăţi la televizor victimele unor fărădelegi oribile, dar i se părea chiar mai grav să dea buzna peste durerea familiilor afectate.
Uşa se deschise, iar în prag apăru Rita Lonergan.
- Ce vreţi...?
- îmi pare rău să vă deranjez, doamnă Lonergan. Sunt Dana Evans, de la WTE. Am dori să aflăm reacţia dumneavoastră faţă de...
Rita Lonergan încremeni pentru o clipă, apoi ţipă:
-Ucigaşilor!
Se răsuci pe călcâie şi fugi în apartament. Dana se uită la cameraman, şocată.
- Aşteaptă-mă aici. Intră şi o găsi pe Rita Lonergan în dormitor. Doamnă Lonergan...
- Dispari! Voi l-aţi ucis pe soţul meu!
Dana fu nedumerită.

- La ce vă referiţi?
- Şefii tăi l-au pus să lucreze la un proiect atât de periculos, încât mi-a cerut să plec din oraş pentru că... pentru că se temea pentru viaţa mea.

Dana o privi îngrozită.
- La... la ce material lucra?
- Frank a refuzat să îmi spună. Rita se lupta să nu se abandoneze isteriei. Susţinea că e prea... prea periculos. Era ceva important. A pomenit de un premiu Pulitzer şi de...
Izbucni în plâns. Dana se duse la ea şi îşi petrecu braţele în jurul ei.
- îmi pare foarte rău. A mai spus şi altceva?
-Nu. Mi-a spus doar că ar fi mai bine să plec şi m-a dus cu maşina la gară. Urma să se întâlnească apoi cu recepţionerul unui hotel.
- Unde?
- La Monroe Arms.
- Nu ştiu de ce aţi mai venit, domnişoară Evans, protestă Jeremy Robinson. Lonergan mi-a promis că dacă voi coopera, nu va scrie nimic care să facă publicitate negativă hotelului.
- Domnule Robinson, domnul Lonergan este mort. Vreau doar nişte informaţii.
Jeremy Robinson clătină din cap.
-Nu ştiu nimic.
- Ce i-aţi spus domnului Lonergan?
Robinson oftă.
-Mi-a cerut adresa lui Cari Gorman, recepţionerul meu. I-am dat-o.
- Iar domnule Lonergan s-a dus să îl vadă?
- Habar nu am.
- Aş dori adresa respectivă.
Jeremy o privi o clipă şi oftă din nou.
- Prea bine. Locuieşte cu sora lui.
Câteva minute mai târziu Dana avea adresa în mâini.

Robinson o privi ieşind din hotel, apoi puse mâna pe telefon şi sună la Casa Albă întrebându-se de ce erau aceştia atât de interesaţi de caz.
Chris Colby, expertul în informatică al departamen-tului de poliţie, intră în biroul detectivului Reese ţinând o dischetă. Aproape tremura de emoţie.
- Ce ai găsit? întrebă detectivul Reese.
Chris Colby trase adânc aer în piept.
- Ceva ce o să te lase mască. Am scos la imprimantă ceea ce se află pe discheta asta.
Detectivul Reese începu să citească, iar pe chip îi apăru o expresie de uluire incredulă.
- Sfinte Sisoe, spuse el. Trebuie să-i arăt asta căpita-nului Miller.

Când căpitanul Miller termină de citit documentul scos la imprimantă, ridică privirea spre detectivul Reese.
-Nu... nu am mai văzut niciodată aşa ceva.
-Nu a mai existat niciodată aşa ceva, replică detecti-vul Reese. Ce naiba facem cu ăsta?
Căpitanul Miller spuse lent:
- Cred că trebuie să îl predăm procurorului general al SUA.
Erau cu toţii strânşi în biroul procurorului general Barbara Gatlin. Alături de ea în încăpere se aflau Scott Brandon, directorul FBI, Dean Bergstrom, şeful poliţiei din Washington, James Frisch, directorul Agenţiei Cen-trale de Informaţii, şi Edgar Graves, preşedintele Curţii Supreme. Barbara Gatlin spuse:
- V-am invitat aici, domnilor, pentru că am nevoie de sfatul dumneavoastră. Sincer, nu ştiu cum să procedez mai departe. Avem de-a face cu o situaţie unică. Frank Lonergan era reporter la Washington Tribune. Când a fost ucis, se afla în mijlocul unei investigaţii privind uciderea lui Chloe Houston. Vă voi citi o transcriere a ceea

ce a găsit poliţia pe o dischetă din maşina lui Lonergan. Coborî privirea spre hârtiile din mâna ei şi începu să citească cu voce tare: „Am motive să cred că preşedintele Statelor Unite a comis cel puţin o crimă şi este implicat în alte patru..."
- Poftim? exclamă Scott Brandon.
- Daţi-mi voie să continui.
Reluă lectura:
„Am obţinut următoarele informaţii, din surse diverse. Leslie Stewart, proprietara şi editorul Wa-shington Tribune, este dispusă să jure că, la un moment dat, Oliver Russell a încercat să o convingă să consume un drog ilegal numit Ecstasy lichid. In perioada în care Oliver Russell candida pentru funcţia de guvernator al statului Kentucky, Lisa Burnette, secretară în cadrul unei firme de avocatură şi care lucra în clădirea sediului guvernamental, a ameninţat că avea să-l dea în judecată pentru hărţuire sexuală. Russell i-a spus unui coleg că va discuta cu ea. In dimineaţa următoare cadavrul Lisei Burnette a fost descoperit în râul Kentucky. Murise în urma unei supradoze de Ecstasy lichid.
Secretara lui Oliver Russell din perioada când acesta era guvernator, Miriam Friedland, a fost găsită inconştientă pe o bancă dintr-un parc la o oră târzie din noapte. Era în comă, indusă de Ecstasy lichid. Poliţia aştepta să se trezească din comă pentru a putea afla cine îi dăduse drogul. Oliver

Russell a sunat la spital şi a sugerat să îi fie întreruptă susţinerea asistată a funcţiilor vitale. Miriam Friedland s-a stins din viaţă fără a se mai trezi vreodată din comă.
Chloe Houston a fost ucisă de o supradoză de Ecstasy lichid. Am aflat că, în noaptea morţii ei, din apartamentul hotelului s-a efectuat un apel telefonic către Casa Albă. Când am verificat registrul de apeluri al hotelului, pagina pentru ziua respectivă lipsea.

Mi s-a spus că preşedintele se aflase intr-o şedinţă în seara respectivă, însă am descoperit că şedinţa fusese anulată. Nu ştie nimeni unde s-a aflat preşedintele în noaptea respectivă.
Paul Yerby a fost reţinut ca suspect în cazul uciderii lui Chloe Houston. Căpitanul Otto Miller a informat Casa Albă unde era ţinut Yerby. în dimineaţa următoa-re Yerby a fost găsit spânzurat în celulă. Se credea că se spânzurase singur cu propria curea, dar când i-am verificat lucrurile personale, aflate la sediul poliţiei, cureaua lui se număra printre ele, intactă.
Prin intermediul unui prieten de la FBI am aflat că cineva a trimis la Casa Albă o scrisoare conţinând o tentativă de şantaj. Preşedintele Russell a cerut FBI-ului să caute pe ea eventuale amprente. Cea mai mare parte a conţinutului scrisorii fusese ascuns, dar cu ajutorul unui analizor cu infraroşii FBI-ul a reuşit să îl descifreze. Amprentele de pe scrisoare au fost identificate ca apar- ţinându-i lui Cari Gorman, recepţioner la hotelul Monroe Arms, probabil singurul care ar fi putut cunoaşte identitatea persoanei care rezervase apartamentul în care a fost ucisă fata. Acesta era plecat într-o tabără de pescuit, însă numele lui fusese dezvăluit Casei Albe. Când am ajuns la locul taberei, Gorman fusese ucis în ceea ce părea a fi fost un accident.
Există prea multe conexiuni ca aceste crime să fi fost o coincidenţă. Intenţionez să merg mai departe cu investigaţia, dar, sincer, sunt înspăimântat. Cel puţin mi-am salvat toate aceste informaţii, în caz că mi se întâmplă ceva. Mai multe mai târziu".
- Dumnezeule, exclamă James Frisch. Asta e... oribil.
-Nu-mi vine să cred, spuse procurorul general Gatlin.
- Lonergan o credea şi probabil a fost ucis pentru a-l împiedica să dea la iveală aceste informaţii.
-Şi ce facem acum? întrebă Graves, preşedintele Curţii Supreme. Cum îl întrebi pe preşedintele Statelor Unite dacă a ucis o jumătate de duzină de persoane?

-Asta e o întrebare bună. îl punem sub acuzare? li arestăm? îl aruncăm în închisoare?
- înainte de a face orice, spuse procurorul general Gatlin, cred că ar trebui să-i arătăm această transcriere preşedintelui personal şi să îi oferim ocazia de a comenta.
Propunerea fu întâmpinată cu murmure de aprobare.
-între timp voi cere să se redacteze un mandat de arestare. în caz că se dovedeşte necesar.
Unul dintre bărbaţii din încăpere îşi spuse: Trebuie să îl informez pe Peter Tager.
Peter Tager puse jos receptorul şi rămase cufundat în gânduri vreme îndelungată, reflectând la ceea ce tocmai i se spusese. Se ridică şi porni pe coridor spre biroul lui Deborah Kanner.
- Trebuie să vorbesc cu preşedintele.
- E într-o şedinţă. Dacă puteţi...
- Trebuie să vorbesc cu el acum, Deborah. E urgent.
Ea văzu expresia de pe chipul lui.
- O clipă. Ridică receptorul şi apăsă un buton. îmi cer scuze că vă întrerup, domnule preşedinte. Vă caută domnul Tager şi susţine că trebuie neapărat să vă vor-bească. Ascultă un moment. Vă mulţumesc. Puse receptorul la loc şi se întoarse spre Tager. în cinci minute.
Cinci minute mai târziu Peter Tager se afla în Biroul Oval, singur cu preşedintele Russell.
- Ce era atât de important, Peter?
Tager trase adânc aer în piept.
- Procurorul general şi FBI-ul cred că eşti implicat în şase crime.
Oliver zâmbi.
-Asta e un fel de glumă...
-A, da? Deja au pornit încoace. Sunt convinşi că ai ucis-o pe Chloe Houston şi...
Oliver se făcu alb la faţă.
- Poftim?

-Ştiu că e o nebunie. Din câte mi s-a spus, toate probele sunt circumstanţiale. Sunt sigur că poţi explica unde te aflai în noaptea când a fost ucisă fata.
Oliver nu spuse nimic.
Peter Tager aşteptă.

- Oliver, poţi explica, nu-i aşa?
Oliver înghiţi un nod.
-Nu. Nu pot.
- Trebuie!
Oliver spuse cu inima grea:
- Peter, am nevoie să rămân singur.
Peter Tager se duse să vorbească cu senatorul Davis la Capitoliu.
- Ce anume e atât de urgent, Peter?
- E... e vorba despre preşedinte.
-Da?
- Procurorul general şi FBI-ul sunt convinşi că Oliver e un criminal.
Senatorul Davis se holbă la Tager.
- Ce naiba încerci să-mi spui?
- Sunt convinşi că Oliver a comis mai multe crime. Am primit un pont de la un prieten din FBI.
Tager îi povesti senatorului Davis despre probele existente. Când Tager termină de vorbit, senatorul Davis spuse încet:
- Ticălos idiot! Ştii ce înseamnă asta?
- Da, domnule. înseamnă că Oliver...
- Dă-l dracului pe Oliver. Am investit ani întregi din viaţă pentru a-l instala în funcţia pe care mi-o doream. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu el. Acum eu deţin controlul, Peter. Puterea e în mâinile mele. Nu am să permit ca idioţenia lui Oliver să mi-o răpească!
- Nu văd ce aţi putea...
- Spuneai că probele sunt toate circumstanţiale?
-Aşa e. Mi s-a spus că nu există dovezi irefutabile.
Dar Oliver nu are nici un alibi.

- Unde se află preşedintele acum?
- în Biroul Oval.
- Am să-i dau o veste, replică senatorul Todd Davis.
Senatorul Davis stătea faţă în faţă cu Oliver în Biroul Oval.
- La urechile mele au ajuns nişte lucruri profund tulburătoare, Oliver. E o nebunie, fireşte. Nu ştiu cum ar putea cineva vreodată să îşi închipuie că tu...
-Nici eu nu ştiu. Nu am făcut nimic rău, Todd.
- Sunt sigur că nu. Dar dacă ar deveni public chiar şi faptul că ai fost suspectat de crime oribile precum acestea, ei bine, îţi dai seama cum ţi-ar fi afectat mandatul, nu-i aşa?

- Fireşte, dar...
- Eşti prea important ca să lăsăm să ţi se întâmple aşa ceva. Din biroul acesta eşti stăpân peste întreaga lume, Oliver. Nu e ceva la care să renunţi.
- Nu sunt vinovat de nimic, Todd.
- Dar ei cred că eşti. Mi s-a spus că nu ai nici un alibi pentru noaptea în care a fost ucisă Chloe Houston?
Se lăsă o scurtă tăcere.
-Nu.
Senatorul Davis zâmbi.
-Cum poţi să fii atât de uituc, fiule? Ai fost cu mine în seara respectivă. Ne-am petrecut toată seara împreună.
Oliver îl privi confuz.
- Poftim?
- Exact. Eu sunt alibiul tău. Nu va îndrăzni nimeni să îmi pună la îndoială cuvântul. Nimeni. Te voi salva, Oliver.
Urmă o tăcere prelungă. Apoi Oliver spuse:
- Ce vrei în schimb, Todd?
Senatorul Davis dădu din cap.
-Vom începe cu conferinţa de presă din Orientul Mijlociu. O vei anula. După aceea vom discuta.

Am planuri măreţe pentru noi doi. Nu vom lăsa nimic să le strice.
Oliver spuse:
- Am de gând să merg mai departe cu acea conferinţă de pace.
Senatorul Davis miji ochii.
- Ce-ai zis?
-Am decis să o duc la bun sfârşit. Vezi tu, important nu e cât timp îşi păstrează un preşedinte mandatul, Todd, ci ceea ce face pe durata acestuia.
Faţa senatorului Davis începu să se înroşească.
- Ai habar ce faci?
-Da.
Senatorul se aplecă peste masa de scris.
- Eu nu cred că ştii. Eşti pe punctul de a fi acuzat de crimă, Oliver. De unde o să duci nenorocitele de tratative, din penitenciar? Tocmai ai dat cu piciorul întregii tale vieţi, idiotule!
Din intercom răsună o voce care îl anunţă:
- Domnule preşedinte, au sosit câteva persoane care doresc să vă vadă. E vorba de procurorul general Gatlin, domnul Brandon de la FBI, preşedintele Curţii Supreme, domnul Graves şi...

- Pofteşte-i înăuntru.
Senatorul Davis spuse cu brutalitate:
- Se pare că ar trebui să mă limitez la achiziţia de cai. Am făcut o mare greşeală cu tine, Oliver. Dar tu tocmai ai făcut cea mai mare greşeală din viaţa ta. Am să te distrug.
Uşa se deschise şi intră procurorul general Gatlin, urmată de Brandon, judecătorul Graves şi Bergstrom. Judecătorul Graves spuse:
- Domnule senator Davis...
Todd Davis salută scurt din cap şi ieşi cu paşi mari din încăpere. Barbara Gatlin închise uşa în urma lui. Se apropie de masa de scris.

- Domnule preşedinte, e o situaţie profund jenantă, dar sper că veţi înţelege. Trebuie să vă punem câteva întrebări.
Oliver stătu în faţa lor.
-Am fost informat în privinţa motivului vizitei dumneavoastră. Fireşte, nu am avut nici o legătură cu vreunul dintre acele decese.
- Sunt sigură că suntem cu toţii uşuraţi să auzim asta, domnule preşedinte, interveni Scott Brandon, şi vă asigur că nimeni dintre noi nu crede cu adevărat că aţi putea fi implicat în ele. Dar aţi fost pus sub acuzare şi suntem nevoiţi să îi dăm curs.
- înţeleg.
- Domnule preşedinte, aţi consumat vreodată drogul Ecstasy?
-Nu.
Vizitatorii schimbară o privire între ei.
- Domnule preşedinte, dacă aţi putea să ne spuneţi unde vă aflaţi în data de cincisprezece octombrie, în seara când a fost ucisă Chloe Houston...
Se lăsă o tăcere grea.
- Domnule preşedinte?
- îmi pare rău. Nu pot.
- Dar fără îndoială ţineţi minte unde vă aflaţi sau ce făceaţi în seara respectivă?
Din nou tăcere.
- Domnule preşedinte?
-Nu... nu mă pot gândi acum. Aş dori să reveniţi mai târziu.
- Cât de mult mai târziu? întrebă Bergstrom.
- La ora opt.
Oliver îi privi plecând. Se ridică şi păşi încet în salo-nul mic în care Jan lucra la masa ei de scris. Ea ridică privirea când intră Oliver.

El trase adânc aer în piept şi spuse:
-Jan, trebuie... trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

Senatorul Davis era pradă unei furii de nedescris: Cum am putut fi atât de tâmpit? Mi-am ales greşit omul. Individul încearcă să distrugă tot ceea ce am muncit să clădesc. Am să-i arăt eu ce se întâmplă cu oamenii care încearcă să mă tragă în piept.
Senatorul rămase aşezat la masa de scris vreme în-delungată, hotărând ce intenţiona să facă. Apoi puse mâna pe un telefon şi sună:
- Domnişoară Stewart, mi-ai cerut să te caut când voi avea ceva mai mult să îţi ofer.
- Da, domnule senator?
- Dă-mi voie să îţi spun ce doresc. De acum încolo voi aştepta susţinere deplină din partea Tribune pentru tot ceea ce înseamnă contribuţii la campanie, editoriale elogioase, tot tacâmul.
-Şi eu cu ce mă aleg în schimbul tuturor acestea? întrebă Leslie.
- Cu preşedintele Statelor Unite. Procurorul general tocmai a emis un mandat de arestare pe numele lui pentru o serie de crime.
O auzi inspirând şuierat.
-Vă ascult.
Leslie Stewart vorbea atât de precipitat, încât Matt Baker nu reuşea să înţeleagă nici un cuvânt.
-Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te, spuse el. Ce încerci să-mi spui?
- E vorba de preşedinte! L-am înhăţat, Matt! Tocmai am vorbit cu senatorul Todd Davis. Preşedintele Curţii Supreme, şeful poliţiei, directorul FBI-ului şi procurorul general al SUA se află în momentul de faţă în biroul preşedintelui, cu un mandat de arestare sub acuzaţia de crimă. Există o grămadă de probe împotriva lui, Matt, şi nu are alibi. Pe toţi dracii, este povestea secolului!
-Nu poţi s-o publici.
Ea îl privi surprinsă.

-Ce vrei să spui?
-Leslie, un asemenea material e prea de mare am-ploare ca să te apuci pur şi simplu... adică informaţiile trebuie verificate şi re-verificate.
- Şi re-verificate încă o dată până devin titlu de prima pagină în The Washington Post? Nu, mulţumesc. Povestea asta n-am de gând să o ratez.

-	Nu poţi să îl acuzi de crimă pe preşedintele Statelor Unite fără să...
Leslie zâmbi.
-Nici n-am de gând să fac asta, Matt. Tot ce trebuie să facem este să publicăm faptul că există un mandat de arestare pe numele lui. E suficient pentru a-l distruge.
-Senatorul Davis...
-... s-a întors împotriva propriului ginere. El crede că preşedintele este vinovat. Mi-a spus-o.
-Asta nu e suficient. Mai întâi vom verifica, apoi...
-	Cu cine să te verifici? Katherine Graham? Ti-ai ie-şit din minţi? Publicăm materialul în clipa asta, altfel îl pierdem.
-	Nu te pot lăsa să faci asta, nu fără a verifica tot ce...
-	Cu cine îţi închipui că vorbeşti? Ăsta e ziarul meu şi fac orice doresc cu el.
Matt Baker se ridică în picioare.
-	Asta e o purtare iresponsabilă. Nu am să permit nimănui din subordinea mea să scrie articolul ăsta.
-Nici nu va fi nevoie. îl voi scrie personal.
-	Leslie, dacă faci asta, eu plec. De tot.
-	Ba nu, n-ai să plecf Matt. Tu şi cu mine vom împărţi un premiu Pulitzer. II privi răsucindu-se pe călcâie şi ieşind din birou. Te vei întoarce.
Leslie apăsă butonul intercomului.
-	Trimite-l pe Zoltaire la mine.
II privi şi spuse:
-Vreau să îmi aflu horoscopul pentru următoarele douăzeci şi patru de ore.

-	Da, domnişoară Stewart. Cu mare plăcere.
Zoltaire îşi scoase din buzunar o mică efemeridă,
Biblia astrologică, şi o deschise. Studie preţ de o clipă poziţia stelelor şi a planetelor şi făcu ochii mari.
-Ce e?
Zoltaire ridică privirea.
-Văd... pare să se petreacă ceva foarte important. Ii arătă efemerida. Uite. în harta ta natală Marte în tranzit trece peste a noua casă din Pluto timp de trei zile, cre-ând un aspect nefavorabil cu...
-	Sari peste asta, spuse Leslie nerăbdătoare. Treci la subiect.
El clipi surprins.
-	La subiect? Ah, da. Studie din nou cartea. Există un eveniment major în desfăşurare. Tu te afli în mijlocul lui. Vei deveni chiar mai

faimoasă decât eşti acum, domnişoară Stewart. întreaga lume îţi va şti numele.
Leslie fu copleşită de o euforie intensă. întreaga lume avea să-i ştie numele. Se imagină la ceremonia de decernare a premiilor şi îl auzi pe prezentator spunând:
- Iar acum vom acorda premiul Pulitzer pentru anul acesta pentru cel mai important material jurnalistic din istoria presei scrise. Pe care vi-l înmânez dumneavoastră, domnişoară Leslie Stewart.
Acceptă premiul în urale asurzitoare.
- Domnişoară Stewart...
Leslie se dezmetici din vis.
- Mai doriţi ceva?
- Nu, răspunse Leslie. Mulţumesc, Zoltaire.
La ora şapte în seara aceea Leslie avea sub ochi o machetă a articolului pe care îl scrisese. Titlul anunţa:
MANDAT DE ARESTARE EMIS PE NUMELE PREŞEDINTELUI RUSSELL. PREŞEDINTELE

URMEAZÂ A FI ANCHETAT ÎN PRIVINŢA A ŞASE DECESE.
Leslie aruncă o ultimă privire peste textul de sub ti-tlu şi apoi se întoarse spre Lyle Bannister, redactorul-şef adjunct.
- Publică-1, spuse ea. Scoate-l ca ediţie specială. Vreau să ajungă la vânzare într-o oră, iar la aceeaşi oră putem sincroniza şi o transmisie în direct prin WTE.
Lyle Bannister ezită.
-Nu credeţi că ar trebui să arunce şi Matt Baker o privire peste...
-Ăsta nu este ziarul lui, este al meu. Publică mate-rialul. Acum.
- Da, doamnă. Luă telefonul de pe masa lui Leslie şi sună. Avem undă verde.
La şapte jumătate în seara aceea Barbara Gatlin şi ceilalţi membri ai grupului se pregăteau să se întoarcă la Casa Albă. Barbara Gatlin spuse cu sufletul greu:
- Sper pe ce am mai sfânt că nu va fi cazul să îl fo-losim, dar, pentru orice eventualitate, voi lua cu mine mandatul de arestare a preşedintelui.
Treizeci de minute mai târziu secretara lui Oliver spuse:
-Au sosit procurorul general Gatlin şi restul.
- Pofteşte-i înăuntru.
Oliver, palid la faţă, îi privi intrând unul câte unul în Biroul Oval. Jan se afla lângă el, ţinându-l strâns de mână. Barbara Gatlin spuse:

- Acum sunteţi pregătit să ne răspundeţi la întrebări, domnule preşedinte?
Oliver dădu din cap.
- Sunt.
-Domnule preşedinte, avea Chloe Houston progra-mată o întâlnire cu dumneavoastră în data de cincisprezece octombrie?

- Da, avea.
- Şi v-aţi văzut cu ea?
- Nu. Am fost nevoit să o anulez.
Primise telefonul cu puţin înainte de ora trei.
- Iubitule, eu sunt. îţi simt lipsa. Sunt la căsuţa din Maryland. Stau întinsă iângă piscină, goală puşcă.
- Va trebui să luăm măsuri în această privinţă.
- Când poţi să scapi?
- Ajung într-o oră.
Oliver se întoarse să înfrunte grupul.
- Dacă ceea ce urmează să vă spun nu va rămâne în- tre pereţii acestui birou, s-ar produce daune ireparabile atât preşedinţiei, cât şi relaţiilor noastre cu o altă ţară. Ezit teribil să fac asta, dar nu îmi daţi de ales.
Sub privirile uluite ale grupului, Oliver se duse la o uşă laterală care dădea spre o cameră retrasă şi o deschise. Sylva Picone păşi în încăpere.
-Aceasta este Sylva Picone, soţia ambasadorului ita-lian. în data de cincisprezece doamna Picone şi cu mine ne-am aflat împreună la vila ei din Maryland, de la patru după-amiaza până la două noaptea. Nu ştiu absolut nimic despre uciderea lui Chloe Houston sau oricare dintre celelalte decese.

capitolul 21

Dana intră în biroul lui Tom Hawkins.
- Tom, am prins un fir interesant. înainte să fie ucis, Frank Lonergan s-a dus acasă la Cari Gorman, un recep- ţioner care lucra la Monroe Arms. Gorman şi-a pierdut viaţa în ceea ce se credea a fi un accident între două bărci. Locuia cu sora lui. Aş dori să merg acolo cu un echipaj de cameramani ca să realizez un reportaj pentru ştirile de la ora zece din seara asta.
-Tu nu crezi că a fost intr-adevăr un accident?

- Nu. Sunt prea multe coincidenţe.

Tom Hawkins rămase pe gânduri pentru o clipă.
- In regulă. Iţi pregătesc totul.
-Mulţumesc. Uite adresa. Mă voi întâlni cu echipa de filmare direct acolo. Mă duc acasă să mă schimb.
Când intră în apartamentul ei, Dana simţi brusc că era ceva în neregulă. Era un instinct pe care şi-l for-mase în Sarajevo, ceva care o avertiza că era în pericol. Cineva trecuse pe acolo. Străbătu apartamentul încet, verificând prudentă dulapurile. Nu era nimic nelalocul său. Este doar imaginaţia mea, îşi spuse Dana. Insă nu o crezu nici ea.
Când ajunse la casa în care locuia sora lui Cari Gor-man, Dana văzu că vehiculul de transmisie ştiri, emi-siuni şi reportaje sosise deja şi era parcat ceva mai jos pe stradă. Maşina era o furgonetă enormă, cu o antenă mare pe acoperiş şi echipamente electronice sofisticate înăuntru. Dana era aşteptată de Andrew Wright, tehnicianul de sunet, şi Vernon Mills, cameramanul.
- Unde vom face interviul? întrebă Mills.
- Vreau să îl facem în casă. Vă chem eu când sun-tem gata.
- In regulă.
Dana se duse la uşa din faţă şi bătu. îi deschise Mari- anne Gorman.
-Da?
-Sunt...
- Oh! Ştiu cine eşti. Te-am văzut la televizor.
-Aşa e, spuse Dana. Am putea discuta un minut?
Marianne Gorman ezită.
- Da. Pofteşte înăuntru.
Dana intră după ea în camera de zi. Marianne Gorman îi oferi Danei un scaun.
- Este legat de fratele meu, nu-i aşa? A fost ucis. Sunt sigură de asta.
- Cine l-a ucis?

Marianne Gorman îşi feri privirea.
- Nu ştiu.
- Aţi fost căutată aici de Frank Lonergan?
Femeia o cercetă atent.
- Individul m-a păcălit. I-am spus cum să dea de fratele meu şi...
Ochii i se umplură de lacrimi. Acum Cari e mort.
- Despre ce a vrut Lonergan să discute cu fratele dumneavoastră?
- Mi-a spus că e de la fisc.
Dana stătu şi o privi.

-V-ar deranja dacă aş realiza un scurt interviu de televiziune cu dumneavoastră? Aţi putea spune câteva cuvinte despre uciderea fratelui dumneavoastră şi ce părere aveţi despre fenomenul infracţional din oraşul acesta.
Marianne Gorman dădu din cap.
- Cred că va fi în regulă aşa.
- Mulţumesc.

Dana se duse la uşa de la intrare, o deschise şi îi făcu semn cu mâna lui Vernon Mills. Acesta îşi luă echipamentul de filmare şi porni spre uşă, urmat de Andrew Wright.
- Nu am mai făcut niciodată aşa ceva, spuse Marianne.
- Nu aveţi de ce să vă fie teamă. Va dura doar câteva minute.

Vernon intră în camera de zi, pregătit să instaleze echipamentul.
- Unde vrei să filmăm interviul?
- O vom face aici, în camera de zi. Arătă din cap spre un colţ. Poţi să pui camera acolo.

Vernon aşeză camera, apoi se întoarse la Dana. Prinse câte o lavalieră pe jacheta fiecăreia din cele două femei.
- Puteţi porni microfoanele oricând vă simţiţi pregătite.

Puse staţia pe masă.
Marianne Gorman spuse:

-Nu! Staţi puţin! îmi pare rău. Nu... nu pot face asta.
- De ce? întrebă Dana.
- E... e periculos. Aş putea... aş putea să vorbesc doar cu tine?
- Da. Dana se uită la Vernon şi Wright. Lăsaţi camera unde e. Vă chem eu.

Vernon dădu din cap.
- Vom aştepta în maşină.

Dana se întoarse spre Marianne Gorman.
- De ce e periculos să apăreţi la televizor?

Marianne răspunse ezitantă:
- Nu vreau să mă vadă.
- Cine anume nu vreţi să vă vadă?

Marianne înghiţi un nod.
- Cari a făcut ceva ce... ce nu ar fi trebuit să facă. A fost ucis din cauza asta. Iar cei care l-au ucis vor încer-ca să mă ucidă şi pe mine.

începu să tremure.
- Ce a făcut Cari?
- O, Doamne, gemu Marianne. L-am implorat să nu o facă.

- Ce anume să nu facă? insistă Dana.
-A... a scris o scrisoare de şantaj.
Dana o privi surprinsă.
- O scrisoare de şantaj?
- Da. Crede-mă, Cari era un om bun. Atât că îi plă-ceau... avea gusturi scumpe, iar din salariul lui nu îşi putea permite să trăiască aşa cum şi-ar fi dorit. Nu am reuşit să-l opresc. A fost ucis din cauza acelei scrisori. Sunt sigură de asta. L-au găsit, iar acum ştiu unde mă aflu şi eu. Voi fi ucisă. Hohotea deja. Nu... nu ştiu ce să fac.
- Povestiţi-mi despre scrisoare.
Marianne Gorman trase adânc aer în piept.
-Fratele meu se pregătea să plece în concediu. îşi uitase o jachetă pe care voia să o ia cu el şi s-a întors

la hotel. Şi-a luat jacheta şi tocmai urcase înapoi în ma-şina lui, în parcare, când s-a deschis uşa liftului privat care făcea legătura cu Imperial Suite. Cari mi-a spus că a văzut un bărbat coborând din lift. A fost surprins să îl vadă acolo. Şi a fost chiar mai surprins când bărbatul s-a întors la lift şi şi-a şters amprentele. Cari nu a price-put atunci ce se petrecea. Apoi, a doua zi, a citit despre biata fată care fusese ucisă şi şi-a dat seama că bărbatul acesta fusese cel care o omorâse. Ezită. Atunci a trimis scrisoarea aceea la Casa Albă.
Dana spuse lent:
- La Casa Albă?
-Da.
- Şi cui a trimis scrisoarea?
- Bărbatului pe care îl văzuse în parcarea subterană. Ştii tu, cel care are un petic pe ochi. Peter Tager.

capitolul 22

De dincolo de pereţii biroului se auzea sunetul trafi-cului de pe Pennsylvania Avenue, din faţa Casei Albe, iar zgomotul îl readuse la realitate. Trecu în revistă tot ceea ce se petrecea şi concluziona că era la adăpost. Oliver Russell avea să fie arestat pentru crime pe care nu le comisese, iar Melvin Wicks, vicepreşedintele, avea să devină preşedinte în locul lui. Senatorul Davis nu avea să întâmpine probleme în a-l controla pe vicepreşedintele Wicks. Şi nu există nimic care să mă asocieze cu vreunul dintre acele decese, îşi spuse Tager. în seara aceea se întrunea un grup de rugăciune, iar Peter Tager aştepta cu nerăbdare momentul. Grupul îl asculta cu plăcere când vorbea despre religie şi putere.

Peter Tager devenise interesat de fete de la vârsta de paisprezece ani. Dumnezeu îl înzestrase cu un libido extraordinar de puternic, iar Peter crezuse că faptul de a-şi fi pierdut un ochi avea să-l facă neatrăgător faţă de sexul opus. în schimb, fetele se arătaseră intrigate de peticul

pe care îl purta peste ochi. în plus, Dumnezeu îl înzes- trase pe Peter şi cu darul persuasiunii şi reuşise să con-vingă şi tinere fete sfioase să se culce cu el, prin maşini, prin hambare şi prin paturi. Din păcate, pe una dintre ele o lăsase însărcinată şi fusese nevoit să se căsătorească apoi cu ea. Ea îi născuse doi copii. Familia lui ar fi putut să devină o pacoste împovărătoare, limitându-1. însă se dovedise a fi un paravan excelent pentru activităţile lui extraconjugale. Se gândise la modul serios să îmbrăţişeze preoţia, dar apoi îl cunoscuse pe senatorul Todd Davis, iar viaţa i se schimbase. Găsise un mediu nou şi mai amplu în care să se desfăşoare. Politica.

La început nu avusese probleme cu relaţiile lui se-crete. Apoi un prieten îi dăduse să încerce un drog numit Ecstasy, iar Peter îl împărţise cu Lisa Burnette, pe care o cunoştea de la biserica din Frankfort. Dar ceva mersese prost, iar ea murise. Cadavrul îi fusese descoperit în râul Kentucky. Următorul incident ne-fericit se produsese când Miriam Friedland, secretara lui Oliver Russell, avusese o reacţie negativă şi intrase în comă. Nu a fost vina mea, îşi spusese Peter Tager. Lui nu îi făcuse nimic. în mod evident Miriam con-sumase prea multe alte droguri. Apoi, desigur, se în-tâmplase episodul cu biata Chloe Houston. Dăduse întâmplător peste ea pe un coridor al Casei Albe, când aceasta căuta o toaletă. Ea îl recunoscuse instant şi fusese impresionată.

- Sunteţi Peter Tager! Vă văd mereu la televizor.
- Ei bine, sunt încântat. Pot să te ajut?
- Căutam o toaletă.

Era tânără şi foarte frumoasă.

- Nu există toalete publice în Casa Albă, domnişoară.
- O, vai.

Bărbatul adăugase pe un ton conspirativ:

- Cred că te pot ajuta. Vino cu mine.

O condusese la etaj, la o toaletă privată, şi o aşteptase afară. Când Chloe ieşise, Peter Tager îi spusese:

- Eşti doar în vizită la Washington?

-Da.

- Ce-ar fi să mă laşi să îţi arăt adevăratul Washington? Ţi-ar plăcea? Simţise că fata era atrasă de el.

-Cu... cu siguranţă da, dacă nu ar fi prea mare deranjul.

- Pentru o fată atât de frumoasă ca tine? Nu ar fi nici un deranj. Vom începe prin a lua cina diseară.

Ea îi zâmbise.

- Se anunţă palpitant.

- Iţi promit că aşa va fi. Dar nu ai voie să spui nimănui de întâlnirea noastră. Va fi secretul nostru.

- N-am să spun. Promit.

- Diseară sunt aşteptat la hotelul Monroe Arms pentru o întâlnire la nivel înalt cu cineva din guvernul rus. Văzuse că reuşise să o impresioneze. După aceea putem lua cina acolo, în Imperial Suite. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo în jur de ora şapte?

Ea îl privise şi dăduse entuziastă din cap.

- în regulă. îi explicase ce avea de făcut pentru a ajunge în apartament. Nu vei întâmpina nici o problemă. Doar sună-mă ca să mă anunţi că ai ajuns.

Iar ea se conformase.

La început Chloe Houston se împotrivise. Când Peter o luase în braţe, ea spusese:

- Nu... nu face asta. Sunt virgină.

Ceea ce pe el îl încântase cu atât mai mult.

-Nu aş vrea să faci nimic ce nu îţi doreşti să faci, o asigurase el. O să stăm doar şi o să povestim.

- Eşti dezamăgit?

El o strânsese de mână.

- Câtuşi de puţin, draga mea.

Scosese o sticluţă de Ecstasy şi turnase din ea în două pahare.

- Ce-i aia? întrebase Chloe.

- E ceva care să îţi dea energie. Noroc.

Ridicase paharul într-un toast şi o privise golind lichidul din paharul ei.

- E bun, spusese Chloe.

îşi petrecuseră următoarea jumătate de oră vorbind, iar Peter aşteptase ca drogul să înceapă să îşi facă efectul. In cele din urmă se mutase lângă Chloe şi îşi petrecuse braţele în jurul ei, iar de data aceasta ea nu protestase.

- Dezbracă-te, îi ceruse el.

-Da.

Peter o urmărise din priviri când intrase în baie şi începuse şi el să se dezbrace. Chloe reapăruse câteva minute mai târziu, goală puşcă, iar el se excitase la vederea trupului ei tânăr şi nubil. Era superbă.
Chloe urcase pe pat lângă el şi făcuseră dragoste. Ea se arătase lipsită de experienţă, însă faptul că era virgi-nă îi oferise lui Peter plusul de entuziasm de care avea nevoie. în mijlocul unei fraze Chloe se ridicase în capul oaselor în pat, simţindu-se brusc ameţită.
- Eşti bine, draga mea?
- Sunt... sunt bine. Doar mă simt puţin... Se ţinuse de marginea patului pentru o clipă. Mă întorc imediat.
Se ridicase din pat. Şi, sub ochii lui Peter, Chloe se împiedicase, căzuse şi îşi zdrobise capul de colţul tăios al mesei din fier forjat.
-Chloe! Sărise din pat şi se apropiase în grabă de ea. Chloe! Nu reuşise să îi găsească pulsul. O, Doamne, îşi spusese. Cum ai putut să-mi faci asta? Nu a fost vina mea. A alunecat. Se uitase în jurul lui. Nu pot permite să se afle vreodată că m-am aflat în apartamentul acesta. Se îmbrăcase rapid, se dusese la baie, umezise un prosop şi începuse să lustruiască suprafeţele tuturor obiectelor pe care era posibil să le fi atins. Luase poşeta lui Chloe, aruncase o ultimă privire în jur pentru a se asigura că nu lăsase semne ale prezenţei sale acolo, apoi coborâse cu liftul în parcarea subterană. Ultimul lucru pe care îl făcuse fusese să îşi şteargă amprentele de pe butoanele liftului. Când apăruse Paul Yerby, care

ameninţase să îl dea de gol, Tager se folosise de relaţiile pe care le avea pentru a se descotorosi de el. Acum nu mai exista nici cel mai mic risc ca cineva să poată face legătura între Tager şi moartea lui Chloe.
Apoi sosise scrisoarea care încerca să îl şantajeze. Cari Gorman, recepţionerul hotelului, îl văzuse. Peter îl trimisese pe Sime să îi facă felul lui Gorman, spu- nându-i că acest lucru era necesar pentru a-l proteja pe preşedinte. Cu această soluţie ar fi trebuit să se rezolve definitiv problema. însă Frank Lonergan începuse să pună întrebări şi fusese nevoit să îi facă de petrecanie şi lui. Acum avea pe cap un alt reporter băgăcios. Aşa că nu îi mai rămăseseră decât două persoane deranjante de care să scape: Marianne Gorman şi Dana Evans. Iar Sime tocmai pornise să le omoare pe amândouă.

capitolul 23

Marianne Gorman repetă:
- îl ştii pe cel care are un petic peste ochi: Peter Tager.
Dana fu năucită.

- Sunteţi sigură?
- Ei bine, e cam greu să nu recunoşti pe cineva care arată aşa, nu?
- Am nevoie să folosesc telefonul dumneavoastră.

Dana alergă la telefon şi formă numărul lui Matt Baker. îi răspunse secretara acestuia:

- Biroul domnului Baker.
- Sunt Dana. Trebuie să vorbesc cu el. E urgent.

-Aşteaptă, te rog.

O clipă mai târziu i se făcu legătura cu Matt Baker.

- Dana, e ceva în neregulă?

Ea trase adânc aer în piept.

- Matt, tocmai am descoperit cine se afla cu Chloe Houston în apartament în noaptea când a murit.
- Ştim deja cine a fost. A fost...
- Peter Tager.

- Poftim? ţipă el.
- Sunt acasă la sora lui Cari Gorman, recepţionerul hotelului care a fost ucis. Cari Gorman l-a văzut pe Tager ştergându-şi amprentele de pe lift, în parcarea subterană a hotelului, în noaptea în care a murit Chloe Houston. Gorman i-a trimis lui Tager o scrisoare de ameninţare, încercând să îl şantajeze, şi cred că Tager a pus să fie ucis. Am aici o echipă de cameramani. Vrei să fac un reportaj în direct despre asta?
- Nu face nimic în momentul ăsta! îi porunci Matt. Mă ocup eu. Sună-mă înapoi peste zece minute.

Matt trânti receptorul în furcă şi porni spre Turnul de Fildeş. Leslie se afla în biroul ei.

- Leslie, nu poţi să publici...

Ea se întoarse şi îi arătă macheta cu titlul de primă pagină:

MANDAT DE ARESTARE EMIS PE NUMELE
PREŞEDINTELUI RUSSELL

-Uită-te la asta, Matt. Vocea îi era sufocată de exaltare.

- Leslie, e ceva ce trebuie să ştii. S-a produs...

-Asta e tot ce trebuie să ştiu. Dădu din cap, încânta-tă de ea însăşi. Ţi-am spus că ai să te întorci. Nu ai putut sta deoparte, aşa-i? Era un material prea important pentru tine ca să îi întorci spatele, nu-i aşa, Matt? Ai nevoie de mine. Ai întotdeauna nevoie de mine.

El o privi încremenit şi se întrebă: Ce s-a întâmplat de a transformat-o în genul ăsta de femeie? încă nu e prea târziu să o salvez.

- Leslie...
-Nu te simţi stingherit pentru că ai făcut o greşeală, spuse Leslie arogantă. Ce voiai să spui?
Matt Baker o fixă cu privirea vreme îndelungată.
- Voiam să-mi iau adio, Leslie.
Ea îl privi răsucindu-se pe călcâie şi ieşind pe uşă.

capitolul 24
-Ce se va întâmpla cu mine? întrebă Marianne Gorman.
- Nu vă faceţi griji, îi spuse Dana. Veţi fi protejată. Luă o decizie rapidă. Marianne, vom realiza un interviu în direct, iar caseta cu înregistrarea acestuia o voi preda FBLului. Imediat ce terminăm interviul, voi avea grijă să fiţi luată de aici.
De afară se auzi scrâşnet de maşină oprindu-se brusc. Marianne se duse în grabă la fereastră.
- O, Doamne!
Dana veni lângă ea.
-Ce e?
Sime Lombardo tocmai cobora din maşină. Studie casa, apoi porni spre uşă. Marianne se bâlbâi:
-Ăla... ăla e celălalt bărbat care a venit să întrebe de Cari în ziua în care a fost ucis. Sunt sigură că a avut ceva de a face cu moartea lui.
Dana puse mâna pe telefon şi formă rapid un număr.
- Biroul domnului Hawkins.
- Nadine, trebuie să vorbesc cu el urgent.
-Nu e la birou. Ar trebui să se întoarcă în circa...
- Dă-mi-l la telefon pe Nate Erickson.
Nate Erickson, asistentul lui Hawkins, veni la telefon.
- Dana?
-Nate, am nevoie de ajutor, urgent. Am o ştire de ultimă oră. Vreau să mă bagi în direct, imediat.
-Nu pot să fac asta, protestă Erickson. Tom ar trebui să autorizeze transmisia.
- Nu avem timp pentru asta, explodă Dana.
De cealaltă parte a ferestrei Dana îl văzu pe Sime Lombardo avansând spre uşa de la intrare.
în vehiculul de transmisie a ştirilor Vernon Mills se uită la ceas.

- Mai facem sau nu interviul ăsta? Am de ajuns la o întâlnire.

In casă Dana spuse la telefon:
- E o problemă de viaţă şi de moarte, Nate. Trebuie să mă bagi în direct. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-o acum!
Trânti receptorul, se duse la televizor şi îl porni pe Channel Six. La televizor rula o telenovelă. Un bărbat mai în vârstă vorbea cu o tânără.
-Tu nu m-ai înţeles niciodată cu adevărat, aşa-i, Kristen?
- Adevărul e că te înţeleg mult prea bine. De asta îmi doresc să divorţăm, George.
- Ai pe altcineva?
Dana se duse în grabă în dormitor şi porni şi tele-vizorul de acolo. Sime Lombardo ajunsese la uşa de la intrare. Bătu.
- Nu-i deschideţi, o avertiză Dana pe Marianne.
Dana verifică pentru a se asigura că avea microfonul
pornit. Bătăile în uşă deveniră mai puternice.
- Hai s-o ştergem de aici, şopti Marianne. Pe uşa din spate.
In clipa aceea uşa de la intrare cedă violent, iar Sime se năpusti în încăpere. închise uşa în urma lui şi le privi pe cele două femei.
- Doamnelor. Văd că v-am prins pe amândouă.
Dana aruncă o privire disperată înspre televizor.
- Dacă am pe altcineva, e vina ta, George.
- Poate că într-adevăr eu sunt de vină, Kristen.
Sime Lombardo scoase din buzunar un pistol de ca-libru 5,6 mm şi începu să înşurubeze un amortizor pe ţeava acestuia.
-Nu! spuse Dana. Nu poţi...
Sime ridică pistolul.
- Gura. Treceţi în dormitor, repede.
Marianne murmură.
- Dumnezeule!

-Ascultă, spuse Dana. Putem...
- Ţi-am zis să-ţi ţii gura. Acum mişcă-te.
Dana se uită la televizor.
- Am crezut din totdeauna în a da oamenilor o a doua şansă, Kristen. Nu vreau să pierd ceea ce a existat între noi, ceea ce ar putea exista din nou.
Aceleaşi voci răsunau şi de la televizorul din dormitor. Sime porunci:
-V-am spus să vă mişcaţi amândouă! Să terminăm odată.

în clipa în care cele două femei înspăimântate făcură un pas ezitant înspre dormitor, becul roşu al camerei din colţ se aprinse brusc. Imaginea cu Kristen şi George dispăru de pe ecran, iar vocea unui crainic anunţă:

- întrerupem acest program pentru a vă oferi acum o transmisie în direct cu o ştire de ultimă oră din zona Wheaton.

Telenovela dispăru complet de pe ecran, locul ei fiind luat brusc de o imagine în timp real a camerei de zi a familiei Gorman. Dana şi Marianne se aflau în prim-plan, Sime în fundal. Sime se opri, derutat, când se văzu la televizor.

- Ce... ce dracu e asta?

în furgonetă tehnicienii văzură noua imagine apărând pe neaşteptate pe ecran.

- Dumnezeule, spuse Vernon Mills. Suntem în direct!

Dana aruncă o privire spre ecran şi şopti în gând o rugăciune. Se întoarse cu faţa spre cameră.

- Sunt Dana Evans şi transmit în direct din casa lui Cari Gorman, care a fost ucis în urmă cu câteva zile. Realizăm un interviu cu un bărbat care are informaţii despre uciderea lui. Se întoarse spre Sime. Deci, doriţi să ne spuneţi ce s-a întâmplat, mai exact?

Lombardo rămase nemişcat, ca paralizat, lingându-se pe buze.

- Hei. Şi se auzi spunând şi la televizor acelaşi lucru şi îşi văzu imaginea mişcându-se când se năpusti spre Dana. Ce... ce dracu faci? Ce fel de truc e ăsta?

- Nu e un truc. Suntem filmaţi şi se transmite în di-rect. Suntem urmăriţi de două milioane de persoane.

Lombardo îşi văzu imaginea pe ecran şi se grăbi să bage pistolul înapoi în buzunar.

Dana se uită scurt la Marianne Gorman, apoi îl privi pe Sime Lombardo direct în ochi.

- Peter Tager se află în spatele uciderii lui Cari Cor-man, nu-i aşa?

In clădirea Daly Nick Reese se afla în biroul lui când un asistent dădu buzna înăuntru.

- Repede! Uitaţi-vă la asta! Sunt acasă la Gorman.

Aprinse televizorul pe Channel Six, iar imaginea apăru pe ecran.

- Peter Tager ţi-a cerut să îl ucizi pe Cari Gorman?

-Nu ştiu ce tot spui acolo. Stinge naibii televizorul
ăla înainte să...

- înainte să ce? Ai de gând să ne omori în faţa a două milioane de oameni?
- Dumnezeule! strigă Nick Reese. Trimite câteva echipaje de poliţie acolo, urgent!
în Camera Albastră a Casei Albe Oliver şi Jan urmă-reau postul WTE, năuciţi.
- Peter? spuse Oliver încet. Nu-mi vine să cred!
Secretara lui Peter Tager intră în fugă în biroul
acestuia.
- Domnule Tager, cred că ar fi bine să deschideţi televizorul pe Channel Six.
îi aruncă o privire neliniştită şi se grăbi să iasă. Peter Tager se uită la ea nedumerit. Luă telecomanda şi apăsă un buton, aprinzând televizorul.
Şi o auzi pe Dana spunând:
- Şi tot Peter Tager a fost responsabil şi de moartea lui Chloe Houston?

-Nu ştiu nimic despre asta. Va trebui să îl întrebi pe Tager.
Peter Tager se zgâi la televizor, nevenindu-i să crea-dă. Nu se poate să se întâmple aşa ceva! Dumnezeu nu mi-ar face aşa ceva! Sări în picioare şi porni în grabă spre uşă. Nu am să-i las să mă prindă. Am să mă ascund! Apoi se opri. Unde? Unde m-aş putea ascunde? Se întoarse încet la masa de scris şi se lăsă să cadă pe un scaun. Aşteptând.
în biroul ei, Leslie Stewart urmărea interviul şocată. Peter Tager? Nu! Nu! Nu! Nu! Leslie înşfăcă telefonul şi apăsă un număr.
-Lyle, retrage materialul ăla! Nu cumva să apară! M-ai auzit? E...
Leslie îl auzi spunând la telefon:
- Domnişoară Stewart, ziarul a ajuns pe tarabe acum o jumătate de oră. Aţi spus...
Leslie puse încet receptorul înapoi în furcă. Se uită la titlul din Washington Tribune:
MANDAT DE ARESTARE EMIS PE NUMELE
PREŞEDINTELUI RUSSELL
Apoi ridică privirea spre pagina de ziar înrămată de pe perete.
DEWEY ÎL ÎNVINGE PE TRUMAN
„Vei deveni chiar mai faimoasă decât eşti acum, domnişoară Stewart. întreaga lume îţi va şti numele.”
De mâine avea să devină gluma favorită a întregii lumi.
în casa familiei Gorman, Sime Lombardo aruncă o ultimă privire frenetică spre televizorul pe care îşi vedea imaginea şi spuse:

- Eu am şters-o de aici.
Porni în grabă spre uşa de la intrare şi o deschise. O jumătate de duzină de maşini de poliţie opriră chiar în clipa aceea în faţa casei.
capitolul 25
Jeff Connors se afla cu Dana la Aeroportul Interna-ţional Dulles, aşteptând aterizarea avionului în care se afla Kemal.
-A trecut prin iad, îi explică Dana neliniştită. Nu... nu e ca restul băieţilor de vârsta lui. Adică să nu fi sur-prins dacă nu trădează nici o emoţie.
îşi dorea cu disperare ca Jeff să îl placă pe Kemal. Jeff îi ghici anxietatea.
-Nu-ţi face griji, draga mea. Sunt sigur că e un băiat minunat.
-Uite-l că vine!
Ridicară privirea şi urmăriră punctul minuscul de pe cer devenind din ce în ce mai mare până se transformă într-un Boeing 747 scânteietor. Dana îşi încleştă degetele peste mâna lui Jeff.
-A ajuns.
Pasagerii începuseră să coboare. Dana îi privi neliniştită ieşind unul câte unul.
- Unde e?
Şi atunci îl văzu. Era îmbrăcat în hainele pe care i le cumpărase Dana în Sarajevo şi era proaspăt spălat pe faţă. Coborî rampa încet, iar când o văzu pe Dana, încremeni. Rămaseră astfel amândoi, nemişcaţi, privin- du-se fix. Apoi o luară la fugă unul spre celălalt, iar Dana îl strânse în braţe şi braţul întreg al lui Kemal se încolăci strâns în jurul ei şi izbucniră amândoi în lacrimi.
Când Dana îşi recăpătă vocea, spuse:
- Bun venit în America, Kemal.
El dădu din cap, nefiind în stare să vorbească.

- Kemal, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu prietenul meu. El e Jeff Connors.
Jeff se apleca spre el.
- Bună, Kemal. Am auzit multe despre tine.
Kemal se agăţă de Dana cu înverşunare.
-Vei veni să locuieşti cu mine, spuse Dana. Ţi-ar plăcea?
Kemal dădu din cap, refuzând în continuare să se desprindă de ea.
Dana se uită la ceas.

-Trebuie să plecăm. Am de filmat un discurs la Casa Albă.
Era o zi perfectă. Cerul era de un albastru intens şi limpede, iar dinspre râul Potomac adia o briză răcori-toare. Se aflau în Grădina de Trandafiri alături de circa alţi treizeci de reporteri de la televiziuni şi ziare. Camera Danei era aţintită asupra preşedintelui, care stătea în picioare pe un podium, având-o pe Jan alături. Preşedintele Oliver Russell spuse:
-Am de făcut un anunţ important. în momentul acesta are loc o întâlnire între liderii statelor Emiratelor Arabe Unite, al Libiei, al Iranului şi al Siriei, pentru a se discuta un tratat de pace durabilă cu Israelul. Am fost informat în dimineaţa aceasta că întâlnirea decurge extrem de bine şi că tratatul urmează a fi semnat peste o zi sau două. Este extrem de important ca şi Congresul Statelor Unite să ne susţină ferm în a ajuta acest efort vital.
Oliver se întoarse înspre bărbatul care îi era alături. Domnule senator Todd Davis?
Senatorul Davis veni la microfon, purtând ţinuta care ajunsese să îl definească, costumul alb şi pălăria albă, cu boruri largi, şi zâmbi radios mulţimii.
-Acesta este cu adevărat un moment istoric în pal-maresul ţării noastre măreţe. Timp de ani buni, după cum ştiţi, m-am luptat să intermediez o pace între Israel şi ţările arabe. A fost o misiune îndelungată şi dificilă,

dar acum, în sfârşit, cu sprijinul şi călăuzirea minunatului nostru preşedinte, sunt fericit să vă anunţ că eforturile noastre dau în sfârşit roade. Se întoarse spre Oliver: Ar trebui să îl felicităm cu toţii pe excelentul nostru preşedinte pentru rolul magnific pe care l-a jucat în a ne ajuta să aducem la îndeplinire acest...
Dana îşi spuse: Un război se încheie. Poate că acesta este doar începutul. Poate că într-o bună zi vom avea o lume în care adulţii învaţă să îşi rezolve problemele prin iubire, nu ură, o lume în care copiii să poată creşte fără a auzi sunetele obscene ale bombelor şi ale mitralierelor, fără teama că braţele şi picioarele le-ar putea fi smulse de către străini fără chip. Se întoarse să îl privească pe Kemal, care îi şoptea ceva entuziasmat lui Jeff. Dana zâmbi. Jeff o ceruse în căsătorie. Kemal avea să crească având tată. Aveau să fie o familie. Cum a fost posibil să am un asemenea noroc? se întrebă Dana.
Discursurile se apropiau de final. Cameramanul mută obiectivul camerei de pe podium şi veni să realizeze un prim-plan cu Dana. Ea privi spre obiectiv.
- Sunt Dana Evans, în direct pentru WTE, Washing-ton, D.C.

în aceeaşi colecţie au apărut:

1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Maryjo Putney, Umbrele trecutului
17. Maryjo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul

Sandra Brown, Furtună în paradis

27. Danielle Steel, îngerul păzitor
28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
30. Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1

35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. EUen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii

Nora Roberts, Visuri împlinite

58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Mary Jo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
62. Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie
64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotită
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută

75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Un albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii

Amanda Quick, Dorinţa

89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary]o Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, în căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire
94. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1
95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii
99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Răul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei

115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă
126. Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Maryjo Putney, Mătase şi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptâ-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Mary Jo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei
135. Mary Jo Putney, Mătase şi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, Un sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Mary Jo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găseşte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii

Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Mary]o Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2

154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
158. Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inimă neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi
171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Mary Jo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului

Amanda Quick, Suflete sălbatice

182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Mary Jo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Maryjo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
190. J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, In căutarea adevărului

194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Mary Jo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Ai doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste
207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Maryjo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă

Mary Carter, Totul pentru tine

213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
222. julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri ji secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade

234. Marek Halter, Patima - Iubirile Orientului
235. Maryjo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului
Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Notre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. Începuturi
254. Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah Jio, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima

Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopţii
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
275. Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic
276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune
278. Susan Elizabeth Phillips, Amintiri de neuitat
279. Amanda Quick, Talente ascunse
280. Nora Roberts, Mirii MacGregor
281. Jill Shalvis, Dorinţa inimii
282. Susan Elizabeth Phillips, O clipă de răgaz
283. Sandra Brown, Amintirea unui sărut
284. Amanda Quick, Scânteia pasiunii
285. Susan Elizabeth Phillips, Sărutul unui înger
286. Nora Roberts, Vecinul perfect - Iubirea învinge
287. Mary Jo Putney, Ispăşire prin iubire
288. Sandra Brown, Fiorii primei iubiri
289. Jill Shalvis, îndrăgostită nebuneşte
290. Nora Roberts, Curtând-o pe Catherine
291. Mary Balogh, Soţie de ocazie
292. Sandra Brown, Răpirea
293. Amanda Quick, O rază de speranţă
294. Jill Shalvis, Noroc în dragoste
295. Nora Roberts, lin bărbat pentru Amanda
296. Mary Balogh, Doamna cu umbrelă neagră
297. Nora Roberts, Din dragoste pentru Lilah
298. Alexander McCall Smith, Emma
299. Sandra Brown, Să iubeşti din nou
300. Amanda Quick, Lumina din adâncuri
301. Nora Roberts, Cucerind-o pe Suzanna
302. Amanda Quick, O şansă incredibilă
303. Val MacDermid, Mănăstirea Northanger
Sidney Sheldon, Secrete de familie
305. Nora Roberts, Perechea lui Megan
306. Joanna Trollope, Raţiune şi simţire
307. Mary Balogh, înşelătoria
308. Amanda Quick, Până când moartea ne va despărţi
309. Debbie Macomber, încă o şansă
310. Amanda Quick, Pasiune de vis
311. Sidney Sheldon, Nimic nu durează o veşnicie
312. Mary Balogh, Ultimul vals

313. Nora Roberts, îmblânzind-o pe Natasha

HM

El şi-a dorit puterea.
Olivcr Russell consideră că destinul său este să ajungă pe cele mai înalte culmi ale puterii politice - în Biroul Oval, ca preşedinte al Statelor Unite. Aşa că nu poate refuza târgul extrem de tentant oferit de mentorul său, senatorul Todd Davis: să se însoare cu fiica acestuia, în schimbul promisiunii de a-şi vedea realizate ambiţiile. Iar dacă acest lucru înseamnă să-şi abandoneze logodnica înainte de căsătorie, frângându-i inima - este un preţ care merită plătit.
Ea şi-a dorit răzbunarea.
Leslie Stewart nu este ca orice femeie părăsită, care lasă timpul să vindece rănile şi să se consoleze în final cu trădarea iubitului. Construindu-şi propriul imperiu mediatic, adunând toate forţele de care dispune împo-triva lui, Leslie are un singur scop - să provoace distrugerea lui Oliver Russell.
O poveste despre ambiţii nestăpânite şi iubiri devastatoare, intr-o lume mânată de obsesia puterii - şi cu un final cu totul surprinzător.
Sidney Sheldon rămâne unul dintre cei mai de succes autori din lume, cu peste 300 de milioane de cărţi vândute şi traduse în zeci de limbi. Este singurul scriitor deţinător al premiilor Oscar, Tony şi Edgar.
Tradiţie din 1989
Ml ww.litera.ro
ISBN 978-606-33-1899-3